

Giới thiệu Chỉ Lo Đào Hổ Không Lo Lấp

Là một trong những truyện ngôn tình hay nhất của Công Tử Thư Dạ, tác phẩm Chỉ Lo Đào Hổ Không Lo Lấp nói rằng trên giang hồ có rất nhiều loại người. Đại hiệp, nữ hiệp, thiếu hiệp. Đại ma đầu, nữ ma đầu, tiểu ma đầu. Minh chủ, các chủ, cung chủ... Nhưng rất đáng tiếc, truyện về mấy danh hiệu đó đối với Triệu Phù Dao một chút cũng không liên quan. Nàng là giang hồ đệ nhất nhất nhất đội sổ danh phận trong truyền thuyết. Tục xưng: Vô danh lâu la Giáp. Càng bí ai là, đúng là kiếp nạn tình nhân, nàng là chuyên gia đào hổ chôn người chết, mỗi ngày đem theo một chiếc xẻng bé xíu xinh xinh đi phần đầu! Tục ngữ có câu: Đi đêm lắm có ngày gặp ma, đào hầm lắm có ngày gặp quỷ. Có ngày, một xác ướp phong độ ngồi ngời ngời (?) đột nhiên mở to mắt nhìn nàng hỏi: Nữ hiệp, có cái gì ăn không? Từ đó về sau, dù có bắt gặp một gã đàn ông đột nhiên nằm chính ỳnh trên giường mình, nàng cũng không kinh ngạc!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Lo Đào Hổ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Cái Xác Phong Độ (?).

Lúc cái xác nằm trong hố mở to mắt ra, phản ứng đầu tiên của Triệu Phù Dao là lo lắng xem mình có nên dùng xẻng đập chết hẳn hay không.

Tuy rằng sau đó nàng lập tức nhớ đến chuyện đã là người được đưa đến đây cho nàng chôn, thì chắc chắn đã chết, tình huống hẳn mở to mắt ra cùng nàng hàn huyên thế này nếu không phải nàng đang gặp quỷ thì chính là quỷ đang gặp nàng.

-♥-♥-

Tình huống hiện tại đích thực rất quỷ dị, nhưng so với ngày thường thì vốn không khác biệt mấy.

Tuy rằng người ta nói hoàng hôn là thời điểm quỷ luân phiên nhau đi trực, là thời điểm âm khí dày đặc nhất, nếu có xuất hiện cái gì kì lạ cũng không phải điều đáng ngạc nhiên. Nhưng đối với Triệu Phù Dao ngày ngày đầu đào liếm máu người giang hồ mà nói, ý nghĩa của hoàng hôn chỉ có một – đến lúc tìm chỗ ăn cơm chiều rồi.

Mà đây đúng là nơi khiến tâm tình Triệu Phù Dao trở nên xấu hơn bao giờ hết – đương lúc người người nhà nhà sum họp ăn cơm, thì nàng lại phải một thân một mình ở sau núi của Thừa Thiên Phái chi nhánh Giang Châu chuẩn bị giết người... Ầy, không phải, là chôn người.

Hoàng hôn ngày hôm đó, đệ tử của danh phái uy chấn giang hồ Thừa Thiên Phái chi nhánh Giang Châu – Triệu Phù Dao, mặc dù chỉ là cấp dưới của đà chủ Triệu Thiên Tứ, một trong số hai huynh đệ nhà họ Triệu được người đời gọi là Giang Nam Vô Song Dao trí dũng song toàn... nhưng nàng lúc nào cũng cực kì vui vẻ khoe khoang thân phận của mình là... Vô danh lâu la Giáp.

Chẳng màng đến chuyện cả người một thân vải thô, tóc tai tùy ý quán lên sau đầu, nàng hí hục ở trên núi đào hổ chôn xác chết, không những thế còn đào vô cùng phong cách, vô cùng kỹ thuật.

Tì mi cẩn thận cầm xẻng nhỏ chuyên dụng trong tay, hướng về phía mặt đất dùng sức cắm xuống.

Chỉ nghe một âm thanh rất nhỏ vang lên, mắt thấy chiếc xẻng đã lún sâu vào trong đất được một chút, Triệu Phù Dao lập tức vươn một chân đạp lên nó hai đạp, cho đến khi hơn phân nửa chiếc xẻng đều lún vào đất mới dùng sức hất nó lên, mang theo cả đồng đất – đá – cỏ cây.

Thuận tay đem đất rắc vào cái hố vừa mới đào xong, Triệu Phù Dao lau mồ hôi trên trán, một bên chống xẻng đứng, một bên dùng ánh mắt thương hại nhìn cái xác nằm trong hố.

Đó là thi thể của một người đàn ông còn trẻ tuổi, hẳn cứng ngắc nằm trong đó không nhúc nhích, thoạt nhìn vô cùng phong độ.

Tựa như quý công tử đang ngủ vẫn là quý công tử, người sống phong độ khi chết vẫn rất phong độ.

—— Đáng tiếc xác chết có phong độ đến mấy vẫn chính là xác chết, kết cục duy nhất của xác chết trong tay Triệu Phù Dao chính là bị đem đi chôn.

Triệu Phù Dao vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc, dù sao không phải ai cũng có thể chết đẹp mắt như tên này, mặc cho khi sống có oai phong thể nào, khi đã chết cũng chỉ có thể đem đi chôn như vậy thôi.

Bây giờ nàng còn đứng, mà vị bên trong hố kia đã phải nằm xuống, tại cái giang hồ mưa máu gió tanh này, hai người bọn họ ai kiên cường hơn ai?

Nhìn nhìn gương mặt đẹp trai do nàng rắc đất vào mà dính lem nhem, Triệu Phù Dao lắc lắc đầu, thở dài một hơi rồi tiếp tục lấp hố.

Ọc...c...c...

Bây giờ nàng chỉ cảm thấy rất đói bụng, nghĩ phải nhanh chóng lấp cái hố này lại, đỡ mắt công chút nữa chỉ còn lại tý cơm nguội. Lỡ như ngay cả tý cơm nguội cũng không có lại phải nhịn đói đến sáng mai, chẳng phải rất khó chịu sao.

Tuy rằng thời tiết mới vào đầu thu nhưng đất Giang Châu đã rất lạnh. Ngày nào cũng bận rộn như vậy, nếu không ăn cho no bụng thì thật có lỗi với bản thân.

“Phù Dao tỷ tỷ, tỷ sắp xong chưa? Nếu đến trễ coi chừng hết bánh bao thịt đó.”

Ngay lúc Triệu Phù Dao đang vắt và cần cù lấp hố, bỗng nghe một giọng trẻ con thanh thúy từ phía sau truyền đến, quay đầu thì thấy thủ hạ duy nhất của nàng – Tiểu Đậu Tử, đang cầm trong tay một cái bánh bao trắng trắng mềm mềm, vừa ăn vừa lúng búng nói, lại còn ra vẻ lão làng nhìn vào trong hố một cái.

Triệu Phù Dao sáng mắt, thấy nhân bánh đích thực là thịt thì nuốt nước miếng ừng ực, trong lòng không khỏi cảm thán.

Phải biết rằng, bọn họ hàng ngày không phải ăn dưa muối thì chính là củ cải, chưa đến lễ tết thì tuyệt đối không được ăn đồ mặn. Hôm nay không phải lễ, cũng chẳng có chuyện gì đáng chúc mừng mà lại có bánh bao thịt trắng trẻo mềm mại, đúng là không hợp với lễ thường.

Thằng nhóc đang cắn bánh bao là Tiểu Đậu Tử, năm nay mười ba tuổi, nó nhập môn chưa được bao lâu, không tiền không thế, chỉ được cái ăn nhiều, có người còn cười nhạo nó ăn nhiều chút nữa là thành heo rồi.

Không danh không thế, đẩy tới đẩy lui cũng không ai thêm nhận, cuối cùng nó bị giao cho Triệu Phù Dao cũng nghèo rớt mùng tơi, lại được phong cho một chức vụ rất mỹ miều là thủ hạ của nàng, Triệu Phù Dao từ đó cũng được thăng chức lên làm lão đại.

Triệu Phù Dao nhìn cái bánh thơm ngào ngạt, bụng bắt đầu đánh trống, bất đắc dĩ nói: “Còn chưa xong, cái hố này hơi lớn.”

Khi nói chuyện cũng không nhịn được thầm trách tên đàn ông nằm bên trong hố, sớm không chết, muộn không chết, tại sao lại phải nhè cái giờ này mà đến Thừa Thiên Phái chịu chết?

Mà chết thì chết đi, lại còn có tình phân cho Triệu Phù Dao đưa đi chôn, lãng phí thời gian không nói, còn khiến nàng phải đói bụng nửa ngày.

Phận tôm tép trong giang hồ kiểu như nàng có lẽ là loại người bị các đại hiệp xem thường khinh rẻ nhất, nhưng bọn họ ai cũng có không ít cách sinh tồn, tất cả đều tranh đấu gay gắt, bất nạt kẻ yếu, bá cao đạp thấp như nhau.

Chỉ có Triệu Phù Dao lúc nào cũng chỉ để ý đến việc đào hố chôn xác người, trong khi đa số người ta đều a dua xua nịnh, có chuyện gì mệt mỏi đau đầu đều tìm cách đùn đẩy cho người khác.

Chẳng hạn như giờ cơm chiều hôm nay, ai cũng không rảnh để quan tâm đến một cái thi thể sớm không chết chậm không chết, lại cố ý chết vào lúc này.

Triệu Phù Dao xui xẻo đành phải đến phủ mục nhận bao tải, nhận mệnh vác xẻng ra sau núi chôn xác.

Lại nói tiếp, tiểu đầu mục quản lý nơi này cũng giống như nàng, ló đầu ra ngoài mà bị người ta vung một đao là xử đẹp, nhưng lúc nào cũng hét thảng vào mặt đám lâu la như nàng, ra vẻ như mình là một cao thủ thứ thiệt.

“Phù Dao tỷ tỷ, lúc này nhìn thấy cái xác này đệ cảm thấy nó chết thật đẹp mắt ha, đệ chôn nhiều thi thể như vậy rồi mà chưa từng thấy cái xác đẹp như này, cái nào cũng toàn máu me đầm đìa! Nhưng mà sao mấy hôm nay nhiều thi thể vậy? Giang hồ thật dễ mất bình tĩnh mà.”

Tiểu Đậu Tử nhét nốt miếng bánh bao cuối cùng vào miệng, hai gò má phồng lên, lúng búng nói.

Triệu Phù Dao vỗ đầu nó cười mắng: “Làm như lão làng vậy! Đệ chôn được bao nhiêu thi thể rồi? Đừng nói linh tinh nữa, này, ngoan ngoãn đứng đây xem, phải dùng xẻng như thế này mới đào nhanh được.”

“Ai u tỷ tỷ, đừng đánh vào đầu đệ nữa! Đánh tới choáng váng luôn này. Hôm nay có bánh bao thịt đó, tỷ không lại nhanh là hết cho mà xem.”

“Chắc, đều là lỗi của hấn.” Triệu Phù Dao cầm xẻng chọc chọc cái xác bên trong hố, mặt lộ vẻ khó xử, thi thể tên này vẫn chưa bị cương, da vẫn còn giữ được độ co giãn nhất định, bị nàng chọc chọc vậy mà còn có thể đàn hồi.

Triệu Phù Dao ngửa tay lại chọc chọc thêm vài cái nữa, nàng thầm nghĩ nếu chôn hấn xong mới về có khi hết bánh bao mất. Nếu đến cướp bánh bao mà bị người khác phát hiện mình trốn việc, thế nào cũng bị lôi nhai.

Thật sự khiến cho người ta khó xử.

Tiểu Đậu Tử nhìn lên, hô, hay rồi.

Vừa rồi chỉ lấy có hai cái bánh bao, nó cắn bán chưa ăn no, một mình nó chắc chắn không dám, người của nhà bếp rất hung dữ, giọng lại to, vì vậy đành phải liều mạng đi khuyến khích Triệu Phù Dao, ngầm cân nhắc đến chuyện tranh thủ lấy thêm hai cái nữa.

“Đi thôi tỷ tỷ, khó có khi được ăn thịt, cả ngày cả đêm hết ăn dưa muối rồi lại củ cải, ăn nhiều đến mức sắp biến thành củ cải luôn rồi. Lúc này làm gì có ai lên núi, tỷ lấy bánh bao rồi về đào tiếp, tám phần không có chuyện gì đâu.”

Triệu Phù Dao dao động, nàng thật sự rất đói, nhìn nhìn cái xác, cuối cùng vẫn là bánh bao thịt trong đầu chiếm được thế thượng phong.

Mạnh mẽ vứt cái xẻng đi, Triệu Phù Dao vỗ vỗ đôi tay đầy bùn đất: “Đi! Đi ăn bánh bao thịt!”

Nhà ăn là nơi tập trung nhiều người nhất, quần com lại đang chung ra bộ mặt hung thần ác sát đứng một chỗ, chỉ cần người nào lấy nhiều một chút sẽ bị ăn mắng.

Triệu Phù Dao dắt Tiểu Đậu Tử linh hoạt len qua đám người, vắt và lăm mồi cướp được bốn cái bánh bao thịt với hai bát cháo, tuy rằng nhận được không ít ánh mắt xem thường, nhưng bánh bao thịt thơm ngào ngạt đang đặt trước mắt, Triệu Phù Dao vẫn cảm thấy nhân sinh thật viên mãn.

Nàng nâng tay húp một hơi nước cháo nhạt nhẽo vô vị vào bụng cho ấm, cháo nóng hằm hạp khiến cả người lâng lâng, nàng thích ý thờ dài một hơi.

Tiểu Đậu Tử đối diện đang gầy gầy bát cháo không có bao nhiêu gạo ở trong, tha thiết nhìn mấy cái bánh bao thịt trong tay nàng.

“Không phải đệ vừa mới ăn xong sao.” Triệu Phù Dao bảo vệ bốn cái bánh bao của mình, cảnh giác nhìn thẳng bé, thằng nhóc này ăn nhiều đến không muốn sống, chút ít com hàng ngày của Triệu Phù Dao cũng chia cho nó ăn cùng, hai người càng ăn càng chung phần.

“Phù Dao tỷ tỷ...” Tiểu Đậu Tử nháy mắt, nuốt nuốt nước miếng.

“Không thỏa hiệp.”

“Triệu lão đại...”

“Không thỏa hiệp!”

“Đệ lấy bát cháo này đổi với tỷ!” Bộ dạng Tiểu Đậu Tử như đang quyết định một chuyện gì đó vô cùng trọng đại, gian nan đẩy bát cháo trên mặt đất sang cho Triệu Phù Dao.

Triệu Phù Dao không nói gì, bát cháo đó nhiều lắm cũng chỉ có vài hạt gạo, uống vào ngoài việc đi tiểu đêm thì thật sự không biết có thể lót dạ nổi hay không.

“Lão đại, tỷ đổi cho ta, sau này ta mà làm chương môn, nhất định sẽ cho tỷ ăn bánh bao thịt hàng ngày.”

Triệu Phù Dao tức giận mắng một câu: “Ngu xuẩn! Chương môn còn lâu mới đi ăn bánh bao thịt.”

Hai cái bánh bao thơm tho nóng hổi cuối cùng cũng rơi vào tay Tiểu Đậu Tử, hai cái còn lại được Triệu Phù Dao cẩn thận dè dặt ôm vào người, hai người nhanh chóng chuồn khỏi nhà ăn.

Cái xác kia vẫn còn ở sau núi, hai bát cháo kia không mang ra được thì không nói làm gì, bọn họ cũng không dám ngồi nghênh ngang trước mặt nó mà ăn bánh bao.

Tiểu Đậu Tử mới xu được hai cái bánh bao thì phấn khởi trở về, Triệu Phù Dao cũng tránh chạm mặt người khác mà quay lại tiếp tục chôn người.

Lúc này mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, thời tiết mát mẻ, gió hiu hiu thổi, toàn bộ cánh rừng đều phát ra âm thanh xào xạc của lá cây, đem đến một luồng không khí lạnh lẽo cô lương.

Triệu Phù Dao sợ run cả người, nàng nắm thật chặt quần áo đơn bạc, nhanh nhẹn rắc đất vào trong hố, cái xác đã bị vùi hơn phân nửa, nhìn sơ trên người hằn hinh như không có vết thương, không hiểu là chết như thế nào, nhưng không thể nghi ngờ là vừa mới chết.

Nghĩ đến chuyện xong việc có thể yên tâm ăn bánh bao thịt, nhiệt tình của Triệu Phù Dao bỗng chốc tăng vọt, chớp mũi dường như có thể ngửi được mùi bánh bao thịt bay bay trong gió, nàng mơ màng, ngẩn ngơ nhìn cái xác chết trong hố dần biến thành bánh bao thịt trắng trẻo thơm tho.

Bỗng nhiên, bánh bao thịt trắng trẻo thơm tho trong hố giật giật, sau đó nó lấy tay xoa xoa mắt, không đúng, là cái xác trong hố đang giật giật.

Không thể nào... Xác chết vùng dậy? Nàng vỗ vỗ mặt, bức bản thân tỉnh táo lại một chút, lại nhìn lần nữa, aizz, có nhúc nhích đâu.

Tám phần là do bản thân quá đói bụng mà hoa mắt thôi.

Sau khi bình tĩnh lại, Triệu Phù Dao phấn chấn xúc một xẻng đất thật đầy đổ vào người cái xác trong hố, rồi tùm tùm ngân nga một điệu dân ca không biết tên.

Hừ, bộ dạng đẹp mắt thì có lợi gì chứ, nhìn bộ dạng hằn bầy giờ chật vật chưa? Nàng làm việc không ngại tay, ánh mắt đã bắt đầu chuyển đến hướng hai cái bánh bao nhân thịt bên kia.

Đúng lúc này, bỗng nhiên nàng nghe được một giọng nam khàn khàn: “Đói quá.”

“Hà?” Theo bản năng đáp lại một câu, sau đó, Triệu Phù Dao đột nhiên ý thức được nơi này ngoại trừ nàng thì căn bản không có ai cả, càng đừng nói đến đàn ông, nhiều lắm, nhiều lắm cũng chỉ có một cái xác đàn ông mà thôi.

Xác đàn ông... Xác đàn ông? Xác đàn ông!

Giọng nói vừa rồi dường như nói là...

Triệu Phù Dao đánh bạo cúi đầu nhìn nhìn cái hố, chỉ thấy tên đàn ông vừa rồi bị nàng oán thầm bộ dạng quá đẹp đang mở to mắt, hứng thú nhìn nàng.

Đại khái là do ánh sáng không đủ điều kiện, Triệu Phù Dao chỉ cảm thấy ánh mắt đó có cái gì đó không đúng lắm, đại khái là khiến người ta nổi hết da gà.

Theo lẽ thường, khi người ta đang chôn xác mà gặp phải tình huống này, thì cao giọng điên cuồng gào thét mới là biểu hiện của người bình thường, chứ không phải như Triệu Phù Dao nàng đang đây đang mắt to trừng mắt nhỏ với nó.

Đối phương phát hiện nàng cũng đang chú ý đến hắn, vì thế mỉm cười, mở miệng hỏi: "Nữ hiệp, có cái gì ăn không?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đại Hiệp Cũng Muốn Ăn Bánh Bao.

Tục ngữ có câu: Ngõa quán bắt ly tình thượng phá, tướng quân nan miễn trận tiền vong*.

**Chậu sành sẽ va vào thành giếng mà vỡ, tướng quân khó tránh bị tử trận. Ý nói thường xuyên hoạt động ở nơi nguy hiểm thì khó tránh khỏi tai nạn.*

Tục ngữ còn nói: Thường đi bên bờ sông, khó tránh khỏi ướt giày. Mỗi ngày chôn thi thể, lẽ nào lại không gặp quỷ?

Triệu Phù Dao cũng không phải không nghĩ đến chuyện bản thân sẽ gặp chuyện gì đó cổ quái, nhưng ngẫm lại, những năm gần đây luôn sóng êm gió lặng, nàng cũng không đặt mấy chuyện kì lạ đó vào mắt.

Đến tận bây giờ...

Tuy rằng Triệu Phù Dao luôn luôn tự nhận mình là người lẫn lộn giang hồ, nhưng ở Thừa Thiên Phái lâu như vậy rồi mà vẫn chưa hề có ai gọi nàng là nữ hiệp.

Đa phần trong mọi thời điểm, bọn họ đều gọi nàng là "Ê" hoặc là "Người kia", nhiều lắm cũng chỉ có Tiểu Đầu Từ gọi nàng là "Phù Dao tỷ tỷ", mà đó cũng bởi vì nàng lớn tuổi hơn nó thôi.

Hôm nay không những có một thi thể gọi nàng là nữ hiệp? Còn hỏi nàng có cái gì ăn không?

Triệu Phù Dao nhéo nhéo mặt mình, a, đau. Sau đó dùng xèng chọc chọc "thi thể" ở bên trong hố, ừm, mềm.

Nàng cười cười, lầm bầm: "Hôm nay đúng là quá đói mà, đến mức xuất hiện cả ảo giác thế này, không được, phải chôn cho nhanh rồi đi ăn bánh bao mới được, còn nữa, lần sau không bao giờ chia cho tên tiểu tử kia nữa, căn bản không đủ ăn."

Dứt lời lại cực kì bình tĩnh bắt đầu xúc đất ném thẳng vào mặt thi thể bên trong hố.

Người đàn ông nọ bất thành linh bị rắc đất đầy mặt, vội vàng chồm người ngồi dậy, tóm lấy chân Triệu Phù Dao còn đang định xúc thêm xèng đất nữa, cười khò: "Nữ hiệp, tại hạ chưa có chết."

"Sao có thể?" Triệu Phù Dao cũng không để ý có chuyện gì đó không đúng, chỉ tà nghệ liếc mắt nhìn hắn một cái, cười lạnh một tiếng: "Bỏ cô nương chôn thi thể nhiều năm như vậy, đã gặp qua vô số người chết, kẻ nào chết kẻ nào sống ta là người rõ nhất. Người quả thật đã chết rồi, nhanh đi đầu thai đi."

Người đàn ông sợ run một chút, ngẩng đầu nhìn thẳng vào hai mắt của Triệu Phù Dao, hiển nhiên loại phản ứng này không nằm trong tầm dự đoán, hắn đại ra, lau mặt một phen, bụi đất bắn tung tóe cũng do đó mà lã chã rơi xuống.

Hai người giằng co một hồi lâu, vẫn là "thi thể" động trước.

Hắn chậm rãi rời khỏi vị trí, đầu tiên lấy một chiếc khăn tay lau mặt sạch sẽ, sau đó lại phui phui bụi đất trên người, rồi mới vươn tay về hướng Triệu Phù Dao: "Không tin cô sờ xem, ảm."

Đến lúc này, Triệu Phù Dao rốt cuộc cũng có phản ứng, nàng đang chôn thi thể! Thực sự là xác chết vùng dậy rồi!

Không chỉ là xác chết vùng dậy, hơn nữa còn muốn dụ dỗ nàng làm kẻ chết thay!

Triệu Phù Dao không nói hai lời, ra sức vùng xằng bỏ thẳng vào đầu người đàn ông nọ.

Tư thế của nàng lần này mạnh như chẻ tre, nếu bị đánh thì đầu tám chín phần sẽ nở hoa, cho dù có giả chết cũng phải nằm lại!

Nàng gia nhập Thừa Thiên Phái lâu như vậy rồi, tốt xấu cũng đã học qua vài chiêu thức võ công vụng về, vốn tưởng cả đời ở đây chôn thi thể thì không có đất dụng võ, bây giờ xem ra dù có là người chôn xác chết thì cũng sẽ gặp biến.

Chiếc xằng chuẩn bị đánh trúng đầu người đàn ông nọ thì đột nhiên khựng lại, một luồng lực mạnh mẽ từ phía đối diện bỗng vọt tới, chỉ thấy hấn dùng hai ngón tay kẹp lấy hung khí đang gào thét vùng đến, nhẹ nhàng phẩy nó sang một bên.

Triệu Phù Dao trơ mắt nhìn nó bay ra ngoài, căn bản không làm gì được, chỉ có thể nhìn cái xằng thẳng tắp bay về phía mô đất cao cao bên cạnh, một tiếng vang nặng nề vang lên, gần như toàn bộ cái xằng đều bị cắm vào trong đất, chỉ lộ ra cái tay cầm ngắn ngùn ở bên ngoài.

"..."

Triệu Phù Dao ngậy người.

"Thật xin lỗi, dọa cô à? Vừa tỉnh ngủ, có hơi quá tay."

Người đàn ông nhảy ra khỏi hố, thấy Triệu Phù Dao ngơ ngơ nhìn cái xằng thì đột nhiên vạn phần hối lỗi, ánh mắt đồng thời rơi xuống chỗ nàng để bịch bánh bao.

Hắn thật sự rất đói bụng.

Giả chết cũng là một hoạt động khảo nghiệm tính nhẫn nại cực cao, động đây một thôi cũng là cùi ba năm thiêu một giờ.

Hắn không nhớ bản thân mình đã bao nhiêu ngày chưa ăn chưa uống, chỉ biết hiện tại bản thân cực kì chật vật, thậm chí bộ dạng lòi thối này mà bị người khác nhìn thấy thì nhất định sẽ bị cười cho thối mũi.

Hắn khẽ vận khí, cảm giác nội tức vận chuyển có hơi trì trệ, xem ra vết thương vẫn chưa hoàn toàn lành lặn.

Tiểu cô nương trước mắt vừa nhìn đã biết là loại tôm tép trong giang hồ, thậm chí còn chưa thể tính là người giang hồ.

Quần áo bằng vải thô trên người rõ ràng đã rất cũ, khâu may chắp vá không ít chỗ, cũng may còn chưa bẩn lắm. Tóc tai tùy ý vấn trên đầu, đừng nói trang sức trang siếc gì, ngay cả một kiểu tóc cũng không có.

Lông mày tia tốt lại càng không, liếc mắt đã nhìn ra người này không trang điểm, tóc mái che bớt một phần gương mặt trẻ hơn dự đoán. Nhìn qua cùng lắm cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, bộ dạng coi như dễ nhìn, chỉ là quá xanh xao vàng vọt, hiển nhiên không được chăm sóc cẩn thận, chỉ sợ com ăn không đủ no.

Mặc cho vật đổi sao dời, giang hồ từ trước đến nay vẫn tàn khốc như vậy.

Cơ thể hấn ở trước mặt Triệu Phù Dao nhao lên một cái, đối phương ngậy ngó xoay đầu lại nhìn hấn một lát, cuối cùng cũng bật ra một tiếng cảm thán: "Thì ra không phải xác chết vùng dậy."

Người đàn ông kia hiện tại đang đứng trước mặt nàng, cũng bởi thế mà nàng mới có thể nhìn thấy khuôn ngực hơi phập phồng vì hô hấp của hấn, sau đó không nhìn được mà suy nghĩ, hành động vừa rồi có chút ngoài ý muốn.

Triệu Phù Dao luôn luôn cho rằng, phàm là người bị đưa đến chỗ này chôn, tất nhiên võ công rất bình thường.

Trong lòng nàng, người có võ công mạnh nhất nhất định là chương môn Thừa Thiên Phái của bọn họ, là người được giang hồ xưng tụng "Tinh trâm nguyệt lạc"* Quý Thành Phong, đương nhiên nàng chưa từng được gặp vị chương môn cao cao tại thượng đó, mấy thứ này đều là ước đoán chủ quan.

**Sao rớt trăng rơi :v (xin lỗi, bạn không nghĩ ra được câu nào mỹ miều cả =)*

Tiếp theo là đà chủ chi nhánh Giang Châu - Triệu Thiên Tứ, Triệu Phù Dao đã từng thấy qua Triệu Thiên Tứ luận võ nơi xa xa, lúc đó nhìn thấy thì lập tức cảm thấy người này thật sự quá mạnh mẽ, quả thực giống hệt thần linh.

Mà tên xác ướp vùng dậy trước mặt lại khiến Triệu Phù Dao lần đầu tiên chứng kiến có người đứng ở khoảng cách nàng có thể nhìn thấy mà thi triển võ công.

Cảm giác rung động này so với việc được nhìn thoáng qua Triệu Thiên Tứ mạnh hơn rất nhiều.

Điều khiến Triệu Phù Dao ngoài ý muốn là, thì ra đại hiệp võ công cao cường cũng có thời khắc lộ ra vẻ mặt đầy khát vọng nhìn bánh bao thịt, về mặt này so với vẻ mặt khi này Tiểu Đậu Tử nhìn bánh bao trong tay nàng cũng không khác biệt cho lắm.

Ặc, nói không xuôi tai một chút thì giống hệt con chó con, được rồi, nhiều lắm thì cũng là một con chó con xinh đẹp.

Đáng tiếc đối phương không phải Tiểu Đậu Tử, Triệu Phù Dao cũng không vì bộ dạng chó con đáng yêu mà xuất bánh bao thịt ra ngoài, phì phì, không phải chó con, là đàn ông.

Huống hồ nàng chưa chôn được thi thể, còn để nó sống lại, nếu như đề cấp trên biết thì quả thật không cần ở chỗ này lẫn lộn nữa.

Triệu Phù Dao không muốn chuốc phiền phức vào người.

Nàng hiểu ý, lập tức xông về phía bánh bao thịt, nàng biết mình nhất định không đánh lại người này, nếu muốn trở về trong phái mật báo, chưa rời khỏi núi thì tám phần đã bị giết người diệt khẩu, đến lúc đó người nằm trong hố chắc chắn sẽ là nàng.

Bị một tảng đá đập vào chân đã thù thâm thiết rồi, đào hố chôn thi thể rồi cuối cùng biến thành chôn mình thế này, đích thị là thăm án nhân gian.

Ít nhất thoát nhìn hiện tại đối phương cũng không có ý muốn hại nàng, cứ coi như chưa nhìn thấy gì đi, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Triệu Phù Dao một phen giật túi bánh bao ôm vào ngực, lại nhìn không được liếc mắt nhìn tên đàn ông đó một cái, thật ra trong lòng vẫn đang run như cây sậy, sau đó chậm chậm đi qua, định rút xềng của mình về.

Thử nửa ngày, vẫn bất động, có thể thấy lúc tên đàn ông kia tiện tay ném đá dùng rất nhiều lực.

Nhưng mà cái xềng này không giống với những cái xềng tầm thường khác, nó đối với Triệu Phù Dao có ý nghĩa rất trọng đại, nàng không muốn để nó lại chỗ này.

Đương lúc rơi vào đường cùng, tiếng bước chân đột nhiên truyền đến từ phía sau, một bàn tay khẽ lướt qua vai nàng, nhẹ nhàng rút cái xềng ra khỏi mô đất.

Triệu Phù Dao quay đầu, gã đàn ông kia vậy mà vẫn chưa chịu đi. Hắn ngồi xổm xuống, mặt đối mặt nhìn Triệu Phù Dao, cực kì nghiêm túc hỏi: "Cái đó, có thể cho ta không?"

Ý hắn là bánh bao thịt.

Nàng cắn cắn môi, nghĩ rằng nếu mình không cho thì có khi nào bị xử đẹp luôn không? Vì một cái bánh bao thịt mà rơi vào chỗ chết thì có hoi...

Nhưng mà...

Đương lúc nàng còn đang do dự, người đàn ông kia bỗng như nghĩ đến chuyện gì đó, hắn cười cười rồi tự lắc đầu.

Lăng Vân Thiên chỉ cảm thấy hành vi của bản thân khi này thật độc ác, tiểu cô nương trước mắt nhìn kiểu gì cũng giống như chưa được ăn no, làm sao có thể đưa đồ ăn cho người khác.

Cũng không phải chó... Đợi chút! Có quan hệ gì với chó!

Quên đi, dù sao xuống núi cũng sẽ có thể tìm được tửu lâu, cũng không đến mức đi không nổi quãng đường ngắn như vậy.

Cảm giác được khí huyết cuộn cuộn trong ngực, hắn vung tay ném cái xềng xuống chân Triệu Phù Dao, sau đó xoay người bước đi.

Triệu Phù Dao còn ngồi xổm trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn bóng lưng gã đàn ông đó rời đi, thở dài nhẹ nhõm.

Nàng yên lặng vỗ vỗ ngực, sờ sờ bánh bao thịt không chút tổn hại trong lòng, nghĩ rằng cuối cùng cũng có thể nhặt được mạng nhỏ về, như vậy điều mà nàng muốn làm vẫn còn khả thi.

Triệu Phù Dao cầm cái xềng nhỏ lên để chuẩn bị về nhà, khóe mắt hình như nhìn thấy bóng lưng người kia lảo đảo một chút, thầm nghĩ chắc không phải đầu, người ta không phải đại hiệp võ công cao cường sao.

Đại hiệp cũng bị vấp cục đá? Chuyện này cũng quá buồn cười đi.

Kết quả là tiếng người kia ngã xuống đất vang thẳng vào lỗ tai, nàng nhìn lại, quả nhiên, người nọ đang lấy một tư thế cực kì chướng tai gai mắt nằm sấp trên mặt đất.

Bởi vậy mới nói, bộ dạng đẹp trai thì có ích gì, đẹp cỡ mấy thì té ngã vẫn giống ếch!

Sắc trời đã tối hẳn, hình ảnh bóng cây phía sau núi chồng chất lên nhau, tiếng gió mang theo âm thanh gào thét như quần ma loạn vũ, vạn quỷ khóc đêm.

Thật ra nói như vậy cũng không sai, khu rừng này không biết đã mai táng hết bao nhiêu mạng người, nếu như Triệu Phù Dao cứ thế rời đi thì lập tức sẽ có thêm một thi thể nữa.

Có điều, tên đàn ông này xem như đối chết, hay là ngã chết?

Cầm theo cái xẻng nhỏ, Triệu Phù Dao cảm thấy hơi lạnh, chút tiền tích góp cũng đã bị Tiểu Đậu Tử ăn sạch, đợi đến mùa đông thì không biết có đủ tiền mua quần áo giữ ấm hay không.

Nàng moi một cái bánh ra ngậm vào miệng, vừa ăn vừa tiến lên hai bước, xẻng dấn trên đất bùn, phát ra tiếng vang bèn nhộn.

Người này võ công cao như vậy, thật ra sẽ không chết đâu nhĩ. Nàng tự an ủi bản thân, dù sao cũng không thể tưởng tượng ra bộ dạng đối chết hay ngã chết của Quý Thành Phong hay Triệu Thiên Tứ.

Ăn xong một cái bánh bao thịt, trong bụng cũng ấm lên đôi chút, nhưng Triệu Phù Dao vẫn không nhịn được quay đầu nhìn nhìn.

Đối phương vẫn dập mặt trên mặt đất, tư thế không hề đổi, không phải hôn mê thì đích thị lại chết rồi.

Ý nghĩ "lại chết" này vừa mới nảy ra trong đầu Triệu Phù Dao thì nàng đã cười cười thu lại, bước chân đi về phía trước rốt cục cũng không nhịn được mà ngừng lại, vẫn quay đầu trở về.

Vạn nhất chết thật, hôm sau có người phát hiện bản thân chôn không kĩ, khẳng định sẽ ăn mất. Hiện tại nàng quay lại xem xét, cũng coi như là tận lực với công việc.

Triệu Phù Dao ôm tâm tư đó quay lại bên cạnh gã đàn ông nọ, dùng xẻng chọc chọc vào lưng hắn, đối phương không có phản ứng.

Nàng ngồi xuống, vuron tay đặt dưới lỗ mũi hắn xem xét. A? Ngón tay cảm giác được hơi thở rất nhẹ, tuy mỏng manh đến mức gần như không có, nhưng đúng là vẫn còn hô hấp, xem ra người này chỉ đang hôn mê mà thôi.

Cứu, hay không cứu? Triệu Phù Dao có chút khó xử.

Vì sâu tận đáy lòng nàng biết thật ra võ công người này hoàn toàn có thể trực tiếp cướp lấy bánh bao thịt của mình, căn bản không cần hỏi ý kiến của nàng.

Nhưng lúc nàng tỏ vẻ không đồng ý, hắn cũng không cứng rắn nữa. Không phải người xấu nhĩ? Có lẽ so với mấy người suốt ngày hét vào mặt nàng còn tốt hơn.

Triệu Phù Dao do dự một hồi lâu, rốt cuộc vẫn hạ quyết tâm, cố hết sức lôi kéo cánh tay người đàn ông nọ, khó khăn tha hắn xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tiểu Hoa Đại Cũng Có Mùa Xuân.

Vác theo một tên đàn ông to đùng không có năng lực hành động xuống núi, tuy rằng người này cũng không quá cường tráng, nhưng đối với một Triệu Phù Dao đang đói bụng mà nói, vẫn có chút cổ sức, đi ba bước lại phải dừng lại nghỉ một chút.

Xét với tốc độ này, không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào mới có thể đưa người ta về đến nhà, mới đi chưa được vài bước Triệu Phù Dao đã cảm thấy hối hận, thật muốn vứt quách tên này ra đất, để hắn tự sinh tự diệt đi.

Suy nghĩ này luẩn quẩn trong đầu vài vòng nhưng rốt cuộc Triệu Phù Dao vẫn không nỡ hành động, nàng lại tiếp tục thở phì phò vác hắn đi cùng. Nhưng rất nhanh sau đó, nàng đã nghĩ ra được một biện pháp cực kì tiết kiệm sức lực.

Nàng đặt tên đàn ông nọ xuống đất, túm hết tóc hắn lại, chuẩn bị cứ như vậy mà tha người này về nhà.

Sẽ khiến tóc của tên đàn ông này rụng hết? Cũng không phải là tóc của nàng!

Trên đất có đá gồ ghề? Cũng không phải nàng chịu đau!

Phật giáo có câu cứu một mạng người hơn xây bảy cái tháp, nhưng lại không nói cụ thể nên cứu thế nào, tóm lại chỉ cần không để người ta chết là được, lại nói, nàng không còn cách nào khác, nghĩ chắc Phật Tổ cũng không so đo với nàng đâu, vì vậy lại càng hạ quyết tâm.

Tâm tình của Triệu Phù Dao cực kì tốt, vừa đi vừa hát, vừa ngắm trăng lên, cuối cùng cũng kéo được người ta về đến căn nhà tranh nhỏ của mình, còn ghét bỏ người ta dính đầy bụi đất, hại mình phải phui phui một lúc mới đặt hắn nằm lên giường được.

Lăng Vân Thiên vì lạnh quá nên mới tỉnh lại, hắn có cảm giác như mình đang nằm trên một tảng băng, dưới thân vừa cứng vừa lạnh, bên tai lại nghe tiếng gió ù ù thổi qua, khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Hắn chậm rãi mở to mắt, cả người mờ mờ, tầm nhìn mơ mơ hồ hồ không thấy rõ.

Đầu đau quá, giống như có người không ngừng dùng cả nghìn mũi kim châm vào da đầu, ngay cả tóc cũng muốn lên tiếng kêu gào, nhức nhối.

Trên lưng cũng đau, hắn nhớ rõ rằng lưng mình đâu có bị thương, sao lại đau rất thế này? Đã vậy còn bị gió lạnh tạt vào, cực kì khó chịu.

Phải mất một lúc lâu, hắn mới chú ý hình như trước mắt mình có một cái bóng đen như mực vút qua, sau đó nhào đến rất nhanh, lạnh như băng, thứ gì đó có mùi lạ dán lên môi hắn.

Cái gì vậy? Là độc dược sao?

Lăng Vân Thiên nhú mày, quay đầu sang chỗ khác, sau đó bên tai như nghe được một giọng nữ đang lầm bầm: "Bản cô nương có ý tốt để dành cho người một cái bánh bao thịt, người còn dám ghét bỏ?!"

Cái cục cứng cứng lạnh lạnh đó lại bị người ta nhét vào miệng hắn, lúc này hắn mới từ từ tỉnh lại.

Chớp mũi đã ngửi được mùi bột mì nhẹ nhẹ, tuy rằng vừa cứng vừa lạnh, nhưng đích thị là một cái bánh bao không thể chối cãi.

Bụng hắn hợp thời kêu lên, hắn nhớ lúc đó bản thân hình như không chống chọi thêm được nữa, nội thương đột ngột phát tác, hắn là rơi vào hôn mê.

Tầm mắt cuối cùng cũng trở nên rõ ràng, một gương mặt không vui đập vào mắt, Lăng Vân Thiên chớp chớp mắt, à, là tiểu cô nương tương nhảm hắn là thi thể nên định đem đi chôn đây mà.

Nơi này là... Nhà nàng?

Lăng Vân Thiên âm thầm đánh giá hoàn cảnh hiện tại của bản thân một chút, sau đó lập tức hiểu ra tại sao vừa rồi lại tưởng mình đang nằm trên một tảng băng.

Gian phòng này đơn sơ đến dị thường, hơn nữa nhìn qua cứ tưởng nó lung lay sắp đổ, là một căn nhà tranh. Trọng yếu là trên mái lấm bốn vách tường đều không ít chỗ bị hở.

Hắn lại đưa mắt nhìn một vòng, không có đồ vật gì bài trí cả, chỉ có một cái bàn gỗ bị thiếu mất một chân, trên đó có một ngọn đèn mỏng manh, một cái ghế dựa không mấy chắc chắn, ngồi trên đó là tiểu cô nương nọ.

Cuối cùng còn có một cái giường cứng đến chết người, nằm trên đó là hắn.

Ngay cả cái chăn miễn cưỡng đắp trên người hắn cũng không được dày, mùa hè còn tạm được, nhưng qua đến mùa đông thì tuyệt đối không thể dùng, bây giờ mới chỉ mùa thu đã khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Vì giường nhỏ mà trên lưng lại đau đớn không rõ lý do, tư thế nằm của Lăng Vân Thiên vô cùng kì quái, thiếu điều cả người đều cuộn thành một cục, bằng không thì tay chân chỉ có thể treo lơ lửng ngoài thành giường.

"Nữ hiệp..."

"Gi? Tỉnh rồi hả?"

Triệu Phù Dao lắc tay trước mắt Lăng Vân Thiên một chút, nhìn tròn mắt hắn đảo tới đảo lui theo hướng chuyển động của bàn tay mình, mặt dần ra, nàng mới thâm nghĩ, quả nhiên tỉnh rồi.

Chỉ riêng việc tha hắn từ trên núi xuống đây thôi đã muốn khiến nàng mất hết nửa cái mạng, khó trách mọi người đều nói chết rồi sẽ chìm, người đã chết đúng là đặc biệt nặng.

Tuy rằng Lăng Vân Thiên còn chưa có chết, nhưng đại khái cũng không kém gì đã chết đi, nhìn kiểu gì cũng là một tên gần đất xa trời, nàng có hết sức bình sinh để tha hắn về đây cũng đã đạo nghĩa lắm rồi.

Tóm lại là nàng không muốn thừa nhận bản thân khí lực yếu ớt, coi vậy thôi chứ nàng là một người đào mộ có tay nghề đó!

Kéo người ta về nhà rồi Triệu Phù Dao mới cảm thấy do dự, bởi vì trong nhà nàng chỉ có độc một cái giường, tuy ném tên đàn ông này xuống đất cũng không can hệ gì đến nàng, nhưng mà có một người đàn ông nằm trên mặt đất, cho dù nàng có nằm trên giường cũng không ngon giấc được.

Cái này gọi là xen vào chuyện của người khác rồi tự mua chuyện vào người.

Triệu Phù Dao quyết định sẽ đánh thức tên này trước, sau đó để hắn rời đi, cùng lắm... cùng lắm thì cho hắn ăn bánh bao đi!

"Này." Triệu Phù Dao đẩy chiếc bánh bao qua, trong lòng vẫn thầm gào thét không thể làm vậy, vừa nãy cái bánh bao kia ăn chưa đủ no, bây giờ nàng

đói muốn xỉu rồi.

"Cho ta?"

"Ngươi không cần? Vậy thôi nha." Triệu Phù Dao mừng rỡ, nhanh chóng thu tay lại chuẩn bị ăn luôn, nhưng tay vừa rút về thì lòng bàn tay đã trống trơn.

"Lạnh." Tên đàn ông kia không biết đã cướp bánh bao đi từ lúc nào, chậm rãi ăn từng miếng từng miếng, nhưng tốc độ rất nhanh, chỉ một thoáng mà ngay cả vỏ bánh bao cũng chẳng thấy đâu.

Rõ ràng đói muốn chết rồi còn bày đặt ăn sao cho tao nhã, ngại bánh lạnh thì đừng có ăn..

"Cái kia, cái kia, aizz, ăn xong thì ngươi đi được rồi."

"Này, nữ hiệp, nhà cô bị thủng rồi."

Lăng Vân Thiên không để ý đến lời đuổi khách của nàng, hưng trí đánh giá phòng ở, vừa rồi nằm xem không được đầy đủ, hiện tại nhìn quanh bốn phía mới có thể hoàn toàn xác định chủ nhân của căn nhà này đúng là rất nghèo.

Triệu Phù Dao nghe vậy mặt đỏ lên, than thở: "Ai cần ngươi lo, nói nhảm cái gì chứ, ta thích như vậy đó, mát mẻ."

"Cũng phải, quả thật rất mát mẻ." Lăng Vân Thiên mỉm cười: "Các hạ nhất định là cao thủ của Thù Thiên Phái, nội lực cường đại tất nhiên không sợ hàn khí."

Hắn nói chuyện quá mức thành khẩn, Triệu Phù Dao không biết rốt cuộc là hắn đang châm chọc hay kính cẩn tán dương mình nữa.

Lăng Vân Thiên chờ Triệu Phù Dao phản bác, nhưng nàng bỗng nhiên lại phụt cười.

Tuy rằng Lăng Vân Thiên cười lên trông rất đẹp mắt... được rồi, nàng không biết mấy tính từ tao nhã dùng để hình dung gì đó, nhưng chỉ cần nhớ đến cảnh người này vồ ếch té ngã trên mặt đất, lại không nhịn được bật cười, hơn nữa tuyệt đối là đang cười nhạo theo bản năng.

Lăng Vân Thiên bị cười đến khó hiểu, hắn lưu lạc giang hồ bao nhiêu năm, gặp qua không ít người, những người có thân phận nào thì tính cách ra sao, trên cơ bản hắn đều biết cả.

Triệu Phù Dao rất kì quái, rõ ràng nghèo đến như vậy, nhưng nhìn qua không chút oán trời trách đất, không biết rốt cuộc là do gan lớn hay là do quá ngay thơ, lại dám đem một người xa lạ chết đi sống lại về nhà.

Hắn cúi đầu đánh giá bản thân, vẫn là bộ quần áo dính đầy bùn đất kia, hắn lấy tay phui phui rồi nhìn về phía Triệu Phù Dao: "Nữ hiệp, tại hạ đang bị thương, hiện tại đêm khuya như vậy, ra ngoài cũng không tìm được nơi ngủ trọ..."

Triệu Phù Dao chớp chớp mắt, giống như thừa nhận, nhà nàng xây ngay sau chân núi, mấy vùng lân cận quả thật rất hoang vắng, không có người khác sinh sống.

"Ngươi... Ở trên giang hồ rất nổi danh sao?" Nàng nhớ lại màn ném xềng nọ, nhịn không được hỏi.

"Cũng có chút chút."

"Vậy hẳn là quen biết rất nhiều người hả? Ngươi có biết yêu nữ nổi danh nhất giang hồ bây giờ là ai không? Có phải rất lợi hại hay không?" Nói đến đây, ánh mắt nàng sáng lên, nháy nháy mắt chờ mong nhìn chăm chăm Lăng Vân Thiên, như thể trên mặt hắn có thể mọc được hoa.

"Yêu nữ?" Lăng Vân Thiên giật thót, theo như hắn biết, Thù Thiên Phái cũng được xem là danh môn chính phái mà, sao trong này lại có người có bộ dạng sùng bái tà phái như vậy?

Triệu Phù Dao lập tức gật gật đầu, trầm đĩnh tiết thiết đáp: "Không sai! Chính là yêu nữ!"

Lăng Vân Thiên bật cười: "Cô hỏi cái này làm chi?"

"Trương lai ta nhất định phải làm giang hồ đại yêu nữ!"

"!" May mà ngay cả một ngụm trà Lăng Vân Thiên cũng không uống, bằng không hiện tại nhất định đã làm ra chuyện gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng, giang hồ đại yêu nữ, loại chí hướng này cũng quá...

Triệu Phù Dao chờ đến mắt kiên nhẫn: "Rốt cuộc là ngươi có biết hay không?"

"Đề tại hạ suy nghĩ một chút, ặc, yêu nữ nổi danh nhất hả, bây giờ chính phái cường thịnh, yêu nữ đang bị thiếu hụt. Cán Hoa Tiên Từ của Ngũ Độc Giáo là một, người này tuy xinh đẹp nhưng rất tàn bạo, giang hồ hào hiệp chết dưới tay nàng không thiếu..."

"Cán Hoa Tiên Từ..."

"Ngoài ra còn có Tàn Tư Viễn của Cầm Kiếm Lâu, Cầm Kiếm Lâu là do một tay nàng sáng lập, trong lâu đều là nữ sát thủ, là nơi không thiếu những người có tâm cơ. Còn nữa..."

Lăng Vân Thiên lần lượt điểm qua những "yêu nữ" có tiếng trên giang hồ, thấy Triệu Phù Dao không có tiếng động thì quay sang nhìn, nàng đã nằm lên bàn ngủ gục, tóc rũ xuống che đi nửa gương mặt, dường như ngủ rất say.

Quả thực là tiểu cô nương còn nhỏ tuổi, ngay cả chút ý thức đề phòng người lạ cũng không có, chỉ sợ nếu bước chân vào giang hồ, đừng nói là đi làm giang hồ đại yêu nữ, có khi bị người kéo vào một góc làm vật hy sinh cũng không biết.

Tuy rằng bây giờ mỗi ngày đào hố chôn người có chút vất vả, nhưng nói không chừng có thể bình an sống hết một đời.

Lăng Vân Thiên thổi tắt ngọn đèn trên bàn, ngẩng đầu nhìn mấy khe hở sang sáng trên đầu, bỗng dưng cảm thấy chúng thật lộng lẫy động lòng người.

Nếu lúc này lại xuất hiện, không cần suy nghĩ cũng biết rất nguy hiểm, nhưng hắn không định trở về, còn về cô gái này...

Lăng Vân Thiên sờ sờ bên hông, không thấy bộ kiếm của mình đâu cả.

"Phù Dao tỷ tỷ! Phù Dao tỷ tỷ, mở cửa!"

Sáng sớm tinh mơ, không biết ai lại đi gõ cửa ầm ầm vậy, đúng là phiền phức.

"Đừng ồn ào!" Triệu Phù Dao tức giận mắng một câu, bỗng nhiên giật mình.

Tiểu đệ tử?

Đợi chút! Trong phòng nàng có người lạ, lại là một người đàn ông không rõ lai lịch nữa, hơn nữa hắn còn đang nằm trên giường nàng! Mà Tiểu Đệ Tử biết hắn chính là cái thi thể mà nàng phải đào hố chôn!

Triệu Phù Dao nhanh chóng mở to mắt, lại phát hiện người ở trên giường chính là nàng, trên người còn đắp chiếc chăn mỏng, tuy rằng tự dưng nàng cảm thấy hôm nay không quá lạnh như mọi ngày.

Có lẽ hôm nay trời tương đối ấm áp.

Trong phòng im lặng, không khác gì bình thường cả.

À, cũng không hẳn. Rõ ràng nàng nhớ mình đã cứu một người đàn ông về đây, hôm qua còn bám lấy hắn đòi kể chuyện giang hồ, vẫn chưa kịp đuổi đi kia mà, người kia đâu rồi?

Lăng Vân Thiên đã đi từ sáng sớm, ngay cả chút dấu vết cũng không hề lưu lại.

Triệu Phù Dao còn chưa kịp phản ứng, ngáy ngốc nằm trên giường, Tiểu Đệ Tử ở ngoài đã gõ muống sập cửa, nàng nhớ là mình ghé vào trên bàn ngủ quên mà, sao tỉnh dậy lại nằm trên giường?

Triệu Phù Dao ôm chăn trở mình, theo quán tính cọ cọ vào gối, bỗng nhiên nghe được một mùi hương yếu ớt không thuộc về mình.

Rất nhẹ, những vẫn chưa tiêu tan, thật đúng là một mùi hương không tầm thường.

Trong phòng ngoài nàng ra thì không một bóng người, chuyện về người đàn ông kia hết thảy dường như chỉ là một giấc mơ, nếu không nhờ mùi hương này, Triệu Phù Dao còn hoài nghi không biết những chuyện tối qua có phải là sự thật hay không.

Triệu Phù Dao hơi thất thần, nếu biết hắn vẫn còn sức đề rồi đi thì nàng đã ăn luôn cái bánh bao kia rồi, hối hận quá đi...

Bỗng dưng nàng chớp chớp mắt, cứ cảm giác có cái gì không đúng, thường ngày vào giờ này thì mặt trời hẳn đã xuyên qua mái nhà chiếu thẳng vào mặt nàng rồi mới đúng.

Triệu Phù Dao nằm nhìn nóc nhà nửa ngày mới phát hiện khe hở trên nóc đã được người ta sửa chữa đâu ra đấy.

Nàng kinh ngạc ngồi dậy đánh giá bốn phía, quả nhiên, phòng ở tuy rằng vẫn rách nát tung tóe, nhưng những chỗ bị hở đều đã được sửa.

Khó trách nàng không cảm thấy lạnh, có lẽ... là người đàn ông kia làm... Vậy nên mọi chuyện ngày hôm qua đều là sự thật, không phải cảnh trong mơ.

Cán Hoa Tiên tử... Tàn Tư Viễn... Tất cả đều là sự thật.

Cái xeng nhỏ vẫn đang dựng ở góc nhà, nàng cúi đầu nhìn nhìn bản thân, thôi, quên đi, không phải chỉ là một cái bánh bao sao, cứ coi như là cho một con chó nhỏ, dù sao nó cũng lác lác đuôi, khoan khoái kêu lên hai tiếng mà.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hố Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Cẩm Tú Tập.

Đẩy cửa bước ra, bên ngoài vẫn là bầu trời quang đãng.

Tiểu Đậu Tử ngậm củ cải muối trong miệng, hai gò má phồng lên nói không rõ chữ: "Thùng mộc tắc ái khoát yêu, giá lý bối thích liễu!" (Thế nào giờ mới mở cửa, gỗ cửa gọi người đã nửa ngày)

Triệu Phù Dao vò vò tóc, bộ dạng như thể chưa hề có chuyện gì phát sinh, dụi dụi mắt đáp: "Ngủ quên."

Lại là một ngày mới, không ai phát hiện có một cái hồ trống không có thi thể, dù gì cũng không phải chuyện quan trọng, cuộc sống của Triệu Phù Dao vẫn êm đềm như cũ, cũng không có bất cứ chuyện gì kì lạ phát sinh nữa.

Nàng vẫn cần cù nghiêm túc vác xẻng nhỏ đi lòng vòng đào hồ, đất Tiểu Đậu Tử vào nhà ăn tã xung hữu đột dành đồ ăn, vẫn ngủ trong căn nhà tranh chỉ độc mỗi bốn bức tường mà sống qua ngày.

Thoát cái đã qua nửa tháng, thời tiết ngày một lạnh thêm, mùa đông sắp đến nhưng ngay cả một bộ quần áo mùa đông Triệu Phù Dao vẫn chưa có tiền để chuẩn bị.

Về phần người đàn ông trong giang hồ kia, dường như hẩn cách nàng rất gần, nhưng cũng có cảm giác như rất xa xôi, mấy chuyện ân oán giang hồ này họ đều không có quan hệ với nàng.

Nàng chỉ nghĩ, chỉ cần nỗ lực một chút, cần cù đào hồ thì một ngày nào đó sẽ có thể học được bí kíp võ công cao thâm của Thừa Thiên Phái, sau đó trở thành đệ tử chính thức.

Đến lúc đó, tất cả mọi người đều sẽ gọi nàng là "hũ hiệp."

Bất luận là cán hoa tiên tử hay Tàn Tư Viễn của Cẩm Kiếm lâu đều sẽ không còn là đối tượng để nàng hâm mộ nữa, vì chính nàng mới là giang hồ đại yêu nữ.

Vừa nghĩ đến đây, bất luận nàng có muốn ăn bao nhiêu cái bánh bao thịt, đều sẽ có người ngoan ngoãn dâng lên... Trắng trắng mềm mềm, thơm ngào ngọt...

"Ha ha ha ha..." Triệu Phù Dao nghĩ nghĩ, không nhịn được cười thành tiếng, Tiểu Đậu Tử đứng đối diện khó hiểu hỏi: "Phù Dao tỷ tỷ, tỷ trúng tà?"

Triệu Phù Dao bỗ một chưởng vào gáy nó: "Nói năng linh tinh!"

Tiểu Đậu Tử tui thân xoa xoa ót, nói nhỏ: "Đệ đâu có nói sai, nửa tháng nay ngày nào tỷ cũng cười ngây ngô hết, có người còn chạy lại hỏi đệ có phải tỷ đào hồ đến điên rồi không đó."

"Về sau ai còn nói như thế thì bảo hẩn tự đào hồ rồi vui mình luôn đi."

"Ôi ôi lão đại, đệ mà nói vậy thì sẽ bị đánh chết đó."

"Đúng là không có tiền đồ, đệ vậy mà là thủ hạ của giang hồ đại yêu nữ ta sao?"

Triệu Phù Dao vừa dứt lời, bốn phía đã vang lên tiếng cười nhạo, lúc này nàng mới chú ý đến chuyện vì bản thân đang thất thần mà giọng nói hơi cao, vì vậy toàn bộ những người đứng xung quanh đều nghe thấy, tất cả bọn họ đều thấy những lời này cực kì nực cười, ai nấy cũng cười đến không kịp thở.

Lý đại béo chống nạnh, nâng một chân đặt lên trên ghế, chỉ vào nàng nói: "Ai u, ta nói này Phù Dao tiểu thư, không ngờ ngài còn có địa vị cao quý như vậy nha, chúng tiểu nhân thật sự vô cùng kính ngưỡng!"

"Phải đó phải đó, ấy vậy cũng không chịu nâng đỡ chúng ta, đỡ cho mọi người ngày ngày phải làm ba cái việc với người chết xúi quẩy như này."

"Ha ha ha, giang hồ đại yêu nữ, ta thấy có mà là giang hồ đại đào hồ, Phù Dao tiểu thư hôm nay đào được bao nhiêu hồ rồi?"

Triệu Phù Dao trắng mắt liếc bọn họ một cái: "Hừ. Các người biết cái gì."

"Ha, cô ta hỏi chúng ta biết cái gì kia, ha ha ha."

Tiểu Đậu Tử mặt tái mét, giật nhẹ tay áo Triệu Phù Dao, thấp giọng: "Phù Dao tỷ tỷ, đừng ầm ĩ với bọn họ, lớn chuyện là toi đó."

Triệu Phù Dao hằm hừ phất tay áo, rút cuộc không nói gì nữa, xoay người muốn đi.

Đúng lúc này, tiểu đầu mục của bọn họ dừng đình đi tới, đại khái vừa mới đi ăn gà vịt linh tinh gì đó, bàn tay còn đang bận xia răng, đảo mắt nhìn qua đám người, khiến ai nấy đều cảm như hén.

Tình hình này tám phần là có người chết được đưa đến, thời tiết hôm nay lại lạnh hơn thường ngày, không ai muốn làm việc, chỉ mong hán không chú ý đến mình, vì vậy cả không gian bỗng lặng ngắt như tờ.

Tiểu đầu mục dương dương đắc ý, nghĩ thầm khí thế ta đây vẫn ổn, vì vậy chỉ một ngón tay, vênh vao nói: "Người... chỉ người đó, nhanh lên, đem thi thể ra sau núi chôn đi."

Người hán chỉ đích thị là Triệu Phù Dao.

Tiểu Đậu Tử lôi kéo Triệu Phù Dao, hai người đang chuẩn bị lên đi, bây giờ ngược lại lại thành đối tượng để mọi người vây xem, không biết trong đó có bao nhiêu tên đang vui sướng khi người gặp họa.

Triệu Phù Dao không còn cách nào khác, đành phải rề rề tiến về phía trước, tiểu đầu mục đuổi tay ra: "À, đây là tiền cấp trên thưởng."

Hả? Mắt Triệu Phù Dao sáng rực lên, cả đồng người xung quanh sắc mặt đại biến, một đám tham lam nhìn vào tay tiểu đầu mục, biểu cảm vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Tiểu đầu mục nhẹ buông tay, mọi người chỉ nghe thấy vài tiếng lách cách, ba đồng tiền rơi vào tay Triệu Phù Dao, lẳng lẳng nằm, nàng âm thầm nhìn lòng bàn tay, khuôn mặt nhìn không ra chút vui vẻ nào, số tiền này quả thật ít đến đáng thương.

Triệu Phù Dao mở to hai mắt, không giấu được vẻ thất vọng, đám người phía sau lại trở về trạng thái vui sướng khi người gặp họa, ai nấy cũng giả là chúc mừng vài câu, sau đó tản đi hết.

"Làm cho tốt vào!" Tiểu đầu mục vỗ vỗ bả vai Triệu Phù Dao, sau đó lại dừng đình rồi đi.

Chỉ còn lại Tiểu Đậu Tử theo sau nàng, muốn nói lại thôi.

"Ta đi làm việc đây, đệ cũng chẳng đào được tý gì, về nhà đi." Triệu Phù Dao ừ ừ ước lượng số tiền trong tay, nói với Tiểu Đậu Tử.

"Lão đại vạn tuế!"

Tiểu Đậu Tử hoan hô một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy biến.

Triệu Phù Dao hít sâu một hơi, vác xềng nhỏ của mình lên vai, tiếp đến dùng một miếng vải đen đặt lên tay đẩy cửa xe chở thi thể, sau đó ra sau núi thêm một lần nữa, dọc đường đi, nàng lạnh đến run cầm cập.

Quần áo mùa đông năm ngoái mặc không rách thì cũng mốc meo hết cả lên, miễn cưỡng mặc trên người, ngoài việc có mùi lạ cũng chẳng tránh được bao nhiêu gió, chỉ là không hiểu sao trên mặt ngược lại có cảm giác hơi nóng.

Triệu Phù Dao vất vả lắm mới có thể run rẩy đào ra một cái hố chôn thi thể, nàng xúc miếng vải đen lên, cảm thấy cái xác này... có chút quen mắt?

Nhưng chỉ một chút mà thôi, trên cơ bản vẫn là người xa lạ, tuy rằng tên này cũng... rất đẹp mắt.

Triệu Phù Dao kéo hán vào hố, dùng sức xúc đất lấp nó lại, đúng lúc này, cái xác bên trong hố giật giật rồi mở mắt.

Không thể nào...

"Nữ hiệp? Lại gặp nhau rồi."

Triệu Phù Dao mờ mịt nhìn cái xác bên trong hố, bỗng nhiên vút xềng qua một bên, chấp tay thành hình chữ thập rồi liều mạng nhắm mắt niệm chú.

"A di đà phật A di đà phật, Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, ta thật sự không phải cố ý không bày đồ cúng thấp hương cho nhà người, thật sự bởi vì ta đây rất nghèo, ngàn vạn cứu mạng!"

"Nữ hiệp, là ta." Lệ quỷ trong hố lên tiếng, cắt đứt lời niệm phật của Triệu Phù Dao.

Xem ra đúng là kiếp trước sống có hại, ngay cả Thần Phật cũng không thêm phù hộ, nàng đành phải mở to mắt, vụng trộm nhìn về phía cái xác.

Thấy Triệu Phù Dao lộ vẻ kinh nghi, người đàn ông bên trong hố đành giơ tay lên chà chà mặt, lại sờ sờ bên tai, sau đó kéo trợn miếng da trên mặt xuống!

Hán cười hi hi lắc lắc lớp da mỏng manh trên mặt, vừa định nói chuyện thì nghe thấy Triệu Phù Dao sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó toàn bộ cơ thể đều đổ ập xuống.

Phải biết rằng, một thân một mình đào hố chôn thi thể ở nơi hoang dã, mà cái thi thể bên trong hố không chỉ mở to mắt ra nói chuyện, còn lột hết cả da mặt kéo xuống, lần này so với lần trước còn muốn kinh dị hơn.

Trước mặt Triệu Phù Dao bỗng tối sầm, trực giác mách bảo nàng lần này ngã xuống sẽ dính trúng cái xác đang cảm da mặt bên trong hố đi, nghĩ rằng, lần này tiêu rồi, lần sau nhất định không bao giờ cười nhạo người khác ngã sấp xuống giống ếch nữa, quả báo kiếp này xem ra đến cũng quá nhanh.

Trước khi Triệu Phù Dao đắm đầu vào hố, Lăng Vân Thiên đã kịp thời bắt lấy nàng, rồi lại nhìn nhìn chiếc mặt nạ da người mà mình đang cầm trên tay, phối hợp với hoàn cảnh xung quanh một chút, hình như cũng có chút dọa người.

Trọng lượng cơ thể hắn đang ôm không ngờ lại nhẹ như vậy, cảm giác từ thắt lưng nàng truyền đến quả thật gây đến mức không vất nổi hai lạng thịt, Lăng Vân Thiên nhíu mày. Tuy rằng hắn không nghĩ đến chuyện có thể gặp lại nàng, nhưng hình như nửa tháng trước người này đâu có gầy như vậy.

Thừa Thiên Phái đã khổ đến tình trạng này rồi sao?

Hắn thuận tay xoa bóp, phát hiện quần áo trên người Triệu Phù Dao rất đơn bạc, căn bản chẳng được bao nhiêu gió, càng không nói đến chuyện giữ ấm, ngay cả lòng bàn tay hắn cũng thấy lạnh lẽo.

Lăng Vân Thiên ôm Triệu Phù Dao bò ra khỏi hố, thấy nàng nhắm mắt nằm trong lòng mình, gương mặt vốn dĩ phải tái đi vì lạnh và kinh ngạc lại đỏ bừng rất kì lạ.

Nghĩ nghĩ, vẫn là giờ tay thử nhiệt độ trên trán xem.

Quả nhiên, người này rõ ràng là bị cảm lạnh rồi, trán nóng thế này, xem ra đã chịu đựng một khoảng thời gian dài... hoặc là, chiếu với tính tình mơ hồ của tiểu cô nương này, kỳ thật còn không biết bản thân đang bị bệnh?

Phiền toái, đại phiền toái, giang hồ khắp nơi đều phiền toái – tuy rằng hắn rất thích chuyện phiền toái.

Lăng Vân Thiên thở dài, một tay ôm Triệu Phù Dao, một tay bắt lấy chiếc xẻng nhỏ mà nàng xem là bảo bối, lần theo đường cũ trong trí nhớ để đến nhà nàng.

Vẫn là căn nhà tranh lán trước hắn ở, ngoại trừ nóc nhà không còn hở ra, chắn trên giường cũng chẳng dày thêm được phân nào, càng không có chậu than để sưởi ấm, cả căn nhà vẫn lạnh như hầm băng.

Lăng Vân Thiên đem người thả lên giường, cơ thể thiếu nữ nhìn qua cực kì ốm yếu, không thể so sánh với bộ dạng sinh động hoạt bát khi trước.

Hắn nhìn ra ngoài, sắc trời âm trầm, chỉ sợ chốc nữa tuyết đầu mùa sẽ rơi, với loại thời tiết này, nếu không có người trông nom thì tám phần không thể nào qua khỏi.

Không thể không nói, phiền phức, đại phiền phức, giang hồ khắp nơi đều đầy chuyện phiền phức. Lăng Vân Thiên đáp cho Triệu Phù Dao chiếc chăn gần như mỏng dính rồi đi đến cạnh cửa, hắn quay đầu lại nhìn nàng một cái, nhưng cuối cùng vẫn bước đi.

=

Đến lúc Triệu Phù Dao hôn mê tỉnh lại, cảm thấy quanh thân rất ấm, phía dưới giường lại êm êm, không biết đã được lót cái gì, tuy cả người vẫn lạnh lạnh nhưng không đến mức khó chịu như trước kia.

Bên tai nghe được tiếng lách tách nho nhỏ, hình như có ai đó đang đốt thứ gì, có mùi than củi, mùi hương khiến người ta cảm thấy an tâm trong mùa đông lạnh lẽo.

Còn có... một mùi hương là lạ... nhưng quen thuộc.

Nàng quay đầu, thấy một người đàn ông đang ngồi trên ghế tựa... Tình cảnh này dường như rất quen thuộc, ngay cả gương mặt người đàn ông này nàng cũng cảm thấy như từng quen biết, điều khác biệt duy nhất chính là người đang nằm trên giường là nàng, hơn nữa cũng không có người nào nhét bánh bao ngấu vào miệng nàng.

"Này..." Triệu Phù Dao gắng gượng vươn một bàn tay đang đặt trong chăn ra ngoài, quơ quơ, xác định bản thân mình vẫn còn sống, chưa bị lệ quỷ phụng mệnh đem đi.

Nàng muốn nói gì đó, nhưng giọng nói phát ra lại ồm ồm, thô ráp không chịu nổi, ngay cả chính nàng cũng phải giật mình, sau đó mới phát hiện cả người không được thoải mái.

Người kia dường như nghe được tiếng nàng, cả người áp lại phía giường, sau đó đưa tay kiểm tra nhiệt độ trên trán.

"Lại là nguoi?" Triệu Phù Dao trừng mắt nhìn, bây giờ nàng đã có thể xác nhận đây chính là tên đàn ông đã giành bánh bao với nàng nửa tháng trước, là hắn đã cứu nàng từ tay lệ quỷ sao?

Quả nhiên không hổ là cao thủ nha...

Triệu Phù Dao ngơ ngậy định hỏi con quỷ kia đi đâu rồi thì bị người đàn ông kia dùng một tay ấn lại vào chăn: "Cô bị cảm, nằm yên đừng nhúc nhích."

Triệu Phù Dao nghe lời nằm im, thái độ cũng thuận theo con bệnh, mơ mơ màng màng nhỏ giọng hỏi: "Người có nhìn thấy thứ kia không? Hẳn lột hết cả da mặt ra, đúng là dọa người!"

Lăng Vân Thiên khẽ nhủ mảy. "Giống như vậy?" Nói xong lập tức vươn tay cầm một miếng da đặt trên bàn, tùy ý quơ quơ.

Triệu Phù Dao trợn trắng mắt, suýt chút nữa bất tỉnh nhân sự tập hai.

"Khụ khụ, thật xin lỗi nữ hiệp, cái thứ đó chính là ta, còn đây là mặt nạ." Lăng Vân Thiên thấy Triệu Phù Dao sợ đến tái mặt, vừa vội vàng giải thích vừa đưa chiếc mặt nạ đến trước mặt nàng.

Tiểu cô nương rút người, vui mừng vào trong chăn, chỉ lộ ra nửa gương mặt, ánh mắt đảo liên tục, sau khi xác định không có nguy hiểm mới tiếp tục chậm rãi thăm dò.

"Vì sao lại là người nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Vào Đông.

Trận tuyết đầu mùa cuối cùng vẫn đến.

Đang lúc hoàng hôn, bầu trời vốn dĩ nhiều mây càng thêm ám trầm, mây đen kéo đến che khuất bầu trời, từng cơn gió lạnh thấu xương không chút kiêng nể mạnh mẽ lướt qua cánh rừng rậm, phảng phất như có hàng vạn con thú đang gào thét.

Sắc trời âm đạm hồi lâu, giữa không trung, bông tuyết đầu mùa cuối cùng cũng hạ xuống, lác lác rơi xuống đất, tuyên cáo mùa đông đã đến.

Chỉ trong chốc lát, từng cơn mưa tuyết thay nhau trút xuống, cả đất trời ngập màu trắng xóa, vừa nhẹ nhàng vừa nặng nề.

Gian nhà tranh kia vẫn như vậy, chỉ là bên trong có thêm không ít đồ bài trí. Triệu Phù Dao vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, cơn bàng hoàng vừa qua đi, nàng lập tức mờ mịt đánh giá căn phòng quen thuộc mà mình thường ở, cảm giác như thể đang ở một nơi xa lạ.

Không biết Lăng Vân Thiên đào đâu ra cái chậu sưởi và than củi, biến căn phòng ấm áp như ngày xuân.

Lò thuốc vút ở góc phòng cũng được lôi ra đun thuốc, bên trong còn vang lên tiếng thuốc sắc sôi ùng ục, chậm rãi tỏa ra mùi đăng đắng khó chịu.

Đặc biệt nhất là đệm và chăn bông trên giường, Triệu Phù Dao vui mừng vào chăn ấm, tóc tai bù xù nhìn chằm chằm bát thuốc và bàn tay đang bung thuốc ở trước mặt.

Hồi lâu, rốt cuộc phản ứng đầu tiên của nàng sau khi tiếp thu được hết thảy mọi chuyện là nhăn mày nhìn bát thuốc còn bốc khói nghi ngút trước mặt.

Người thôi đã thấy đáng... Làm sao bây giờ... Một chút cũng không muốn uống...

Nàng do dự hồi lâu mới dè dặt vươn tay đẩy bát thuốc ra xa, nói thầm: "Thuốc này người thôi đã biết không có tác dụng gì, không muốn uống..."

Lăng Vân Thiên nghe vậy chợt nhủ mảy, cười tủm tỉm, vô cùng thành khẩn nói: "Nữ hiệp, không phải do cô sợ đắng sao?"

Triệu Phù Dao biến sắc, đúng là nàng sợ đắng thật... Nhưng nhất định không thể thừa nhận.

"Nói vậy! Ngay cả người chết bốn cô nương còn không sợ, làm sao lại sợ đắng?"

Lăng Vân Thiên gật gật đầu, tay cầm thuốc lại nâng lên, ý bảo Triệu Phù Dao mau uống đi.

Triệu Phù Dao đã nói lại ngại đổi ý, chỉ có thể anh dũng như chiến sĩ cảm tử run run rẩy rẩy vươn tay tiếp nhận bát thuốc rồi uống một hơi cạn sạch, sau đó đỏ mếp giường điên cuồng ho khan.

Lăng Vân Thiên ném một gói đồ qua, suýt chút nữa là nện thẳng vào người Triệu Phù Dao, khiến nàng hồ nghi liếc mắt nhìn hán một cái, thuốc kia còn đắng hơn cả hoàng liên, ngược lại khiến người đang mơ mơ màng màng vì bị cảm như nàng tỉnh táo lên hẳn.

Trước ánh mắt ra hiệu của đối phương, Triệu Phù Dao chậm rì rì mở gói đồ ra, bên trong là mấy bộ quần áo mùa đông, chất liệu vừa nhìn đã biết là loại tốt nhất, vừa mềm vừa ấm.

"Này! Người..." Triệu Phù Dao chần chừ một chút, sờ soạng cả nửa ngày mới lấy ra ba đồng tiền mà tiểu đầu mục mới đưa, thấy qua thấy lại trong lòng

bàn tay, buồn bực nói: "Ta chỉ có ngần này tiền thôi, có cho người hết cũng không đủ."

Sau đó lại lưu luyến nhìn mấy thứ đồ vừa mới sắm trong phòng, cắn răng nói tiếp: "Mấy thứ này người cầm lại thì hơn, ta đây ngay cả bánh bao cũng không có, không có gì cho người ăn đâu."

Nàng vừa nói vừa lo lắng vò vò chân, trong lòng tuy rằng rất luyến tiếc, nhưng thâm nhủ không thể vô duyên vô cớ nhận thứ này thứ kia vậy được.

Rất lâu không nghe tiếng đáp lại, Triệu Phù Dao nhìn không được ngẩng đầu nhìn cái người ngay cả tên cũng không biết kia, lúc này nàng mới phát hiện trong phòng sớm đã không còn bóng người.

Không thể nào... Biến, biến mất?

Triệu Phù Dao bọc chăn bông, cầm áo ấm, nghe tiếng than lóc bóc trong lò, đầu lưỡi còn vương vị đắng nghét của thuốc, nhưng lại không thấy người nọ đâu cả.

Người luôn không chịu để tâm đến nhân thế như nàng bỗng cảm thấy phiền muộn, ngầy ngốc ngồi trên giường cả nửa ngày trời, nàng chỉ cảm thấy cảm giác khó chịu trong người dần dần tiêu tan, bát thuốc kia tuy đắng nhưng rất hiệu quả.

Triệu Phù Dao lau mặt rồi đến cạnh cửa đẩy ra một khe nhỏ.

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, đêm đã xuống, vàng trắng sáng treo lủng lẳng giữa trời, hàng ngàn vì sao hòa với ánh trăng soi sáng cả một vùng đất đầy tuyết trắng, chỉ cần đưa mắt nhìn cũng thấy mênh mông một mường.

Cây cối trong rừng đều bị sắc tuyết bao trùm, trong suốt lộng lẫy như lưu ly, nếu như hiện tại có một văn nhân ở đây, nhất định sẽ cảm thán khung cảnh có thêm một nhánh hoa mai nữa là hoàn hảo.

Cũng may Triệu Phù Dao từ trước đến nay chẳng phải văn nhân gì, cũng chẳng có tâm tư nấu tuyết thưởng mai, nàng chỉ yên lặng đứng ở cửa nhìn ra ngoài nửa ngày trời, sau đó lại lò dò đến bên giường, cởi bỏ bộ quần áo hoàn toàn không có tác dụng chống lạnh trên người ra, rồi lấy bộ quần áo mùa đông mới tinh mặc vào.

Trong gói đồ còn có một chiếc áo choàng bằng lông rất đẹp, khoác lên người khí thế mười phần, trong phòng Triệu Phù Dao không có gương đồng, nhưng nàng cũng mơ hồ cảm thấy bản thân bây giờ cũng có chút khí phái của một yêu nữ mỉm cười đoạt mệnh.

Vuốt vuốt bộ quần áo trên người, Triệu Phù Dao cắn môi, có chút thất thần.

Kỳ thật sao nàng có thể không biết giấc mộng giang hồ đối với một kẻ cả ngày chỉ biết đào hồ chôn người phía sau chân núi Thừa Thiên Phái là một chuyện không tưởng, có lẽ đào hồ cả đời cũng không có cửa bước chân vào chốn vô lâm chân chính.

Nhưng đôi khi, chỉ có thể như thế mà thôi.

Đẩy cửa ra, không khí lạnh như băng đập vào mặt, nhưng bộ quần áo mới mặc trên người lại không khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo.

Lò than trong phòng tỏa ra khí nóng hừng hực, khiến nàng cảm tưởng như sắp hít thở không thông, ra ngoài trời tuyết trái lại lại thấy trong lòng thoáng đang hoon nhiều.

Tuyết dưới ánh trăng rất đẹp, toàn bộ thế giới đều được bao phủ trong sắc trắng, ánh trăng hòa với nền tuyết vừa tinh xảo lại vừa yếu ớt.

Ánh trăng vừa lớn vừa sạch sẽ, giống như chìa tay ra là có thể chạm đến, đến mức không cần đốt đèn mà vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ một cách dễ dàng.

Triệu Phù Dao bẻ một nhánh cây còn đọng tuyết, đứng dưới ánh trăng chậm rãi vung tay luyện một chiêu thức cực kì vụng về buồn cười, đây cũng chính là chiêu thức duy nhất nàng được học.

Nàng cực kì nghiêm túc đứng tấn, cực kì nghiêm túc vung nhánh cây, cực kì nghiêm túc bỏ ngang, đâm nghiêng, chém thẳng, mỗi chiêu thức đều cực kì thuần thực, bởi vì nàng đã luyện qua vô số lần.

Những chiêu thức này đã từng khiến nàng cảm thấy, nơi nàng ở cũng là giang hồ.

Lúc trước nàng có thể tự nhủ với chính mình rằng chỉ cần luyện tập chăm chỉ, một ngày nào đó sẽ có thể trở thành tuyệt đỉnh cao thủ. Nhưng người đàn ông không biết tên đó đã khiến nàng hiểu rõ, đây là chuyện không có khả năng.

Đại khái cả đời chỉ có thể như vậy thôi.

"Ta nói, nữ hiệp, kiếm không phải cầm như vậy."

Phía sau bỗng truyền đến một giọng nói quen thuộc, Triệu Phù Dao phát hoảng, vội vàng quay đầu, tên đàn ông nàng cho rằng đã biến mất đang ngồi trên nóc nhà, cả người vương đầy ánh trăng, ánh mắt sáng quắc, khuôn mặt nhu hòa, hần cầm một bình rượu trong tay, ngồi đối diện nói chuyện với nàng.

Triệu Phù Dao không biết hiện tại bản thân đang hoảng sợ hay vui mừng, nàng giương mắt lên, sáng giọng: "Người làm cái gì mà hơn nửa đêm lại leo lên

nóc nhà người ta vậy! Sẽ dọa chết người đó biết không!"

Nghĩ lại mới nhớ, nếu người này vẫn luôn ngồi trên nóc nhà mình, vậy lúc này mấy chiều thức vụng về của nàng cũng dễ hấn thấy hết rồi?

Nghĩ thôi đã thấy xấu hổ vô cùng, hấn nhất định cảm thấy rất buồn cười đi, cái loại công phu thô thiển như vậy mà còn luyện nghiêm túc được như thế, thật sự là đáng ghét.

Mà Lăng Vân Thiên giờ này đang ngồi trên nóc nhà chỉ cảm thấy nét mặt biến hóa khôn lường của Triệu Phù Dao rất thú vị, kinh ngạc vui sướng ảo não thẹn thùng tụ lại một chỗ thật khó diễn tả.

Tiểu nha đầu mặc quần áo hấn chọn thật ra rất vừa mắt, nếu được búi tóc cẩn thận, nói không chừng nhìn rất xinh đẹp.

Hấn ngửa đầu uống nốt ngụm rượu còn lại trong bình, nhảy xuống nóc nhà cười nói: "Nếu ta đi sớm như vậy, chẳng phải sẽ bỏ lỡ màn trình diễn đặc sắc vừa rồi sao?"

Triệu Phù Dao hừ một tiếng, quay đầu không thèm nói chuyện với hấn, chốc sau lại nghe thấy tiếng sần sật của giày dẫm trên tuyết hướng về phía mình.

Một thanh gỗ miễn cưỡng lắm mới có thể nhìn ra hình thanh kiếm được nhét vào lòng bàn tay nàng, rõ ràng là do Lăng Vân Thiên khắc tạm cho có cái dùng, còn trong tay hấn là một nhánh cây.

Nàng hơi ảo não. "Người làm gì vậy?" Sau đó phát phát thanh kiếm gỗ trong tay, khó hiểu hỏi.

Lăng Vân Thiên bỗng nhiên vươn tay qua, không nói lời nào cầm lấy bàn tay đang đặt trên chuôi kiếm của nàng. Triệu Phù Dao chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trên mặt bỗng nóng bừng, đại khái là đỏ như con tôm luộc rồi, nàng thiếu tự nhiên rút tay một cái.

"Đừng nhúc nhích, cách cầm kiếm của cô không có lực, giống như vậy..." Lăng Vân Thiên dường như không chút để ý nắm tay nàng chuyển đến vị trí thích hợp: "Như vậy lúc ra chiêu mới có lực, kiếm cũng không bị văng đi."

"A? Nhưng mà cầm như vậy không thoải mái." Nói đến chuyện chỉ điểm võ công, Triệu Phù Dao lập tức ném cảm giác kì quái lúc nãy lên chín tầng mây, vô cùng nghiêm cẩn cảm thụ.

"Quen rồi sẽ tốt." Lăng Vân Thiên tay cầm nhánh cây, đứng cách Triệu Phù Dao xa hơn một chút, đem nhánh cây đặt trước ngực, nói với nàng: "Ta dạy cô mấy kiếm chiêu, khẳng định mạnh hơn mấy chiêu lúc nãy cô tập."

"Như vậy có được không?" Triệu Phù Dao không quá tin tưởng, hết thấy mọi chuyện đến quá đột ngột, kiến thức căn bản nàng vẫn có, biết rằng võ công các môn phái không thể dạy cho người khác dễ dàng như vậy.

Lăng Vân Thiên tùy ý trả lời: "Không sao."

Sau đó bắt đầu chuyển động.

Dưới ánh trăng trong tuyết, Triệu Phù Dao chỉ cảm thấy bản thân nghệt cả ra, bóng người lướt đi như gió ấy mang theo hàn khí lạnh thấu xương, lưu loát sinh động như mây bay nước chảy.

Thì ra còn có chiều thức xinh đẹp như vậy sao? Rõ ràng chỉ là một nhánh cây thôi, đến khi vào tay người đó lại giống như có sinh mệnh, có lẽ người ta gọi đó là kiếm ý.

Không biết qua bao lâu hấn mới ngừng lại, trước mắt Triệu Phù Dao vẫn là hình ảnh đầu đầu cũng thấy bóng người vút qua.

"Tổng cộng ba chiêu, chiêu thứ nhất là Trường Hồng Quán Nhật, chiêu thứ hai là Nguyệt Vũ Ngân Quang, chiêu cuối cùng là Tinh Dập Đại Địa... Nhìn có hiểu không?"

Triệu Phù Dao gật gật đầu, Lăng Vân Thiên kinh ngạc, nàng vậy mà vừa xem đã hiểu? Thì ra rất có tư chất nha, thậm chí hay là mình gặp trúng kỳ tài trăm năm có một rồi? Sau đó lại thấy nàng mờ mịt lắc đầu.

... Quả nhiên, nàng ta thật ra vừa rồi không nghe thấy hấn hỏi cái gì đi... Tuy rằng thế này mới là bình thường..

Hấn bất đắc dĩ nói: "Nhớ được bao nhiêu, cô cứ thử một lần, ta sẽ dạy cô."

Triệu Phù Dao ra sức gật đầu, vô cùng nghiêm túc cầm kiếm gỗ, trong đầu nhớ lại những động tác người này vừa thực hiện, khoa tay múa chân một lúc, tuy rằng rất muốn làm cho giống một chút, cuối cùng vẫn trông ngốc ngốc rất buồn cười.

Tuy hấn không nói gì nhưng Triệu Phù Dao tự biết động tác của mình chẳng khác gì một con khi con đang đùa giỡn.

Nàng chậm rãi hạ kiếm gỗ trong tay xuống. "Thật ra ta..." Nàng không biết nên nói cái gì, nhưng vẫn muốn mở miệng.

Lăng Vân Thiên cười cười, hấn biết Triệu Phù Dao rất chán nản, thật ra chuyện này cũng không phải lạ, ba kiếm chiêu khi nãy không phải là thứ mà mấy công phu nhập môn thô thiển có thể sánh bằng, không thể nào lĩnh hội trong phút chốc.

Nếu bỗng chốc đã lĩnh hội được, cái đó mới chính là bất bình thường.

Aizz. Tiểu cô nương đứng là phiền toái, phạt không được mắng cũng không xong, ngay cả an ủi vài câu cũng không thể.

Lăng Vân Thiên tiếp tục vươn tay, hòa nhã nói: "Đừng nhụt chí, luyện võ không phải chuyện ngày một ngày hai. Cô xem tư thế này này, cần phải dồn khí đan điền, một tay cầm kiếm rồi từ từ hạ người xuống..."

Triệu Phù Dao do dự một chút mới mở miệng: "Người..."

Lăng Vân Thiên nheo mắt. "Cái gì?"

"Không có gì." Triệu Phù Dao nghĩ nghĩ, không nói gì nữa.

Trên nền tuyết, thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi nghe theo lời chỉ điểm của Lăng Vân Thiên, không thèm để ý đến ai chấp nhất vung thanh kiếm gỗ trong tay từng chút từng chút một.

Dấu chân hỗn độn in trên nền tuyết, có nàng cũng có hắn, xen lẫn với nhau không rõ ràng, nếu đồ màu nhuộm, cũng có thể khiến người ta nhầm lẫn với cánh hoa mai rơi trong tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Láp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tiểu Tiệp Nhân Mau Buông Tay.

Suốt đêm dài đằng đẵng, Triệu Phù Dao vẫn không ngừng chăm chỉ luyện tập kiếm chiêu, có lẽ do trời lạnh nên không đến mức cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Lăng Vân Thiên vẫn ngồi yên trên nóc nhà, thỉnh thoảng lại lên tiếng chỉ điểm, đa phần là nhìn thân ảnh nghiêm túc bên dưới mà thất thần.

Nàng không biết mệt mỏi vùng kiếm gỗ trong tay, từng chút từng chút một, mệt thì dừng lại nghỉ một lát, không lâu sau lại tiếp tục luyện tập. Ngay cả hắn cũng chưa bao giờ chăm chỉ được như vậy.

Nàng khao khát giang hồ đến vậy... Lăng Vân Thiên dắt dất khoe miệng, nơi đó không phải chỗ tốt, kể cả thiếu niên hay ông lão giang hồ, chỉ cần bước chân vào chỗ đó, chân chính tiếp xúc rồi sẽ biết nó không động lòng người như mặt ngoài vốn thấy.

Đó là nơi ăn thịt người không nhà xương. Lăng Vân Thiên ném nhánh cây lên không trung, uống thêm một ngụm rượu, chất lỏng nóng rát chảy vào cuống họng khiến con người ta như thiêu đốt.

Đêm có dài đến mấy thì cuối cùng bình minh vẫn sẽ đến.

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc trăng cũng lặn, mặt trời mọc lên từ phương Đông.

Gần như chỉ trong khoảnh khắc, hàng vạn tia sáng chiếu rõ đất trời, cánh đồng trắng xóa như được thoa son càng thêm xinh đẹp, xa xa nhìn lại như một cánh đồng hoa trải dài đến tận chân trời.

Triệu Phù Dao cầm cây kiếm gỗ vào nền tuyết, nàng lấy tay chống chuôi kiếm, bình ổn lại hơi thở dồn dập vì suốt đêm luyện tập, không hề cảm thấy hơi lạnh bốc lên do tuyết bắt đầu tan.

Dưới lời chỉ điểm bất chợt của Lăng Vân Thiên, hiện tại nàng đã có thể múa ba kiếm chiêu kia gần giống với bản gốc, đương nhiên cũng chỉ có thể đem đi hù người không biết võ thôi, còn nếu muốn chống lại cao thủ gì đó thì còn lâu mới làm được.

Nói trắng ta là ba cái động tác võ thuật đẹp mắt.

Bản thân Triệu Phù Dao cũng hiểu rõ, sự tình phát triển như bây giờ hoàn toàn nằm ngoài dự đoán. Người kia chủ động dạy nàng võ công thật sự là chuyện khiến người ta khó hiểu nhất.

Nếu nói muốn báo ân cứu mạng khi trước, thì lúc này hắn cứu nàng đã sớm một mạng đổi một mạng, huống chi còn làm nhiều chuyện cho nàng như vậy.

Nàng bĩu môi, tên kì quái.

Nhưng mà...

"Này, người kia, ta nói, như vậy được không? Huynh... huynh lưu lại dạy võ công cho ta, ta cho huynh ăn bánh bao, ừm, cả quần áo ta cũng giặt..."

Nàng lau mồ hôi chảy ra trên trán, lấp bắp nhỏ giọng than thở, không dám quay đầu nhìn nét mặt đối phương.

Thật ra nếu hần đã có thể đào ra đồng thuốc bắc, chần nệm, quần áo vào lúc nửa đêm ở nơi hoang vắng thế này, thì hần thân phận địa vị của người này không phải là thứ mà phận tôm tép như mình có thể với tới.

Lúc nói những lời này, nàng vẫn chờ người ta cự tuyệt.

Nhưng không có, không ai cự tuyệt cả.

Cũng chẳng có âm thanh gì, dường như đang trầm ngâm, Triệu Phù Dao lo được lo mất chờ đợi, thẳng đến khi nàng phát hiện bản thân đã chờ lâu lắm rồi mới giật mình xoay người lại.

Phía sau không một bóng người.

Trên nóc nhà cũng không có bóng dáng người kia, ngay cả bình rượu hần cầm cũng vô tung vô ảnh, hần một lần nữa không chút tiếng động biến mất trước mắt nàng.

Điều này sao có thể? Rõ ràng cách đây không lâu còn nghe tiếng chỉ dạy của người đó mà, nàng cúi đầu, trên nền tuyết ngoài dậu chân của nàng ra, không có thêm dấu chân của bất luận kẻ nào nữa.

Triệu Phù Dao nhìn chăm chăm thanh kiếm gỗ trong tay, cứ có cảm giác thanh kiếm này cũng sẽ biến mất.

Lúc nào cũng xuất hiện vào lúc hoàng hôn, nơi xuất hiện luôn luôn là hố chôn người phía sau núi, gương mặt hay võ công lúc nào cũng thần thông quảng đại, một khi hừng đông sẽ biến mất, không có dấu chân, cũng không nhớ được bóng dáng...

“Không phải chứ, thật ra hần đã chết rồi à? Trên đời này thật sự có ma?” Triệu Phù Dao thì thào, sau đó kéo kéo bộ quần áo trên người, cứ có cảm giác trong chốc lát trang phục hoa lệ trên người sẽ biến thành giấy.

Lần đầu tiên nàng cứu hần về, rõ ràng có tiếng tim đập, cũng có hô hấp, sờ lên cũng ấm... ấm...

Triệu Phù Dao bỗng nhiên ném kiếm gỗ sang một bên, vọt tới mở mạnh cửa căn nhà tranh, mùi than cháy lập tức đập vào mũi, trong phòng hơi ẩm vẫn còn đọng lại.

Cái gì cũng còn, chỉ là không có người kia mà thôi.

“Phù Dao tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy... Oa! Quần áo đẹp quá!” Tiểu Đậu Tử xoa xoa mắt, đến chân núi tìm Triệu Phù Dao lại nhìn thấy một hồng y nữ tử (thiếu nữ mặc áo đỏ) đang đứng ngây ngốc trước cửa nhà tranh.

Áo choàng đỏ thắm lót trắng nổi bật trên nền tuyết, Tiểu Đậu Tử không dám tin xoa xoa hai mắt mình, nghĩ rằng tiểu thư cao quý nhà ai lại đột nhiên chạy đến nơi này.

Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của nó, Triệu Phù Dao quay đầu lại.

... Được rồi, cái kiểu đầu bù xù cộng với vẻ mặt xanh xao vàng vọt này, thì ra không phải tiểu thư cao quý, mà là hồng y nữ quý.

“Tiểu Đậu Tử hả, vào đây ngồi đi.”

Triệu Phù Dao thất vọng đáp, phờ phạc ịu xù mở cửa cho Tiểu Đậu Tử vào, Tiểu Đậu Tử rét đến run rẩy vui vẻ dạ một tiếng rồi nhanh nhẹn nhảy vào phòng, vẻ mặt vui sướng tò mò hỏi: “Lão đại! Tỷ phát tài?”

Triệu Phù Dao yếu ớt trả lời: “Không, đào hố ra một khối vàng.”

“Gì gì? Trong hố có thể có vàng? Tại sao để đào nhiều như vậy cũng không tìm được khối nào, vận khí của lão đại tốt quá đi!”

Tiểu Đậu Tử uốn éo tiến vào trong chăn, hăm mộ nói.

Triệu Phù Dao ngăn ra, lại gật gật đầu, cực kì thỗn thức cực kì cảm khái đáp: “Đúng vậy, vận khí của ta tốt lắm.” Sau đó đi vào nhà, chậm rãi khép cửa lại, ngăn cách với bên ngoài.

Nàng rũ mắt nhìn thanh kiếm gỗ trong tay, không mở miệng thêm nữa.

Dưới lời dặn dò ngàn vạn lần của Triệu Phù Dao, Tiểu Đậu Tử biết mình không nên đem chuyện lão đại nhà mình đào được vàng trong hố đi rêu rao với “Giang hồ đồng nghiệp” của nó làm gì.

Triệu Phù Dao cũng không dám mặc mấy bộ quần áo đó đi rêu rao khắp nơi, mỗi lần ra ngoài nàng vẫn chỉ mặc bộ quần áo mùa đông mà mình có, cũng

may đang giữa mùa đông nên ai nấy cũng đều lười biếng, không muốn đào nhiều hố, số lần ra ngoài cũng ngày càng ít.

Từng ngày chậm rãi trôi qua như dòng chảy, Triệu Phù Dao cứ cảm thấy một ngày nào đó mình sẽ lại gặp người kia, hoặc con ma kia ở một cái hố nào đó.

Nhưng trên thực tế, hắn không hề xuất hiện thêm lần nào cả.

Vào mỗi buổi tối, chỉ có Tiểu Đậu Tử chạy đến phòng ngủ của nàng, mùa đông Giang Châu năm nay thật sự rất lạnh, mà phòng của Triệu Phù Dao lúc nào cũng ấm áp, khiến thẳng bé ngủ vô cùng thư thái.

Chờ Tiểu Đậu Tử ngủ say, Triệu Phù Dao mới yên lặng mặc bộ quần áo mùa đông xinh đẹp kia vào để giữ ấm, sau đó im lặng lúi thành kiểm gỗ mà người kia lưu lại dưới gầm giường ra, ra ngoài phòng bắt đầu luyện tập ba chiêu thức hắn dạy.

Trường Hồng Quán Nhật, Nguyệt Vũ Ngân Quang, Tinh Dạ Đại Địa.

Chỉ cần trời không mưa to hay đổ tuyết lớn, nàng có thể không biết mệt mỏi lặp đi lặp lại ba chiêu thức ấy, dáng vẻ ngây ngốc trác trác nay không thấy đâu nữa, nàng đã có thể quen thuộc đem ba chiêu này vận dụng rất tự nhiên, nhìn qua rất có lực.

Cũng có lúc nàng cảm thấy như đang nghe được tiếng nói chuyện của người đó ở phía sau, cần phải như vậy như vậy, nhưng đến khi hốt hoảng quay lại lại thấy trống rỗng một mình.

Về sau, Triệu Phù Dao mới chậm rãi biết, bất luận là người hay ma, hắn đều sẽ không quay lại.

Đến khi hết năm, Triệu Phù Dao vụng trộm cướp được mấy cái bánh bao, sau đó lại mua chút hương nến tinh tinh, chạy ra sau núi đốt hương, bánh bao bày trong đĩa, bắt đầu đốt từng tờ từng tờ tiền mã.

“Này, cái kia, sắp đến năm mới rồi, không biết có ai đốt tiền cho huynh không. Ta biết huynh rất lợi hại, chắc chắn không thiếu thứ gì, nhưng mà bánh bao thịt ăn ngon lắm đó.”

“Nóng lắm nha, lần trước cho huynh ăn bánh bao nguội thật ngại quá.”

“Ba chiêu kia ta vẫn luôn chăm chỉ luyện tập, cũng không biết có luyện đúng hay không, chắc chắn so với huynh còn kém xa, nhưng mà ta vẫn cảm thấy không luyện sai nhiều lắm. Nếu huynh rảnh chi bằng đến xem một lần đi?”

“Cảm ơn huynh đã đưa ta mấy thứ đồ gì đó, cái gì ta cũng không có, đồng tiền giấy này huynh cứ cầm dùng đi, nếu không đủ, ta lại đốt thêm cho huynh, hoặc là huynh nói cho ta biết mộ của huynh ở đâu, ta sẽ giúp huynh đến tưới nước nhỏ cỏ gì đó.”

Tiếng nến cháy kêu lách tách, một luồng khói nhẹ lượn lờ dâng lên, sau đó lại bị gió thổi bay đi mất, phiêu tán về hướng xa xa.

Thieu xong tiền giấy, Triệu Phù Dao ngồi im một hồi rồi mới chậm rãi rời đi.

Mùa đông nhoáng lên một cái liền qua ngay, nháy mắt liễu đã lác tới lác lui trên cành, hoa đào nở khắp Giang thành, trong không khí đều vương đầy mùi hoa ngọt ngào.

Triệu Phù Dao đem chăn bông ra phơi, chuẩn bị đem cất, thời tiết ngày một ấm lên, cái chăn này cũng không cần dùng đến nữa.

Phải đem cất cẩn thận để mùa đông năm sau còn có cái mà chống lạnh. Thuận tiện đem ra hoài niệm về người kia.

Tuy rằng từ nay về sau, người đó chỉ còn là một hình bóng mơ hồ trong cuộc sống của nàng.

Nói đến cũng thật kì quái, Triệu Phù Dao luôn cho rằng bản thân nhớ đến người kia là bởi vì mình muốn học thêm nhiều võ công, nhưng nhiều khi nhớ đến hắn, lại chẳng can hệ gì đến mấy thứ đó.

Nhưng chiếu theo tính cách của nàng, những gì nghĩ mãi không ra sẽ không bao giờ nghĩ nữa, rất nhanh sẽ bị ném ra khỏi đầu.

Phơi chăn xong xuôi, Triệu Phù Dao ngồi dưới tàng cây, dựa vào thân cây lười biếng phơi nắng.

“Tiểu Triệu! Tiểu Triệu! Này ta hỏi ngươi ngàn người cái gì hả? Đừng tưởng làm ra cái dạng này sẽ không phải làm việc. Ta nói cho ngươi biết, đám người muốn vào Thừa Thiên Phái có cả đồng, được đào hố giống như ngươi đã là có phúc khí lắm rồi, đừng có ở đây lười biếng!”

Cái người thích giơ tay giơ chân mắng người này đích thị là tiểu đầu mục – quản sự của bọn họ.

Việc hôm nay nhiều đột biến, sáng sớm đã bị người đến gọi đi làm việc, lại còn bị khiển trách, tâm tình của hắn thực sự rất kém.

Vừa hay bắt gặp cảnh Triệu Phù Dao lười biếng ngồi dưới gốc cây, con giận lại đang không có chỗ để phát tiết, thế là khoa tay múa chân bắt đầu quở trách.

Triệu Phù Dao ngừng đầu nhìn hấn một cái, đột nhiên nói: “Hoa đào nở.”

“Hả?” Tiểu đầu mục sừng sốt, vỗ đùi cái đét: “Một đũa đào hồ chôn người chết như người mà tưởng mình là tiểu thư cao quý hiểu lẽ nghĩa hay sao, cũng không nhìn lại bản thân là cái dạng gì, hoa đào nở hay không thì có liên quan gì đến người hả, đừng có mà ngồi đây mộng tưởng hão huyền nữa.”

“Khụ khụ, phải phải phải, lão đại à ta sai rồi.”

Triệu Phù Dao cũng phát hoảng, câu vừa rồi quả thực chẳng giống mình chút nào.

Giống như lời tiểu đầu mục vừa nói, nàng đầu phải tiểu thư khuê các, cũng chẳng phải nữ hiệp oai phong một cõi gì, hoa đào nở hay không cũng chẳng can hệ gì đến nàng.

“Đừng tưởng nhận sai là ta sẽ bỏ qua, cẩn thận cấp trên lột da người đó! Nhanh đi làm việc đi!”

“Đi ngay, đi ngay ạ.”

Nàng xoay thất lưng chuẩn bị trốn thì bỗng bị gọi giật lại: “Đợi chút!”

Triệu Phù Dao bất đắc dĩ quay lại hỏi: “Lão đại còn gì cần phân phó?”

Tiểu đầu mục vươn tay nắn vuốt cái chân đang phoi, tỏ vẻ hoài nghi: “Cái chân này là của người?”

“A, vâng.” Triệu Phù Dao trầm nghĩ phen này nguy rồi, quả nhiên đối phương liền đáp: “Chất liệu tốt như vậy, bằng vào người cũng có thể dùng?”

“Cái đó, ta...”

“Không phải đi trộm đây chứ. Chắc chắn, Tiểu Triệu a Tiểu Triệu, nếu tay chân người không sạch sẽ thì không thể ở Thừa Thiên Phái của chúng ta nữa. Phải biết Thừa Thiên Phái của chúng ta chính là danh môn chính phái, không thể dung túng cho phường trộm cướp được.”

“Lão đại nói đùa, nếu là chân đi trộm ta nào dám đem phoi, đây chỉ là đồ nhà giàu người ta không cần nữa, ta thấy thì nhặt thôi, người cũng biết mà, phú hộ nhà cao cửa rộng lúc nào chả vậy.”

Tiểu đầu mục đảo đảo mắt, cười nói: “Ta biết người không phải người như vậy, nếu đổi lại người khác thì ai tin? Để tránh gây ra chuyện tranh chấp, cái chân này vẫn để ta đem đi đi.”

Nói xong hấn lập tức vươn tay, Triệu Phù Dao quýnh lên, buột miệng: “Người buông tay cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Là Hấn, Lại Là Hấn.

Tiểu đầu mục ngẩn ra, tay vẫn theo bản năng giựt lấy cái chân, nhưng phát hiện nó chẳng hề nhúc nhích, đưa mắt thì thấy Triệu Phù Dao đang túm chặt đầu kia không chịu buông tay.

Phản, phản, phản rồi, ngay cả nha đầu thối này mà cũng bắt đầu không hiểu chuyện, dám bắt kính với hấn?

Hấn không nhịn được nữa, chỉ thẳng vào mũi nàng hét: “Nha đầu chết tiệt, muốn tạo phản hả? Để ý đến đồ của người đã cho người mặt mũi lắm rồi, đừng có mà không biết xấu hổ, buông ra!”

Triệu Phù Dao liều mạng lắc đầu, ôm cái chân như thể đang ôm táng mạng người thân, lắc đầu lia lịa, tay không hề buông lỏng. “Không được!”

Tiểu đầu mục vốn đã chất đầy bụng tức, bây giờ ngay cả một con nha đầu trên dưới không quá hai lạng thịt cũng dám đối nghịch với hấn, vì vậy cơn giận của hấn lại tăng lên vùn vụt, nhất thời vùng tay tấn công.

Triệu Phù Dao đỡ đòn theo bản năng, tung ra chiêu đầu tiên để tránh thoát, tuy rằng không có kiếm trong tay nhưng vẫn khiến đối phương cảm thấy đau đớn, không tự chủ buông lỏng tay.

Hấn ngừng đầu thì thấy Triệu Phù Dao đỏ mặt ôm chặt cái chân, giống như đang ôm bảo bối, chỉ giương mắt nhìn hấn trừng trừng.

Ánh mắt đó... dọa người thì miễn bàn.

Tiểu đầu mục bụng thì không muốn bỏ qua, nhưng tay lại đau quá, không dám tiếp tục giành chần nữa, mà bây giờ xuống nước cũng không được, đành không phục hừ hừ hai tiếng. “Cái đồ bỏ đi mà cũng làm như bảo bối, ai hiếm lạ chứ? Còn không đi làm việc cho ta?”

Triệu Phù Dao trừng mắt liếc hắt một cái. “Yên tâm, ta đi ngay!”

Thấy người đàn ông kia đi xa, Triệu Phù Dao cũng không dám tiếp tục phơi chần ở đây nữa, đành phải cất lại vào phòng, sau đó vác xẻng đi làm việc.

Lúc nàng kéo chiếc xe chở xác ra sau núi, nhìn nhìn người bị miếng vải đen che lấp, thậm chí cứ có cảm giác như từng quen biết.

Vì bận tranh chấp với tiểu đầu mục nên lúc Triệu Phù Dao kéo được cái xe ra sau núi thì mặt trời đã sắp lặn, ánh chiều tà ngưng đọng trong rừng, bị nhánh cây che lấp tạo thành từng khối ánh sáng bất quy tắc, cứ mãi lắc lư trong gió.

Người ta thường nói đầu xuân trời se se lạnh, vì mùa đông vừa qua, hàn khí còn chưa tiêu tan hết, Triệu Phù Dao mới đổi sang quần áo mùa xuân vẫn cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Nàng nhớ trước kia, cũng vào lúc khí trời hơi se lạnh thế này, hôm đó cũng là hoàng hôn, là lần đầu tiên người đàn ông nọ mở mắt ra nhìn nàng, hỏi nàng có cái gì ăn không.

Hiện tại ngẫm lại, phản ứng của bản thân khi đó thật sự rất ngu xuẩn.

Nàng thờ ơ đảo hốt, hiện tại Tiểu Đậu Tử đã có thể tự mình đảm đương một phía, không cần lúc nào cũng theo sát rồi khích lệ nàng đi tranh bánh bao nữa.

Thiếu tiếng huyên náo của thằng bé, vẫn có chút tịch mịch.

Đào xong hố, Triệu Phù Dao nhìn miếng vải đen che thi thể, cứ cảm giác như đáy lòng mình đang chờ mong điều gì đó.

Dục động, nàng vươn tay cầm một góc vải, sau đó nhắm chặt mắt, vứt một cái giạt phăng nó ra.

Mở mắt, trước mặt nàng là một cái xác xa lạ.

Triệu Phù Dao thất thần một chút rồi nghĩ không chừng hắt lại dỗi một cái da mặt khác, tính toán nằm trong hố đợi đến lúc thích hợp thì đột nhiên mở mắt dọa nàng nhảy dựng lên?

Nàng ôm hy vọng cuối cùng, cố hết sức dùng miếng vải bọc cái xác lại rồi kéo nó ném vào hố, sau đó bắt đầu lấy xẻng xúc đất vào mặt nó.

Đối phương vẫn không nhúc nhích.

“Hừ, thiệt tình...” Triệu Phù Dao bĩu môi, tiếp tục rắc đất lên người cái xác, thẳng đến khi toàn bộ cái hố đều bị lấp cũng không có chút động tĩnh nào.

Thật sự không phải...

Triệu Phù Dao cho rằng bản thân mình đã sớm tiếp nhận sự thật này, nhưng nàng vẫn cảm thấy lòng đầy phiền muộn, tuy không hiểu lý do vì sao nhưng vẫn muốn gặp lại hắt một lần.

Cảm giác ần ần chờ mong này cũng quá hoang đường vô lý.

Xong việc, Triệu Phù Dao kéo xe về chỗ cũ rồi vác xẻng nhỏ của mình lên vai, chậm rì rì đi về phía căn nhà tranh.

Hình như trong không khí tràn ngập mùi gì đó rất kì quái, Triệu Phù Dao ngửi ngửi, mùi hương mang theo chút vị tanh tanh chát chát này... rất khó hình dung.

Như là... mùi máu tươi.

Làm sao có mùi máu tươi cho được, chẳng lẽ Tiểu Đậu Tử không cẩn thận bị đứt tay, đang ngồi trong nhà nàng khóc?

Triệu Phù Dao cau mày, chú ý đến dấu vết màu nâu sẫm đầy khả nghi trên đất, rồi li ti thành một đường hướng thẳng đến nhà mình.

Nàng nghi ngờ bước từng bước về phía căn nhà tranh, càng lại gần, mùi máu tươi càng nồng, mùi máu thế này tuyệt đối không chỉ là một vết đứt nho nhỏ, nghĩ thế, nàng lại càng cảm thấy bất an.

Triệu Phù Dao cứ thế dè dặt đứng bên ngoài, sau đó nhỏ giọng hỏi một câu: “Tiểu Đậu Tử? Đệ bị thương à?”

Trong phòng không có tiếng trả lời, sự yên lặng khiến nàng hoảng hốt.

Nàng vươn tay, cẩn trọng đẩy cửa phòng ra một khe hở, khiến nó phát ra âm thanh “kẽo kẹt...”

Cánh cửa cũ kĩ bị Triệu Phù Dao rón rén đẩy ra, phát ra âm thanh rất chói tai, nàng cẩn thận thò nửa cái đầu vào, nhẹ nhàng quan sát bên trong.

Trời đã tối, ánh sáng quá kém, nhìn cái gì cũng không rõ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một cái bóng đen đang nằm trên giường.

Hình như là có người.

Triệu Phù Dao vỗ vỗ ngực, cảm giác tim mình như muốn nhảy thẳng ra ngoài, loại tình huống này chẳng lẽ lại là giang hồ báo thù trong truyền thuyết?

Người nằm bên trong là ai? Nàng nên vào xem hay nên trốn?

Lý trí mách bảo nàng phải lập tức rời đi mới là sáng suốt, nhưng không hiểu sao nàng lại không muốn đi, trực giác nói cho nàng hay, nếu cứ như vậy mà đi, nếu bỏ lỡ điều gì đó sẽ khiến nàng hối hận không thôi.

Triệu Phù Dao vỗ vỗ ngực, căng thẳng cắn môi, tìm cây đánh lửa hồng tìm chút ánh sáng mỏng manh.

Nương theo ánh lửa âm ỉ, thân ảnh người nằm trên giường lúc mờ lúc sáng, gương mặt người đó chìm trong bóng tối, chỉ có thể nhìn ra đường nét vô cùng mơ hồ.

Bóng dáng đó giống như đã từng quen biết.

Triệu Phù Dao lấy tay bịt kín miệng, cúi đầu phát ra một tiếng thét kinh hãi, sau đó xoay người vào phòng, nhanh chóng đóng chặt cửa.

Là hắn.

Người nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, dường như ngàn ấy tiếng vang đều không thể rơi vào tai hắn, hắn vẫn bình tĩnh nằm im một chỗ.

Triệu Phù Dao ấn ấn ngực, đầu tiên, nàng thấp cây đèn đặt trên bàn gỗ, cất cây đánh lửa vào chỗ cũ rồi mới nhìn đến hắn.

Nếu nhìn lướt qua, hắn có vẻ như đang ngủ, nhưng mùi máu tươi trong không khí lại nhắc nhở Triệu Phù Dao rằng tình thế hiện tại không giống với lúc trước, không biết rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì mà mỗi một lần họ gặp nhau, hắn lại càng chặt vật.

“Này, tỉnh tỉnh.” Triệu Phù Dao kêu lên vài tiếng, sắc mặt đối phương cực kì tái nhợt, vẫn không có tiếng đáp lại.

Triệu Phù Dao nghĩ nghĩ, sau đó chậm rãi vươn tay chạm vào hắn, xúc cảm rất lạnh lẽo, chỉ có một tia ấm áp rất mỏng manh.

Cả người nàng run lên, thầm nghĩ không biết người này rốt cuộc là người hay quỷ, sau đó lại run lên như cây sậy.

Nàng nhẹ nhàng thăm dò hơi thở của hắn, cảm giác được hơi thở rất nhẹ, tuy dòng khí ấm áp đang nhẹ phát qua đầu ngón tay nhưng Triệu Phù Dao vẫn không dám tin, vì thế lại bất lấy cổ tay sờ sờ mạch môn của hắn.

Hoàn hảo, vẫn còn sống.

Triệu Phù Dao hơi hơi thả lỏng, lại bắt đầu lớn gan kêu lên hai tiếng: “Đứng lên! Mau đứng lên! Cả cái giường đều bị người làm bẩn hết rồi, hôm nay không có bánh bao thịt đâu, chỉ có cháo để nhắm rượu thôi!”

Nghĩ đến lần trước người này như quỷ đói đòi nàng cho ăn, nói không chừng nghe thấy đồ ăn sẽ bật dậy, Triệu Phù Dao bắt đầu ghé vào tai hắn kể tên các loại đồ ăn ngon.

Đáng tiếc Triệu Phù Dao kiến thức hữu hạn, nói tới nói lui cũng chỉ có bánh bao thịt, bánh bao chay, bánh bột mì, củ cải muối, cho dù Lăng Vân Thiên có nghe thấy, phỏng chừng cũng chẳng có hứng thú.

Quả nhiên, hắn vẫn an an ổn ổn nằm yên đó không nhúc nhích.

Lúc này Triệu Phù Dao rốt cuộc cũng nóng nảy, đưa tay đẩy hắn hai cái, hắn vẫn không hề có phản ứng, tốt ý mặc nàng đẩy tới đẩy lui.

Cho dù là lúc già chết, hắn cũng đâu có như vậy, bây giờ nhìn cứ như sắp tắt thở đến nơi, nghĩ thế, Triệu Phù Dao hơi kích động. “Dậy! Này, người làm sao vậy?”

Nàng thấy hơi nghi ngờ, cứ có cảm giác như kiểu đợi đến khi mình xoay người thì người này sẽ đột nhiên mở mắt, nửa cười nhạo nửa nghiêm túc nói với nàng: “Nữ hiệp, ngốc chưa kia?”

Triệu Phù Dao hơi luống cuống, nàng ngồi ngây ngốc ở đầu giường, kinh ngạc mở to mắt nhìn người đàn ông đang ngất xỉu, thẳng đến khi hoa đèn phụt lên một tiếng mới bừng tỉnh.

Nàng vươn tay xóc chẩn trên người hắn ra, một mùi máu tươi ập thẳng vào mũi, khiến căn phòng càng thêm tanh nồng.

Vết máu đỏ sẫm chảy dọc từ thất lưng xuống, màu máu xuyên qua từng lớp vải, giống như những đóa hoa đỏ thắm thắm đẫm bộ y phục.

Triệu Phù Dao không khỏi hít một ngụm khí lạnh, hai bàn tay run run cời bỏ vạt áo hần, định sẽ xem xét thương thế, nhưng sau khi nhìn thấy một mảng da thịt của hần mới ý thức được bản thân đường đột cỡ nào.

Nói thế nào thì đây vẫn là một người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông không biết tên.

Triệu Phù Dao lớn đến như vậy, tuy rằng thường ngày vẫn tiếp xúc với một đám đàn ông cao lớn thô kệch, giữa ngày hè quần tay nhau hô cha chửi mẹ không phải là không có, nhưng chung quy vẫn cảm thấy xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt.

Người này hiển nhiên không giống với bọn họ, từ trong ra ngoài hoàn toàn bất đồng.

Nhưng một chút suy tư của nàng rất nhanh đã bị đánh gãy, bên hông Lăng Vân Thiên có một vết thương rất dữ tợn, máu vẫn chưa ngừng chảy, ngay cả đệm giường của nàng cũng bị dính không ít máu.

Nàng không biết chuyện gì đã khiến hần bị thương đến mức này, nhưng nàng hiểu rõ nếu cứ để mặc hần như thế, đại khái sau này hần nhất định sẽ trở thành một cái xác chờ được nàng đào hố đi chôn.

Triệu Phù Dao khẽ cắn môi, vỗ vỗ mặt mình, dè dặt cẩn trọng cời hết áo của Lăng Vân Thiên ra.

Sau khi cời hết quần áo nàng mới cảm thấy kinh ngạc, trên người Lăng Vân Thiên không thiếu vết thương cũ mới, như thể hần lúc nào cũng phải chạy đua với sinh tử.

Triệu Phù Dao nhanh chóng dời ánh mắt không dám nhìn tiếp, nàng đem đồng quần áo dính máu đặt sang một bên, rón ra rón rén ra ngoài mức nước sạch, thuận tiện quan sát xem xung quanh có ai hay không.

Sau khi xác nhận an toàn, nàng mới thuận tay hái vài lá mướp đắng về nhà.

Lá mướp đắng khắp Giang Châu đều có, chỗ nào nhiều cỏ nhất định sẽ có, trên lá cây có nhiều sợi lông tơ nho nhỏ, lâu ngày sẽ mọc thành từng bụi rất tươi tốt, cứ mỗi lần gió thổi qua lại nghe thấy một mùi hương đắng chát.

Từ nhỏ Triệu Phù Dao đã hay dùng nó để cầm máu, hơn nữa còn có thể dùng để trị mấy bệnh cảm lạnh linh tinh, tác dụng tuy rằng không bằng mấy phương thuốc quý, nhưng đối với người không có tiền mà nói, nó chính là phương thuốc cứu mạng.

Nàng thấm ướt khăn mặt, tỉ mỉ lau sạch miệng vết thương trên người Lăng Vân Thiên rồi giã lá mướp đắng đắp lên, sau đó cẩn thận băng bó lại.

Toàn bộ quá trình Lăng Vân Thiên đều không có chút phản ứng, xem ra bị thương không nhẹ.

Triệu Phù Dao nhẹ nhàng đắp chăn cho hần, nàng cau mày nhìn đồng quần áo dính đầy máu, không thể hiểu được Lăng Vân Thiên nghĩ gì lúc bước vào nhà mình trong tình thế bị thương nặng thế này, có lẽ bởi vì xung quanh không có ai nên mới chạy đến chỗ nàng trốn?

Người này rất bí hiểm, không phải là người mà Triệu Phù Dao có thể nhìn thấu.

Nhưng nàng biết một điều, rằng những người khiến Lăng Vân Thiên bị thương đến mức này chắc chắn vẫn chưa bỏ qua, có lẽ bọn họ sẽ tìm đến nơi này cũng không chừng.

Ngay cả nàng mà cũng có thể nhận ra được mùi máu, vẫn nên xử lý thật tốt vào.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Khách Không Mời Mà Đến.

Đêm không trăng không sao, lúc gió nổi dễ bề phóng hỏa.

Cửa căn nhà tranh nhỏ bên chân núi khe mở ra, một cái bóng rón ra rón rén đi về phía sau nhà, chốc sau, trong bóng đêm bỗng có ánh lửa sáng lên.

Khói bốc lên khiến người ta khó chịu, một hai tiếng ho khan bị đè nén khẽ chui qua khe hở bàn tay thoát ra ngoài.

Nàng không thể giết người, chỉ có thể đốt lửa phóng hỏa, còn phải cẩn thận che chắn ánh lửa, tránh dẫn dắt người khác hay dã thú lại đây kéo làm bại lộ tung tích của cái tên đang ngủ quay đơ trong nhà.

Triệu Phù Dao thấy bộ quần áo đầy máu cuối cùng cũng bị ngọn lửa cắn nuốt hoàn toàn, màu lửa đỏ cam phản chiếu trên nửa bên mặt nàng, không biết là mừng hay lo.

Nàng không dám đi mời đại phu, rất dễ bị người ta nghi ngờ, hơn nữa nàng cũng mời không nổi.

Cho dù bản thân đi y quán cũng phải tiêu tốn rất nhiều tiền, mà Lăng Vân Thiên không thể nhúc nhích, mời đại phu về tận nhà không cần nói cũng biết xa xỉ đến mức nào.

Cho nên người ta mới nói cái gì mà vợ chồng nghèo hèn trăm việc lo, ặc, không đúng, bọn họ đâu phải vợ chồng.

Không có đại phu, Triệu Phù Dao chỉ có thể tự mình chữa cố Lăng Vân Thiên, nàng sợ người này không những không tỉnh lại mà còn có thể thăng thiên bất cứ lúc nào, thế là lại khê hít sâu vào một hơi.

Nhưng mà... Không thể nào.

Triệu Phù Dao giơ chân đá vào mặt đất một cái khiến đồng bụi cuộn cuộn bay lên, nghĩ thầm hắn đã chết nhiều lần như vậy mà không thành, hắn là không dễ đi về miền cực lạc đâu nhỉ?

Bằng không... Bằng không... Bằng không cái gì, nàng cũng không biết.

Ngẩng đầu ngắm ánh trăng mãi mãi thắm lặng chiếu rọi đất trời trên cao, ánh trăng vẫn có góc không chiếu sáng được, nên con người vẫn phải suy tính mọi chuyện thật chu toàn.

Nàng thở dài một hơi, xem ra muốn làm đại hiệp cũng không dễ.

Hai ngày sau, Lăng Vân Thiên vẫn chưa tỉnh lại, cũng may máu đã ngừng chảy, sắc mặt hắn cuối cùng cũng khá lên được một chút, hô hấp cũng trở nên vững vàng.

Vì Triệu Phù Dao giấu một người đàn ông trong nhà nên gặp ai cũng thấy chột dạ, không còn dám cao giọng nói chuyện nữa, chỉ hận không thể lúc nào cũng lò dò đi ngoài mép đường.

Tiểu đầu mục ngày đó cướp chần không thành nên vẫn còn ghi hận trong lòng, lúc nào cũng bắt bí nàng, việc gì khó khăn đều phân cho nàng làm, xấu tính đến mức có thể giáo huấn nàng từ sáng đến tối, nước miếng bay tứ tung.

Nhưng Triệu Phù Dao dường như đối tính hoàn toàn, đánh không trả mắng không cãi, sai gì làm nấy, trước mặt hay sau lưng đều không nỡ câu oán hận, tiểu đầu mục chỉ có thể nín hận vào lòng, làm thế nào cũng không xả ra được.

Điều duy nhất có thể lâu bầu chính là đạo này khẩu vị của Triệu Phù Dao hình như rất tốt, mỗi lần ăn cơm đều ăn gấp đôi bình thường, làm hại đầu bếp lúc nào cũng bắt bẻ, suýt chút nữa là phi thẳng dao vào mặt nàng.

Thật ra Lăng Vân Thiên nằm thẳng đơ từ sáng đến tối, căn bản không ăn được gì, nhiều lắm cũng chỉ có chút nước cơm.

Nhưng Triệu Phù Dao vẫn cứ lấy, phòng hờ ngày nào đó người ta tỉnh lại cũng không bị đói.

Không biết nàng vắt thứ cò gì về mà át hết hân mùi máu tươi, thay vào đó là một mùi hương lạ, hại người khác ngửi vào chỉ muốn hắt xì.

Triệu Phù Dao thầm nghĩ cũng may mùa đông đã qua, bằng không Tiểu Đầu Tử ngày nào cũng đến chui vào chăn, như vậy chỉ sợ có bao nhiêu giấy cũng không gói được lửa.

Tuy nàng biết Tiểu Đầu Tử chưa hẳn sẽ đem chuyện này đi kể cho ai, nhưng nàng vẫn không muốn cho người khác biết đến sự tồn tại của Lăng Vân Thiên.

Việc này thâm đặt trong lòng là được rồi.

Triệu Phù Dao cứ cho rằng chẳng bao lâu nữa Lăng Vân Thiên sẽ tỉnh, nhưng đã qua mấy ngày, không biết hắn có tỉnh lại hay không, chờ mãi lại lòi ra hai vị khách không mời mà đến.

Ngày đó bên ngoài động tĩnh rất lớn, um sùm ầm ĩ như thể có người đang cãi nhau.

Triệu Phù Dao ghé vào bàn ngủ đến eo mỗi lưng đau xoa xoa mát, đến bên cửa mở ra một khe nhỏ nhìn ra bên ngoài.

Nàng vừa nhìn thấy đã bị dọa cho nhảy dựng lên, chỉ thấy hai cái bóng mờ mờ trên sườn núi đang lao đảo đi về hướng này, tiếng nói chuyện thỉnh thoảng lại truyền đến tai nàng.

Bên trái là một ông lão xấu xí gầy trơ xương, gầy đến mức chỉ còn có da bọc xương, bộ dạng nhìn qua giống như gió thổi một cái là bay.

Ông ta đưa mắt nhìn quanh bốn phía, thỉnh thoảng lại cúi xuống đất vừa ngửi vừa nghe ngóng gì đó.

Bên phải cũng là một ông lão, nhưng lại béo đến mức cả người phình ra như một quả bóng nhỏ, tứ chi lại ngắn, tròn ung ủng trông rất buồn cười, chỉ có điều ánh mắt trông không giống người tốt.

Triệu Phù Dao hít sâu một hơi, trái tim muốn bắn lên cổ họng, vết máu trên đất đã được nàng xử lý sạch sẽ, đáng lẽ nhìn không ra mới đúng, sao hai người kia lại hướng về căn nhà này mà đi?

“Này, này, ta ngại được, là mùi cỏ mọc lan, mùi tỏa ra quanh đây, lão mập chết bầm, ngại có người thấy không?”

“Hừ, lão, lão già thối, không được gọi ta là mập chết bầm! Ta không, không có mập, đúng, đúng, đúng là mùi cỏ mọc lan, nhất định có người ở gần đây.”

Triệu Phù Dao cả kinh, quay đầu nhìn Lăng Vân Thiên đang nằm trên giường, không thể nghĩ ngờ bọn họ đến đây là vì hắn.

Kẻ thù?

Làm sao bây giờ, hai lão quái này nhìn qua võ công có vẻ rất cao cường, hiện tại đang đi về chỗ này, nhưng Lăng Vân Thiên vẫn chưa tỉnh.

Nếu như để người ta phát hiện ra hắn...

Triệu Phù Dao nhanh chóng đóng cửa lại, ba bước làm thành hai bước đi đến bên giường, cố hết sức tha Lăng Vân Thiên từ trên giường xuống, nhét hắn vào gầm giường, sau đó lại lấy mấy thứ gì đó che người hắn lại.

Triệu Phù Dao nhìn nhìn gầm giường tối như mực, thấp giọng than thở câu gì đó.

Cách nguy trang vụ về này trên cơ bản không thể lừa được võ lâm cao thủ nào hết, ngay cả Triệu Phù Dao cũng rõ điều này là bất khả thi, nàng gất gao nắm thanh kiếm gỗ trong tay, sau đó nhẹ nhàng nhìn ra ngoài cửa.

Ai mà biết được chỉ mới trong khoảnh khắc mà hai lão quái kia đã sắp đến cửa nhà nàng!

Không được, nếu cứ như vậy thì Lăng Vân Thiên tuyệt đối sẽ bị bọn họ phát hiện, xem bộ dáng bám riết không tha của hai người họ thì có lẽ khả năng là kẻ thù lớn hơn khả năng là bằng hữu.

Nếu như vậy, Lăng Vân Thiên bị phát hiện đã đành, ngay cả nàng sợ cũng không thoát khỏi bị liên lụy.

Triệu Phù Dao cắn răng một cái, vò tóc che khuất mặt, sau đó ôm kiếm gỗ nhảy ra từ cửa sau, cúi đầu bước nhanh ra ngoài, trong lòng khẩn trương đến phát run.

“Này, này, tên mập chết bầm, ông xem tiểu cô nương kia kìa, vô cùng thú vị.”

“Nói, nói bao nhiêu lần rồi, không, không được gọi ta là tên mập chết bầm!” Ông già béo ồm ồm lên tiếng phản bác: “Quả, quả thật là một tiểu cô nương thích, thích, trong lòng còn cầm theo một thanh kiếm gỗ, hi hi hi hi.”

Lỗi tai Triệu Phù Dao phát đau, nàng cúi đầu, không chớp mắt đi ngang qua hai người họ, bỗng nhiên lại kéo nhẹ miếng ngọc bội treo bên hông lão mập, im lặng cúi đầu nhanh chóng đi ngược hướng căn nhà tranh.

“Á?” Ông lão béo kêu lên một tiếng, không dám tin quay đầu nói với lão gầy: “Con, con nhóc đó đang làm gì vậy?”

“Áy ay, ngu ngốc, nàng ta trộm đồ của ngại đó! Đuổi theo!”

Triệu Phù Dao cơ hồ dùng hết sức lực để chạy trốn, hy vọng có thể chạy ra xa căn nhà tranh một chút, lại nói, ngay cả chiếc xeng nhỏ mà bản thân yêu quý nhất cũng quên đem theo.

Chắc, người kia, bây giờ ngại nợ bốn cô nương ân tình rất lớn đó, sau này nhất định phải dạy ta vài chiêu, thuận tiện đưa ta đi lưu lạc giang hồ thì càng tốt, Triệu Phù Dao thầm nhủ trong lòng.

Chạy mãi chạy mãi nàng mới cảm thấy có gì đó không đúng, tuy rằng không nghe được tiếng bước chân đuổi theo ở phía sau, nhưng lại kinh ngạc phát hiện cảnh vật ở hai bên hình như không có biến đổi.

Triệu Phù Dao cúi đầu mới phát hiện hai chân đã cách mặt đất từ lúc nào, bây giờ chỉ đang lắc lư loạn xạ trên không trung.

Có cái gì đó móc lấy cổ áo nàng, nàng quay đầu thì thấy gương mặt tròn như cái bánh, tròn đến mức không nhìn rõ mắt của lão già béo.

Nàng căn bản không biết bọn họ đuổi theo mình từ khi nào, ngay cả bản thân đã bị người ta bắt còn không nhận ra.

“Ông, ông muốn làm gì?” Triệu Phù Dao nhỏ giọng hỏi, bộ dạng nhút nhát rất dễ khiến người ta mũi lòng, bảy phần thật ba phần giả, bảo nàng không sợ là nói dối.

Ông lão béo nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng hếu: “Tiểu, tiểu nha đầu còn biết nói chuyện, đem, đem đồ trả lại cho ta.”

Triệu Phù Dao chớp chớp mắt, bộ dạng hoang mang: “Cái gì vậy? Ông đừng vu oan giả họa cho ta, ta chỉ thuận đường đi ngang mà thôi, đúng là kì lạ.”

Ông lão gầy hiên nhiên không đủ kiên nhẫn nghe lão béo nói chuyện cà lăm, giờ tay cướp luôn miếng ngọc bội trên tay Triệu Phù Dao về, cười tủm tỉm nói: “Ay ay, vật chứng cũng bị ta lấy, tiểu cô nương không thể chống chế nữa nha. Nhưng ánh mắt không tốt lắm, loại ngọc này không đáng bao tiền.”

“... Hai vị tiền bối, cái đó, thật ra ta không cố ý, thật sự nhà ta chỉ có mỗi bốn bức tường, nghĩ rằng hai vị tiền bối bộ dạng hiền lành như vậy tất nhiên cũng là người tốt, cho nên mới định mượn ngọc bội dùng tạm...”

Hai ông lão nghe Triệu Phù Dao bịa chuyện không khỏi khó phân biệt thật giả, đành quay đầu nhìn nhau, sau đó điên cuồng cười lớn.

Triệu Phù Dao lại nổi da gà, nằng cứ nghĩ hai người này nhất định sẽ khinh thường người qua đường vô công dè hèn như nàng mới phải, vì vậy hẳn là không nhận ra nàng đang dùng kế điệu hổ ly sơn.

Hiện tại nhìn thế nào cũng thấy hai người họ không phải người tốt, nói không chừng ngay cả một bà lão ốm yếu cũng không tha.

“Hai vị tiền bối, trước mắt thả ta xuống có được không? Thế này khó chịu quá.” Nàng đỏ mặt, khó khăn hô hấp.

Lão béo nhìn nàng vài cái, quả thật là một tiểu cô nương không sức uy hiếp, sau đó thả Triệu Phù Dao xuống đất, cười hì hì nói với lão gầy: “Đừng, đừng làm mất thời gian, tìm, tìm người quan trọng hơn.”

Lão gầy gật đầu phụ họa, đi được hai bước bỗng quay lại, lấy ra một thỏi bạc, xoay người nói với Triệu Phù Dao: “Ay ay, tiểu cô nương phải cố làm người tốt nha.” Nói xong lại ra hiệu như bảo Triệu Phù Dao giờ tay.

Triệu Phù Dao không ngờ ông ta sẽ làm vậy, hơi do dự nhìn tay lão gầy không chớp mắt, lão gầy hiên nhiên đang vội tìm người nên lập tức tóm lấy tay nàng, định đưa tiền xong sẽ đi nhưng sắc mặt ông ta bỗng nhiên thay đổi.

Triệu Phù Dao trong lòng lộp bộp, nghĩ thầm không hay rồi, vừa định rút tay về thì bị người khác gắt gao nắm chặt cổ tay.

Lão quái kia bỗng nhiên kè sát vào cổ tay nàng, người tới người lui, nét mặt ông ta quả nhiên khiến nàng hoảng sợ.

“Lão, lão già thôi, ông, ông làm cái gì vậy! Ngay cả, ngay cả trẻ con cũng có hứng thú.” Lão béo thấy cảnh này thì mặt nhăn nhoe vằn vẹo.

Lão gầy không thèm để ý đến ông ta, cũng chẳng thèm buông tay, hết ngiri bên trái rồi đến bên phải, sau đó nói với bạn đồng hành: “Ay ay, trên người tiểu nha đầu có mùi mộc lan, tên mập chết bầm, người tới người xem.”

Lão béo trắng mắt liếc: “Ông, ông đúng là phiền phức.” Nói vậy nhưng vẫn bước qua.

Triệu Phù Dao sợ đến tái mặt, bọn họ nhắc đến cỏ mộc lan, chẳng lẽ chính là cái mùi quái dị trên người Lăng Vân Thiên?

Hai ngày nay nàng vô cùng cực nhọc chăm sóc hắn, ngay cả bản thân bị vương mùi này trên người lúc nào cũng không biết, lần này tiêu thật rồi.

Lão béo chỉ tùy tiện ngửi ngửi vào cái, nhưng gương mặt lập tức biến sắc, lắp bắp nói: “Có, đúng là có. Tiểu, tiểu nha đầu, người, có, có phải người đã từng gặp...”

Ông ta còn chưa dứt câu, Triệu Phù Dao đã động thủ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thời Thế Thay Đổi

Triệu Phù Dao không biết hiện tại bản thân có đang được tính là trong thời khắc sinh tử hay không, chỉ biết không thể ngồi im nhìn người khác xâm phạm, nàng không muốn người đàn ông kia chết, cả bản thân nàng cũng không muốn chết.

Ba chiêu võ công đã luyện qua vô số lần đột nhiên hiện lên trong óc, nàng tuân theo bản năng cầm lấy kiếm gỗ, vươn tay xuất ra một chiêu.

Hai ông lão không hề phòng bị, bọn họ đã sớm nhận ra Triệu Phù Dao không có nội lực, đương nhiên nghĩ nàng không hề có võ công, bởi vậy hoàn toàn không thể lường trước được việc này.

Lão béo không kịp phòng bị nên bất ngờ bị kiếm gỗ đâm trúng, lão hú lên một tiếng quái dị rồi chỉ tay vào Triệu Phù Dao nói: “Đó, Trương Hồng Quán Nhật!”

Không hiểu vì sao ông ta lại nhảy dựng lên, sau đó đưa mắt nhìn Triệu Phù Dao một cách đầy nghi ngờ.

Triệu Phù Dao lòng đầy bất an, nàng gắt gao nắm kiếm gỗ như thể đang nắm bảo vật cứu mạng, bộ dạng như lâm đại địch, căn bản không hề nghe thấy lão béo nói gì.

Nàng không hiểu sao mình mới chỉ chọc chọc tung lung mấy cái mà bọn họ đã lập tức lùi lại như vậy, không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Lão gầy trắng mắt nhìn, cười nhạt: “Ay ay, đùa cái gì vậy, Trường Hồng Quán Nhật là chiêu thức ai cũng biết sao? Lão mập chết bầm, ngay cả một tiểu cô nương cũng có thể đá thương ông, cho ông mỗi ngày ăn thịt nè, ha ha ha.”

Lão béo đá lão gầy một cái, cả giận. “Thật, thật đó!”

Dứt lời liền tiến lên định lôi kéo Triệu Phù Dao, Triệu Phù Dao tiếp tục vung vẩy cây kiếm trong tay, lại đâm trúng người lão béo.

Lúc này ngay cả lão gầy cũng kinh ngạc: “Đây là... Nguyệt Vũ Ngân Quang? Đúng là Nguyệt Vũ Ngân Quang?”

Triệu Phù Dao cắn môi, tò mò nhìn hai người họ, thấy họ không tiến lên đến đánh nàng mà chỉ đứng im đánh giá, vì vậy dè dặt nói: “Đừng có qua đây, ta là cái đó, ừm, ta là giang hồ đại yêu nữ đó! Rất lợi hại.”

Nàng vừa nói vừa lạng lẽ lui về sau, trong đầu kêu khổ thấu trời, xét với tốc độ của hai người này, cho dù nàng có dùng hết tốc lực để chạy trốn thì nhất định sẽ bị bắt lại.

Nhưng hai người họ không có bất kì động tác nào cả.

Lão gầy đánh giá Triệu Phù Dao từ trên xuống dưới vài lần, gật đầu rồi lại lắc đầu, nói thầm: “Ay ay, giống? Không giống?”

Lão béo cũng chep miệng, cũng nhập hội với lão gầy đi vòng quanh Triệu Phù Dao đánh giá hết lần này đến lần khác, bỗng nhiên cười ha ha: “Thiếu, thiếu chủ, bây, bây giờ ngài giả trang cũng giống quá đi!”

Triệu Phù Dao nghe mà đầu óc mù mịt.

Chỉ thấy lão gầy vuốt vuốt chòm râu, phục tùng nói: “Ay ay, quả thật lại tiến bộ, từ trước đến nay có bao giờ giả dạng con gái đâu, sao lần này lại thu hồi nội lực được nhỉ? Thiếu chủ không hổ là thiếu chủ.”

Triệu Phù Dao nháy mắt mấy cái, cảm thấy tình thế trước mắt có chút hoang đường, hai người này lúc nãy còn có ý định bắt nàng kia mà, sao bây giờ tự dưng quay sang đứng tán gẫu với nhau thế này?

Chưa đợi nàng khôi phục tinh thần, hai ông lão kia đột nhiên lui về phía sau ba bước rồi quỳ xuống trước mặt nàng!

“Này, hai vị tiền bối, ta nói hai người...” Triệu Phù Dao chân tay luống cuống, tự thì thào.

Hai người kia đã gật đầu, cứ vậy cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất rồi nghiêm trang lên tiếng: “Thuộc hạ bái kiến chủ nhân, mong chủ nhân lập tức theo thuộc hạ trở về.”

“...”

Hai người bọn họ đợi nửa ngày trời cũng không thấy tiếng đáp lại, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn, Triệu Phù Dao đã sớm cắp kiếm chạy biến, nhưng vì phải lén lút chạy nên thân ảnh nàng vẫn chưa biến khỏi tầm mắt.

“Lão, lão già thối, chủ, chủ nhân lại chạy rồi, lại, lại bộ dạng này.” Lão béo lắc lắc đầu, bất đắc dĩ cảm thán, nghe như kiểu tập mãi thành quen, như thể vị chủ nhân nào đó trong miệng ông ta cũng thường xuyên chạy trốn như vậy.

Lão gầy phì cười, không nói gì nhiều, chỉ cười cười. “Đuổi theo!”

Triệu Phù Dao hoàn toàn không hiểu tại sao mình không đứng im tại chỗ nhìn hai ông lão, trong khoảnh khắc không hiểu mà xui quýt khiến thế nào mà nàng lại cảm thấy đó là thời cơ hoàn hảo để chạy trốn, vì vậy đã xoay người chạy trốn mà không nghĩ ngợi gì cả.

Tùng đột gió gào thét lao đến khiến nàng hiểu rõ bản thân đang dùng rất nhiều sức lực để chạy như điên, phong cảnh hai bên đường cũng nhanh chóng bị bỏ lại đằng sau.

May mà từ trước đến nay nàng không phải đại tiểu thư yếu đuối lúc nào cũng ru rú trong phòng, nhiều năm đào hồ như vậy, một chút sức lực để chạy trốn vẫn phải có.

Ngay lúc tâm trạng đã được thả lỏng, đại khái nàng cảm thấy bản thân đã có thể chạy thoát rồi, trước mắt bỗng nhiên có cái gì kì lạ lao đến.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ đột nhiên có cái gì màu hồng hồng, cực kỳ xinh đẹp, còn mang theo một mùi hương ngòn ngọt khó diễn tả bằng lời, dường như muốn khiến người ta say ngủ tại chỗ.

Vì vậy Triệu Phù Dao té xỉu.

Nàng đột nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hương thơm quý dị kia không ngừng bay về hướng nàng, khiến nàng hoàn toàn không thể khắc chế bản thân ngã xuống, trước lúc nhắm mắt chỉ kịp nhìn thấy gương mặt tươi cười đặc ý của hai ông lão nọ.

Nàng trầm nghĩ: Tiêu rồi.

“Chậc, ta hỏi các người, các người gọi người này là chủ nhân? Ta kiểm tra cả nửa ngày trời rồi, rõ ràng chỉ là một tiểu nha đầu.”

... Ai... Giọng ai vậy... Thật ồn ào...

“Ay ay, không thể nào, trên người nàng ấy có mùi mộc lan, hơn nữa còn biết võ công độc hữu của chủ nhân, sao có thể không phải chủ nhân?”

“Đúng, đúng đó, khả, khả năng cải trang của chủ nhân lại tiến bộ, tiểu, tiểu Ninh, chắc tại y thuật của ông không tinh không nên không nhìn ra đó.”

Phiền quá... mới sáng tinh mơ... chậc... không thể để yên cho người ta ngủ sao...

Triệu Phù Dao cảm thấy trước mắt hình như có cái gì đó ần ần hiện hiện, nàng không kiên nhẫn nữa, nâng tay che hai mắt mình lại.

Giọng nói chuyện vẫn ồm ồm truyền đến.

“Hai người các người già mà không nên nết! Cái gì mà chủ nhân cải trang? Người đã thấy người nào cải trang mà có thể sửa thân từ cao thành thấp chưa? Chủ nhân đâu có luyện cốt công! Nhìn đi, nhìn bộ dạng này...”

Triệu Phù Dao cảm giác có một bàn tay lạnh lẽo đang vỗ vỗ mặt mình, một tiếng hừ nhẹ đột nhiên phát ra từ lỗ mũi, nàng theo bản năng ngăn bàn tay kia lại.

“Bộ dạng này rõ ràng là một tiểu nha đầu!”

“... Tiểu, Tiểu Ninh đừng nổi giận, chờ, chờ một lát xem!” Vừa dứt lời, chỉ nghe ầm một tiếng, Triệu Phù Dao cảm giác mặt mình bị người ta hất cái gì đó ướt ướt naman mắt.

Lần này, nàng xem như tỉnh ngủ hoàn toàn.

Người chưa được ngủ đủ giấc thường rất xấu tính, Triệu Phù Dao bật dậy, định đưa tay xốc chăn trên người ra, tay với không thấy chăn thì sững sốt một chút, nhưng vẫn lớn tiếng mắng: “Các người phiền quá đi! Muốn cãi nhau thì ra ngoài mà cãi! Không để cho người khác ngủ sao!”

Nói xong mấy câu đó, nàng mới ý thức hình như có cái gì đó không đúng.

Triệu Phù Dao chớp chớp mắt, mê man quan sát xung quanh, đối diện nàng là ba người đang nghện hợng trần trối, trong đó có hai ông lão một béo một gầy mà nàng đã gặp, còn lại là một người đàn ông trung niên, gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Đến tận bây giờ Triệu Phù Dao mới sực nhớ, mình không phải đang ngủ trong căn nhà tranh be bé kia nữa, người đang nói chuyện ầm ỹ cũng không phải Tiểu Đậu Tử không hề có sức uy hiếp nọ.

Lần gần đây nhất nàng đang làm cái gì nhỉ?

A, đúng rồi, vì sợ cái người đang hôn mê bất tỉnh trong nhà bị kẻ thù phát hiện, nàng mới nóng ý ôm kiếm triển khai kế điệu hổ ly sơn, vậy rồi... Vậy rồi bị người ta bắt được...

Nàng ngượng ngùng sờ sờ đầu, hỏi: “Các người...”

Người đàn ông trung niên kia bỗng nở nụ cười. “Tiểu cô nương còn rất gan dạ, rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Giang Hồ Rất Nguy Hiểm.

“Thực, thực sự không phải chủ nhân?” Lão béo sờ sờ đầu, nghi hoặc muốn đi lột mặt nạ trên mặt Triệu Phù Dao xuống, để xem có thể lột được lớp mặt nạ giả trang nào không.

Triệu Phù Dao sợ đến mức cả người run bần bật, nàng không tự chủ được lùi mình về phía sau, vụng trộm đưa mắt nhìn quang cảnh xung quanh, mọi thứ ở đây đều vô cùng xa lạ, khiến nàng bất an, nàng không biết bản thân hiện tại đang ở chỗ nào, kết cục của mình sau này sẽ ra sao.

Mà ba người bên cạnh lại nhìn nàng bằng ánh mắt như đang xem diễn, khiến nàng có cảm giác như mình là một con chim trong lồng không có chỗ trốn, tìm đập thành thịch.

Nghe xong lời lão béo, lão gầy lập tức vươn tay đánh một phát lên bàn tay đang định sờ vào mặt Triệu Phù Dao của lão béo, cá giận. “Ay ay, có khi không phải thật đó, chúng ta quá sợ ý rồi, ông thử mà xem, chủ nhân làm gì bị chúng ta mời về dễ dàng như vậy? Cho dù đang bị thương cũng...”

“Ông, ông làm vậy mà cũng được xem là mời á, cái đó, cái đó không phải là đánh lên sao? Bất, bất nhằm người rồi đó, xem, xem đi, tiểu nha đầu nhà người ta đáng thương như vậy.”

“Ay ay, cái đó cũng là bất đắc dĩ thôi, lỡ như đúng là chủ nhân thật thì chẳng phải chúng ta đã để ngài ấy chuồn mất sao?”

“Ông, ông đúng là đàn độn, cả đồng tuổi rồi mà chẳng chịu suy nghĩ gì hết.”

Hai ông lão vứt Triệu Phù Dao sang một bên, chỉ lo trừng mắt nhìn đối phương, lại bắt đầu gây gỗ.

Người đàn ông trung niên kia thấy vậy nhưng cũng không tách hai người họ ra, một tay gấp gấp bao vải, một mặt ôn tồn hỏi Triệu Phù Dao: “Nha đầu, kiểm pháp của cô do ai dạy?”

Triệu Phù Dao thất sắc, thoáng nhìn thấy đồng ngân châm chính tề cắm trong cái bao vải, to nhỏ gì cũng có, mấy cây kim đó khiến nàng cảm thấy nếu đem chúng cắm lên người mình, bảo đảm có thể đâm ra một lỗ thủng to tướng.

Đây là... nghiêm túc bức cung?

Triệu Phù Dao nuốt nuốt nước miếng, không mở miệng, lại dịch lui về đằng sau một chút, thẳng đến khi không còn đường nào để lùi nữa mới chịu dừng lại.

Bây giờ nàng hồi hận rồi!

Sớm biết mọi chuyện sẽ thế này, lúc đó nàng sẽ không giấu cái tên hôn mê bất tỉnh kia ở trong nhà, ít nhất... ít nhất cũng đổi sang giấu chỗ khác.

Chẳng hạn đi ra sau núi đào một cái hố rồi lột cổ giấu hẩn vào đó chẳng hạn, dù sao đi đào hố cũng đỡ hơn bị ép cung như bây giờ.

Nhưng mà vừa nghĩ đến đây, hình như những người này và tên đó không giống kẻ thù, bọn họ vừa mới nói cái gì nhỉ? Chủ nhân?

Suy nghĩ bỗng chốc bay xa, Triệu Phù Dao hoàn toàn quên mất việc trả lời câu hỏi của người đàn ông trung niên kia, huống chi nàng cũng chẳng biết phải đáp như thế nào, người ngoài nhìn vào thì thấy nàng đang đần mặt ra.

Lão gầy đại khái thấy Triệu Phù Dao rất thú vị, bắt đầu huyền thuyên cười nhạo bộ dạng dọa người của người đàn ông trung niên nọ.

“Ay ay, nha đầu bị dọa rồi, Tiểu Ninh nhà ngươi đừng có mong lấy được vợ, lá gan của nha đầu kia lớn đến mức ngọc bội của lão mập chết bầm kia còn dám cướp, vậy mà thấy ngươi thì một câu cũng không dám nói, ha ha ha.”

Người nọ bất đắc dĩ lắc đầu: “Cao bá, nữ nhi của ta đã đến tuổi lấy chồng rồi, trí nhớ của ông chẳng lẽ lại giảm xuống nữa sao?”

Nói xong quay đầu lại nói với Triệu Phù Dao: “Cô đừng sợ, bọn ta cũng không phải người tốt.”

“...”

Triệu Phù Dao không biết nói gì cho phải, thậm chí ta biết các ngươi không phải người tốt, vừa nhìn đã biết rồi.

Đại khái thấy Triệu Phù Dao mới chỉ là một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi, lại rúc trong góc không dám mở miệng trông rất đáng thương, người được hai ông lão gọi là “Tiểu Ninh” xoay người nói với hai người họ: “Cao bá, Tôn bá, ta đi dọn phòng bếp làm chút đồ ăn, tiểu nha đầu này chắc cũng đói bụng rồi.”

“Ay ay, lời này nói có lý, lão đây cũng đang thèm rượu, Tiểu Ninh ngươi mau giao hết Nhiên Diệp Thiêu của ngươi ra đi.”

“Không được, lần trước bị hai vị uống hết rồi, rượu mới vẫn còn đang ủ.” Người nọ vẫy vẫy tay, vẻ mặt không vừa ý.

Sau đó để hai ông lão đang than thở ở lại, cũng không sợ Triệu Phù Dao chạy trốn.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn thơm ngào ngạt được bung lên bàn, Triệu Phù Dao vẫn rúc vào một góc, khịt khịt mũi, cảm thấy bụng mình đang biểu tình.

Lại nói, từ lúc nhìn thấy hai ông lão này, ngay cả nước nạng cũng chưa được uống, đã sớm đói bụng. Không biết người bị giấu dưới gầm giường kia không ai chăm sóc liệu có bị đói chết hay không.

Căn phòng này thật lớn, mùi đồ ăn thơm phức từ trên bàn không ngừng bay đến, Triệu Phù Dao vụng trộm liếc mắt một cái, tất cả đều là những món nạng chưa từng nhìn thấy, nạng nhắm mắt, liếc làm gì rồi giờ lại thêm ăn.

Người đàn ông trung niên tùm tùm phe phẩy đôi đũa, nhìn nạng nở nụ cười “không mấy hảo ý”, tiếp đón: “Tiểu nha đầu, đến ăn đi.”

Triệu Phù Dao lắc đầu, không dám bước qua.

Trái lại ba người kia lại tự động ngồi xuống thành một vòng tròn, sau đó ai cầm đũa thì cầm đũa, ai rót rượu thì rót rượu, thản nhiên dùng bữa.

Triệu Phù Dao đảo đảo mắt, nghĩ xem mình có nên nhân cơ hội chạy trốn hay không, nhưng nạng bị ai phát hiện ngay dưới mí mắt của mấy người đối diện thì chỉ sợ ngay cả một con chuột cũng chạy không nổi.

Nghĩ đến việc không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, lòng Triệu Phù Dao đầy sợ hãi, muốn quơ tay bắt lấy cái gì đó, lại phát hiện không thấy thanh kiếm gỗ của mình đâu cả.

Bỗng nhiên một cái bát đưa đến trước mặt nạng, “Cô thực sự không đói bụng?”

Trong bát là cơm tẻ trắng ngần, bên trên còn có thức ăn, kể cả đôi đũa cũng được đưa đến trước mặt nạng, Triệu Phù Dao ngẩng đầu thì thấy người đàn ông trung niên được hai người kia gọi là “Tiểu Ninh” đang nhìn mình.

Thấy ánh mắt Triệu Phù Dao vẫn đang nhìn chằm chằm cái bát, bộ dạng đích thực đã chịu đói lâu ngày, người nọ cho rằng nạng sẽ đưa tay ra nhận, ai ngờ tiểu nha đầu lại ngẩng đầu lên, cực kì cẩn trọng cực kì hồ nghi hỏi: “Cái đó... ông không hạ độc ta chứ?”

Người đàn ông trung niên bật cười, “Yên tâm đi, độc chết cô rồi bọn ta tra khảo ai?”

Triệu Phù Dao run lên, tuy rằng hai từ “tra khảo” khiến nạng nổi hết da gà, nhưng không ngờ lời ông ta nói rất có đạo lý, hương hờ mùi đồ ăn thơm ngon cứ quanh quẩn bên mũi, quả thực so với tra khảo còn dày vò hơn.

Nạng nhận bát, sau đó nhanh chóng gấp hai miếng cơm, không kịp nhai nhiều đã nuốt xuống bụng, cảm giác đói khát cuối cùng cũng giảm đi một chút.

“Ăn ngon không?”

Người đàn ông trung niên cũng bị nạng dọa cho hoảng sợ, cho đến bây giờ ông ta cũng chưa từng thấy có nữ nhân nào lại có tướng ăn như vậy, thật sự là có chút... ặc... thô lỗ.

Được rồi, có lẽ là do đói quá, ông ta nghĩ.

Triệu Phù Dao không rảnh trả lời, vừa ăn vừa gật đầu thảm đáp lại.

“Vậy, có thể nói cho ta biết, tại sao trên người cô lại có mùi mộc lan không? Kiểm pháp là do ai dạy?”

Triệu Phù Dao ngẩng đầu liếc ông ta một cái, đại khái cũng ý thức được tướng ăn của bản thân không được thuận mắt, rốt cuộc cũng thả chậm tốc độ một chút, nghĩ nghĩ rồi nói: “Cái đó hả, ta đi đường thì nhặt được một người đàn ông, thấy hắn sắp chết thì chăm sóc một chút.”

“Hắn trông thế nào? Rất cao?”

Cuối cùng cũng thấy Triệu Phù Dao nói được chút thông tin hữu ích, hai ông lão một béo một gầy cũng thôi uống rượu, đồng loạt chạy qua chỗ người đàn ông trung niên, dùng ánh mắt sáng ngời nhìn nạng.

Triệu Phù Dao miệng kè miếng cơm, vẫn có chút sợ hãi, nạng giả vờ suy nghĩ một chút. “Ừm, bộ dạng nhìn sơ sơ, cao... không nhớ rõ lắm.”

“Trên người hắn có mùi rất lạ, ta không biết có phải mùi mộc lan mà các ông nói hay không. Ta chăm sóc hai ngày là hắn đã có thể xuống đất được rồi, còn nói muốn báo đáp ơn cứu mạng của ta, dạy cho ta mấy chiêu kiểm pháp.”

Lão gầy hô lên, kích động hỏi: “Áy ay, có phải gọi là Trường Hồng Quán Nhật, Nguyệt Vũ Ngân Quang, Tinh Dập Đại Địa Không?”

“Hắn nói vậy đó.” Triệu Phù Dao gật đầu.

Ba người đàn ông trầm miệng một lời hỏi: “Vậy người đó đâu?”

Triệu Phù Dao ăn nốt miếng cơm cuối cùng trong miệng, nạng sờ sờ bụng, cảm thấy nỡ năn, dường như không còn sợ hãi như lúc đầu nữa, nạng mở to hai mắt, thành thực nói: “Đi rồi, dạy xong thì đi, chẳng thấy tăm hơi đâu cả.”

“...”

“...”

“...”

Người đàn ông trung niên lắc đầu, “Ta cũng nghĩ vậy, chủ nhân làm sao để chúng ta tìm ra dễ dàng như vậy được, đợi đến khi ngài ấy muốn về thì về thôi, nếu đã không muốn về thì làm sao một tiểu nha đầu có thể biết được hành tung chứ.”

Biết á, ta biết rõ lắm, hần đang nằm dưới gầm giường nhà ta đó, Triệu Phù Dao thầm nghĩ. Chắc là mục tiêu của mấy người này không phải nàng, lại chẳng moi được chút tin tức gì, hần sẽ phải thả nàng đi thôi.

Nhìn qua, bọn họ dường như cũng không quá xấu xa, nghiêm hình bức cung tra khảo gì gì đó đều không có. Hơn nữa, thức ăn ở chỗ này ngon quá đi, có thịt... Nếu có thể ăn thêm một bát nữa thì tốt rồi.

Chỉ là không biết chỗ này ở đâu, có còn ở Giang Châu nữa hay không.

Lòng nhẹ xuống, Triệu Phù Dao hơi chút an tâm.

Mà lão béo, lão gầy và người đàn ông trung niên ba mặt nhìn nhau, nét mặt ngưng trọng chưa từng có. Ba người ra ngoài đóng cửa, nói nhỏ sau lưng Triệu Phù Dao.

Người đàn ông trung niên nhìn thoáng qua khe cửa, nhú mồm nói: “Bây giờ xem ra ba chiêu thức chủ nhân truyền giáo là đúng, nếu vậy thì có chút phiền phức.”

Lão gầy gật gật đầu. “Áy ay, nói không sai. Cho dù nha đầu kia vô tình cứu chủ nhân một mạng, thì đồ trang sức, tơ lụa đầy ra đó mà không đưa, ngược lại lại đi dạy cho nàng mấy kiếm chiêu để báo đáp?”

“Chủ, chủ nhân biết chúng ta sẽ lần theo mùi mộc lan để tìm nàng, nhưng lại, lại không nói cho nàng biết, xem, xem ra ý của ngài ấy chính là...”

“Áy ay, vạn nhất nàng không chịu, nháo lên thì phiền phức lắm, tiểu nha đầu này tinh ranh muốn chết.”

“Vậy, vậy chi bằng...”

Ánh mắt giao nhau, ba người cùng gật đầu.

Triệu Phù Dao đang nghĩ có phải mấy người kia đã đi xa rồi không, nàng có nên lên ra ngoài tìm cách rời khỏi chỗ này không, nhưng lại không hề chú ý, trên cửa sổ bị chọc thủng một cái lỗ, sau một cái ống nhỏ bị nhét vào.

Chỉ chốc lát sau, mùi khói nhang nhạt tràn ngập căn phòng.

Người trong phòng không hề phòng bị bỗng cảm thấy mí mắt nặng trĩu, nhện không được muốn ngủ một giấc, thầm nghĩ sao ngay cả giường cũng chưa kịp lên mà, trước mắt đã tối sầm, dường như ngay cả chuyện hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Phong Ba Nổi Dậy.

Triệu Phù Dao cho rằng bản thân đã bị giết chết, bởi vậy cứ nhìn chăm chăm đỉnh đầu, thầm nghĩ thì ra âm tào địa phủ có dạng này.

Nàng cứ tưởng chỗ này nơi nơi đều có u hồn ác quỷ, rồi cái gì mà núi đao biển lửa, vậy mà trước mắt cũng chỉ có một làn khói màu hồng nhạt, cả người như chìm vào một tấm vải bông trải dài đến vô tận, thật muốn... chạy khỏi đây.

Chớp mũi ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, thật say lòng người.

Gần giống mùi mộc lan, nhưng cũng không hoàn toàn giống, dường như quyến rũ hơn một chút, tựa hồ khiến người ta tim đập kịch liệt, mặt đỏ tai hồng.

Nghĩ đến mộc lan, không khỏi nghĩ đến tên đầu sỏ hại nàng phải xuống địa ngục, không thể tượng tượng được bản thân ngay cả lúc chết vẫn chưa biết được tên hần, nhưng muốn giận cũng chẳng thể giận.

Đến lúc Diêm Vương hỏi nàng tại sao chết, chẳng lẽ nàng lại nói vì cứu một người đàn ông không biết tên nên bị kẻ thù của hần giết chết?

Nghe sao giống chuyện cười quá vậy.

Triệu Phù Dao thở dài một hơi, cau mày nghĩ không biết kế tiếp sẽ có chuyện gì đang chờ mình, điều duy nhất khiến nàng vui mừng đại khái là trước khi chết, tốt xấu gì cũng được ăn chút đỉnh, không phải làm quỷ chết đói.

Nàng chậm rì rì ngồi dậy, tim vẫn còn đập thình thịch, nhìn không được nhìn quanh bốn phía... đợi chút! Tim đập?!

Nàng còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên màn khói hồng trước mắt khê động, bị một bàn tay như ngọc thạch kéo ra, sau đó là một giọng nói truyền vào.

“Thánh Nữ Đại Nhân đã tỉnh.”

Triệu Phù Dao mờ mịt nhìn thiếu nữ đang quỳ trước mặt, nàng ấy cúi đầu nên không nhìn rõ dung mạo, giọng nói lại nũng nịu như hoàng anh, tuy rằng lời nàng ta nói nàng nghe không có hiểu.

Chỉ là sau khi giọng nói xa lạ ấy cất lên, bỗng nhiên có tiếng mở cửa, một làn gió nhẹ theo đó mà thổi vào, hai thiếu nữ mặc quần áo giống nhau như đúc đồng loạt bước đến, trên tay còn bung khay đồ đã được sắp xếp cẩn thận, đặt xuống trước mặt Triệu Phù Dao rồi đứng im ngay ngắn không tiếng động.

Những người này ước chừng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, toàn bộ đều mặc trường y màu xanh in hoa tối, nhìn xa đã thấy đẹp động lòng người, nhìn gần lại càng đẹp như tranh vẽ.

“Này, các người...” Triệu Phù Dao nhìn bọn họ với vẻ mặt mù mịt, tình huống của nàng chẳng khác gì đang lọt vào sương mù, chỉ cảm thấy bọn họ mặc quần áo thật xinh đẹp.

Nói đến quần áo, nàng vừa cúi đầu đã sực chút nữa cười toe toét, bản thân nàng thì ra đang nằm trên giường, thử mà nàng cho là màn khói hồng mỏng kia hóa ra lại là sa màn.

Mà quần áo trên người nàng lại không cánh mà bay, không biết khi nào đã được thay bằng áo lót tơ tằm màu trắng ngà, xúc cảm vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại, nhưng mấu chốt là... Lúc nàng bất tỉnh, trước mắt chỉ có ba người đàn ông á!

Xong, bị nhìn hết rồi.

Dường như không phát hiện ra vẻ quần bách trên mặt Triệu Phù Dao, thiếu nữ đang quỳ gối bên giường bỗng ngẩng mặt, nở nụ cười trong suốt với nàng rồi hòa nhã nói: “Mời Thánh Nữ Đại Nhân rửa mặt thay quần áo.”

“...”

Thánh Nữ? Đại Nhân? Gọi nàng hả?

Triệu Phù Dao càng thêm choáng váng mơ hồ, người nọ cũng không so đo, trái lại tự mình phân công hai thiếu nữ đang đứng hai bên, một đám người ào ào xông lên, vây Triệu Phù Dao ở giữa.

Các nàng trực tiếp giơ tay lột quần áo trên người Triệu Phù Dao xuống, rửa mặt rửa mặt, chải đầu chải đầu, đi giày đi giày, Triệu Phù Dao hoàn toàn không biết phải làm gì, cứ tùy ý để bọn họ xem mình như búp bê mà nghịch tới nghịch lui, đến tận bây giờ nàng còn chưa hiểu rõ cuộc chuyện gì đang xảy ra nữa kia.

Rõ ràng bị giết người diệt khẩu mà?

Thẳng đến khi đám người kia cung kính làm xong hết thảy, dè dặt cẩn trọng đỡ Triệu Phù Dao xuống giường, đến tận khi bọn họ dìu nàng ngồi xuống bàn, Triệu Phù Dao mới đảo mắt đánh giá tất cả những người bên cạnh.

Sau đó nhìn nhìn bản thân.

Hiện tại nàng đang mặc một bộ váy màu hồng, tuy rất diễm lệ nhưng đem lại một vẻ đẹp rất thanh nhã. Làn váy rộng khẽ uốn lượn về phía sau, tùy ý trải dài trên mặt đất.

Mái tóc vốn dĩ rối bời sau khi được bàn tay khéo léo của bọn họ cộng thêm hơn phân nửa chai dưỡng tóc, đã được vắn lên cẩn thận, trên đầu còn được điểm xuyên vài hạt ngọc màu đỏ lấp lánh, nổi bật trên nền tóc đen óng, khiến mái tóc càng thêm tron bóng mềm mại.

Ngay cả dưới chân cũng là một đôi giày bằng gấm thêu hoa sen, khiến mỗi bước đi của nàng như đang đi trên một hồ sen xinh đẹp.

Không biết người nào đã đưa gương đồng đến trước mặt, Triệu Phù Dao nhìn thiếu nữ môi hồng răng trắng với làn mi dài cong vút trong gương, nếu không phải vẫn còn gầy yếu, có lẽ ngay cả nàng cũng không còn nhận ra bản thân nữa.

Hết thảy mọi chuyện đều khiến người ta mê hoặc, làm nàng không biết phải làm sao.

“Ta nói, cái kia... Ặc, có thể nói cho ta...” Nàng quay đầu nhìn thiếu nữ khi nãy đã quỳ gối trước giường, muốn hỏi chút thông tin nhưng không biết nên hỏi từ đâu, vừa mới nói được nửa câu đã bị đánh gãy.

Nàng ấy vỗ vỗ tay, nói với ra bên ngoài: “Người đâu, bụng thức ăn lên.”

Sau đó xoay người nói với Triệu Phù Dao: “Thánh Nữ Đại Nhân, món ăn hôm nay có Thanh Long Ngọa Tuyết, Ngân Ti Ngọc Quái, Tuyết Nê Hồng Trảo, Bích Huyết, Minh Nguyệt Ánh Phi Thúy, Phụng Nhập Trúc Lâm, điểm tâm ngọt có Du Đăng Hương Tò, hạnh nhân đậu hũ lạnh, món chính có cháo gạo tẻ và xôi ngọt thập cẩm.”

Triệu Phù Dao nghe nàng nói xong thì sững sốt, ngây người một lúc lâu rồi phun ra một câu: “Cái đó, xin hỏi có bánh bao thịt không?”

Đối phương vẫn duy trì nụ cười đứng mực, “Hồi bẩm Thánh Nữ Đại Nhân, tạm thời không có, nhưng nếu ngài muốn ăn, thuộc hạ sẽ đi phân phó nhà bếp làm.” Nói xong định xoay người đi phân phó.

Triệu Phù Dao phát hoảng, nhanh chóng gọi nàng ấy lại: “Ôi ôi ôi, đừng, ta chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi.”

Vốn dĩ nàng cũng không quá đói bụng, nhưng khi nhìn thấy một bàn đồ ăn đủ màu sắc lẫn hương vị thì vẫn muốn động đũa. Mấy món này nếu so với bàn thức ăn của cái ông đại phu không biết nghĩ gì khi nãy còn hấp dẫn hơn nhiều.

Chỉ ăn có một bát com của ông ta mà không biết đã bị xách đến nơi nào, hiện tại ở đây toàn người lạ, nếu lại ăn thêm một bát, liệu có bị đưa đi đâu nữa hay không?

Còn nữa, Thánh Nữ Đại Nhân nghĩa là sao?

Triệu Phù Dao nhìn thiếu nữ nọ, thấy nàng vẫn im lặng đứng một bên, không nói chuyện cũng không động đậy, giống như đang chờ nàng dùng bữa, thấy vậy nhưng nàng cũng không dám động đũa.

“Vị cô nương này, xin hỏi, nơi này là đâu vậy?”

“Hồi bẩm Thánh Nữ Đại Nhân, nơi này chính là núi Thanh Hạc của Từ Diễm Môn, mời ngài dùng com trước, sau khi ăn xong, thuộc hạ sẽ giải đáp từng nghi vấn của ngài.”

Ngoài mặt nhìn như khách khí nhưng thực chất lại lạnh lùng trả lời, Triệu Phù Dao rầu rĩ cầm lấy đôi đũa gắp gắp mấy món ăn trước mặt.

Cái gì mà Thanh Long Ngọa Tuyết chứ, chẳng phải chỉ là một đĩa com trắng có dưa muối bên trên thôi sao, Ngân Ti Ngọc Quái thì ra là đậu à, Tuyết Nê Hồng Trảo không phải là chân ngỗng sốt nấm sao, Minh Nguyệt Ánh Phi Thúy, chắc chắn, tên nghe thật phong nhã, kết quả chỉ là chân gà nấu trứng cút...

Tuy rằng rất muốn cười mấy cái tên này, nhưng Triệu Phù Dao vừa cầm lấy bát đã ăn hết sạch lớp com thơm ngào ngạt, hoàn toàn đem cái gì mà nguy hiểm, cái gì mà tình cảnh, cái gì mà cảnh ngộ ra hết sau đầu.

Thiếu nữ đứng phía sau nàng khẽ cau mày nhìn cảnh Triệu Phù Dao không hề có chút khí chất nhặt nhặt lựa lựa thức ăn, sau đó đem toàn bộ chúng ăn sạch sẽ với tốc độ gió cuốn mây bay, khẽ bĩu môi xem thường.

Nàng nghĩ, thực thô lỗ.

Chẳng phải chỉ là vận khí tốt, đánh bậy đánh bạ cứu chủ nhân một mạng thôi sao, vậy mà chủ nhân lại dạy kiếm chiêu cho nàng ta, khiến một nha đầu hoang dã không biết từ đâu đến bỗng chốc nhảy vọt một cái lên làm Thánh Nữ Từ Diễm Môn của bọn họ.

Chỉ tiếc, cá chép vẫn chính là cá chép, thế nào cũng không hóa được rồng.

“A, mùi vị rất ngon, cô nương à, cô ăn com chưa? Chưa ăn thì ngồi xuống ăn cùng đi, đừng lãng phí, nào nào.” Triệu Phù Dao một bên nhét com vào miệng, một bên tiếp đón thiếu nữ vẫn đang đứng im như tượng.

Người nọ thu hồi cảm giác khinh thường trong lòng lại, xoay người hành lễ đáp: “Thuộc hạ không dám.”

Triệu Phù Dao thấy nàng kiên trì cũng đành thôi, một mình chén hết bàn com.

Đội nàng triệt hạ mâm com xong, Triệu Phù Dao lại choáng váng hồ đồ bị hầu hạ súc miệng tắm rửa xông hương, xong xuôi mới được ngồi vào chỗ của mình.

“Thánh Nữ Đại Nhân, thuộc hạ tên là Vân Tiêm, hai vị này là Vân Chi và Vân Hi, sau này sẽ phụ trách việc ăn uống và sinh hoạt hàng ngày của ngài, đồng thời cũng phụ trách việc dạy các lễ nghi, phương thức giao tiếp, và quy củ của Từ Diễm Môn, mong ngài phối hợp với chúng ta.”

Triệu Phù Dao vuốt bụng, chỉ cảm thấy bản thân khi nãy ăn quá nhiều, hiện tại cần phải đào một cái hố để tiêu com, bỗng nhiên nhớ đến cái xẻng thân yêu bị mình bỏ quên ở nhà, nhất thời sắc mặt ảm đạm đi không ít.

Lúc này vừa nghe lời của Vân Tiêm, nàng nhịn không được hỏi: “Có thể nói cho ta biết Từ Diễm Môn rốt cuộc là cái gì không? Còn nữa, ta không phải là Thánh Nữ Đại Nhân gì đó, ta tên là Triệu Phù Dao.”

Vân Tiêm, Vân Chi và Vân Hi nghiêm trang đứng xung quanh nàng, vẫn là Vân Tiêm đại diện: “Hồi bẩm Thánh Nữ Đại Nhân, Từ Diễm Môn là môn phái

có tiếng tăm lẫy lừng trên giang hồ, môn đồ đông đảo, đều là người có võ công cao cường, lịch sử hình thành đã lâu, dòng chảy dài, hiện nay trên giang hồ cũng chỉ có Thừa Thiên Phái là có danh tiếng ngang hàng.”

Thừa thiên phái!

Rốt cuộc cũng nghe được một từ ngữ quen thuộc, Triệu Phù Dao lập tức có phản ứng, nàng nhìn Vân Tiêm: “Thật sự? Ta biết Thừa Thiên Phái rất lợi hại, có thể cùng nó nổi danh thì nhất định là rất cường thịnh. Nhưng mà, hình như ta chưa từng nghe qua môn phái này thì phải.”

Nàng sờ sờ đầu, phát hiện bản thân đã không còn tóc rồi chia ra để mà nắm, núi tóc cao cao trên đầu chỉ sợ chạm nhẹ đã rồi, Triệu Phù Dao thấy thế thì nhanh chóng thu tay, ngưng ngưng cười.

Vân Tiêm nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái: “Thánh Nữ Đại Nhân, mong ngài về sau sẽ không làm động tác túm tóc linh tinh nữa, thật bất nhã. Mặt khác, trên giang hồ bọn họ không gọi chúng ta là Tử Diễm phái, bọn họ đều gọi chúng ta là ma giáo.”

Ma giáo!

Ma giáo tâm địa độc ác, giết người không gớm tay, phanh thây không nháy mắt, độc hại vô lâm, nguy hại sinh linh, hiếp đáp bách tính, tội không thể tha trong truyền thuyết!

Triệu Phù Dao vì quá kinh ngạc nên không ý thức được việc bản thân đang nhỏ giọng lầm bầm một chuỗi lời bên trên, đợi đến lúc nàng có phản ứng thì lập tức nhìn sắc mặt ba người đối diện, dù sao đây đều là lời đồn về môn phái của bọn họ mà.

Nếu ai dám đặt điều Thừa Thiên Phái, nàng sẽ cực kì tức giận.

Đáng tiếc ba người họ hoàn toàn thờ ơ, chỉ có Vân Chi khẽ lắc đầu, nói: “Giang hồ đồn đãi không thể tin.” Sau đó lại quay đầu nói với Triệu Phù Dao: “Thánh Nữ Đại Nhân, mong ngài về sau sẽ không nói thảm những điều mình đang nghĩ trong lòng, như vậy thật bất nhã.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cả Nhà Quy Củ.

Triệu Phù Dao bị ba cặp mắt thu thủy sáng ngời của ba mỹ nhân nhìn chăm chăm, lập tức cảm thấy xấu hổ.

Nghĩ đến việc bản thân trong một thoáng đã bị kẻ lẻ hai lần liên tục, nàng cuống quýt vẩy tay, áy náy nói: “A, thành thật xin lỗi. Ta không có cố ý.”

Vân Hi yên lặng dời tầm mắt: “Thánh Nữ Đại Nhân, mong ngài đừng xua tay như vậy nữa, thật bất nhã, sau này ra ngoài mà còn làm vậy sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Tử Diễm Môn.”

Triệu Phù Dao lập tức bối rối.

Cả đời nàng đến tận bây giờ vẫn chưa từng bị người ta nói cái gì mà hình tượng, đột nhiên lại bị người khác áp chế nên cả người bỗng trở nên nặng nề.

Nàng dè dặt nhìn Vân Tiêm, lại nhìn Vân Chi, cuối cùng nhìn đến Vân Hi, nhỏ giọng hỏi: “Ta sẽ gây ảnh hưởng đến hình tượng của Tử Diễm Môn? Nhưng rõ ràng ta và Tử Diễm Môn không hề có quan hệ gì cả, từ trước đến nay ta cứ như vậy...”

Cứ như vậy cảm theo xéng nhỏ, mỗi ngày đều mồ hôi đầm đìa cần mẫn đào hố, khi đói bụng sẽ tá xung hữu đột giành ăn với người khác, hơi đâu mà đi chú ý xem hành động của mình có bất nhã hay không.

Nàng chính là một bông hoa đại, cũng đâu phải thủy tiên đáng vẻ ngàn lần cao quý mọc trong sơn động chứ.

Vân Tiêm thật sự mất hết kiên nhẫn, nhìn bộ dạng cho dù có mặc quần áo hoa lệ vẫn trông hết sức thô bỉ của Triệu Phù Dao, lại không thể mắng mỏ, đành phải nhẫn nại giải thích: “Trước đây là trước đây. Thánh Nữ Đại Nhân, ngài phải hiểu rõ, hiện tại ngài đường đường là Thánh Nữ của Tử Diễm Môn, đại khái chính là đại biểu của toàn thể môn đồ Tử Diễm Môn.”

“Nhưng ta rõ ràng là Thừa Thiên Phái...” Triệu Phù Dao còn chưa nói xong đã bị Vân Tiêm đánh gãy, dường như nàng còn nhìn thấy một tia xem thường trong ánh mắt nàng ta.

Vân Tiêm bồi theo lời nàng: “Là Thừa Thiên Phái đệ tử, một người chuyên đi đào hố chôn thi thể. Thân thể của ngài chúng ta đều biết rõ rồi, không cần nhắc lại. Thừa Thiên Phái tuy rằng rất có thanh danh, nhưng công việc đào hầm ở đó lại không có chút thể diện, thế nào cũng không thể so với việc làm Thánh Nữ tôn quý của Tử Diễm Môn.”

Vân Chi lập tức tiếp lời: “Ngài đã cứu chủ nhân của chúng ta, chủ nhân dạy ngài ba chiêu kiếm pháp chính là bằng chứng thừa nhận thân phận của ngài. Một khi đã là lựa chọn của chủ nhân, thì từ nay về sau, toàn bộ Từ Diễm Môn đều sẽ nghe theo lời ngài. Ngoại trừ chủ nhân ra, ngài chính là người trên vạn người.”

Bằng chứng thừa nhận thân phận sao? Lúc Triệu Phù Dao nghe Vân Chi nói những lời đó đã sớm rơi vào trầm tư, người đàn ông đó... Người đàn ông đó thì ra cũng không phải đại hiệp, không phải người tốt?

Hắn là giáo chủ ma giáo, hoàn toàn đối nghịch với thân phận môn đồ Thừa Thiên Phái của nàng.

Suy nghĩ trong đầu loạn thành một mớ, Triệu Phù Dao chau mày trầm tư, lục lại trí nhớ xem tên đó đã từng làm gì khiến nàng cảm thấy hắn đúng là người của ma giáo không, nghĩ lại thì hình như... Ngoại trừ việc thích giả làm xác chết, rõ ràng hắn là người tốt kia mà?

Nàng rồi rầm đưa ngón tay lên miệng, vô ý thức ngậm cắn, cắn mạnh đến mức in hẳn một đồng dấu răng.

Vân Tiêm, Vân Chi và Vân Hi gần như đồng thời để lộ nét mặt không dám nhìn thẳng, sau đó ba người đồng loạt vờn tay qua.

Một người ẩn bả vai Triệu Phù Dao, một người nắm cầm Triệu Phù Dao, một người túm lấy tay nàng, trăm miệng một lời: “Thánh Nữ Đại Nhân, mong ngài từ giờ đừng cắn ngón tay nữa, động tác này thật! Bất! Nhã!”

“Ngẩng đầu!” Cầm bị người ta dùng lực nâng lên.

“Ồn ngực!” Bả vai bị ngoại lực phía sau đánh vào.

“Mời đặt hai tay phía trước!” Hai bàn tay bị người ta dùng sức kéo đến phía trước.

“Duy trì nụ cười! Cười ngọt ngào dịu dàng dụ hoặc thần bí gì đều có thể, chỉ cần không cười ngây ngô như vậy là được!”

Hiện tại toàn thân cao thấp của Triệu Phù Dao chỉ còn mỗi đôi mắt là có thể động đậy, đành phải đảo vòng vòng, nàng muốn nhìn ba người kia, nếu không phải cảm đang bị người ta nắm thì ngay cả đầu nàng cũng muốn xoay vòng vòng.

Nàng gian nan há mồm hỏi: “Ba vị tỷ tỷ, ta có một vấn đề. Chủ nhân của các người vì sao suốt ngày chạy ra ngoài giả xác chết vậy? Trong môn phái không có chuyện gì làm sao?”

Đại khái do không ngờ Triệu Phù Dao sẽ hỏi một vấn đề cao thâm như vậy, sau khi nàng dứt lời, ba người kia hình như hơi xấu hổ, ba mặt nhìn nhau một lát, vẫn là Vân Tiêm đông cứng đại diện: “Đây là cơ mật cao cấp của môn phái, mong ngài đừng tiếp tục thám thính.”

“Thánh Nữ cũng không thể biết?” Triệu Phù Dao càng thêm nghi hoặc.

Vân Tiêm cứng lưỡi, vừa rồi còn bày ra bộ dáng mờ mịt không hiểu chuyện, sao thoáng chốc đã thay đổi rồi, thực sự nhập vai hoàn toàn! (=====)

Vân Tiêm hít sâu một hơi, bình tĩnh dụ dỗ: “Sớm muộn gì ngài cũng sẽ biết, chắc hẳn chủ nhân sẽ tự mình nói với ngài, tóm lại hiện tại chưa phải lúc.”

Triệu Phù Dao tin tưởng gật đầu, tỏ vẻ bản thân đã hiểu, lại phát hiện ba người bọn họ không hề có ý định thả tay mình ta, cuối cùng đành đổi thành nháy mắt mấy cái.

Nàng trầm nghĩ, ma giáo nha, quả nhiên luôn giấu giếm âm mưu thần bí khó lường, cả đám đều là quái nhân. Cái đáng ngồi gì đây, hic... thật khó chịu.

Nàng thực sự cảm thấy xương cốt toàn thân đều bị nghiêng đến rớt ra ngoài rồi, vậy mà ba người này còn nói sẽ dạy lễ nghi quy củ cho nàng, đừng có nói từ nay về sau đều phải ngồi như vậy nha?

Triệu Phù Dao cảm thấy nhân sinh của mình từ thời khắc nhìn thấy cái thi thể nằm trong hồ mờ mắt ra, đã từ êm ả bình thường biến thành lệch quỹ đạo xa tít tắp, một đi không trở lại.

Đợi đến khi quay đầu nhìn lên, chỉ còn một tầng sương mù giăng giăng.

Vất vả lắm mới chống cự được đến buổi tối, chờ đến khi rút cuộc ba người Vân Tiêm, Vân Chi và Vân Hi ra về, Triệu Phù Dao lại bắt đầu cắn ngón tay suy nghĩ.

Tuy rằng nàng không biết hai lão già một gầy một béo và vị đại phu trung niên kia có lai lịch gì, nhưng phỏng chừng cũng là người của Từ Diễm Môn.

Bọn họ chạy đi tìm chủ nhân, ngược lại dẫn theo một con tép nhỏ như nàng trở về, hư hư thực thực nói mấy câu lòng vòng, nàng liền trở thành Thánh Nữ được chủ nhân họ nhận định.

.... Người đàn ông kia có lẽ không nghĩ đến sự việc sẽ thành ra như vậy đi, bằng không đã chẳng gặp lần nào cáo biệt lần đấy.

Lòng Triệu Phù Dao dần trở nên rõ ràng, nàng cũng không có năng lực khiến người đàn ông kia nhận định mình có khả năng làm Thánh Nữ ma giáo, ngay cả mùi mực lan trên người nàng cũng do vô ý bị vương vào.

Nhưng mà...

Triệu Phù Dao bỗng mở to hai mắt, hai tay túm lấy chân trùm kín mình, bắt đầu lăn qua lăn lại làm tổ trong chăn, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười “hi hi” ngây ngô.

Không còn ai ở bên cạnh tận tâm chỉ bảo nàng đừng ngây ngô cười nữa, nàng sớm đã đem mấy lời quát tháo cả ngày nay vút ra sau đầu. Hơn nữa, cho dù có nhớ kỹ, phỏng chừng cũng chẳng sửa được.

Vân Tiêm nói, Từ Diễm Môn trên giang hồ là ma giáo đại danh lừng lẫy, bây giờ nàng đánh bậy đánh bạ lại trở thành Thánh Nữ của Từ Diễm Môn, như vậy trong mắt người giang hồ, chẳng phải nàng chính là yêu nữ trong truyền thuyết sao?

Yêu nữ hi hi hi hi... Triệu Phù Dao bụm mặt cười đến đỏ bừng, cảm thấy chí hướng trở thành giang hồ đại yêu nữ của mình đã có một bước tiến lớn.

Giống như có thể nhìn thấy giang hồ cách đó không xa, đang mỉm cười vẫy vẫy tay chờ nàng.

Triệu Phù Dao lăn lộn vài cái, đảo mắt lại ngừng không lăn nữa, nàng chậm rãi nằm trên giường nhớ đến cái người bị mình giấu dưới gầm giường. Không biết hần có sao không, không có ai chăm sóc liệu có vấn đề gì không.

Đã là ma chủ Ma Giáo, sao lại bị thương nặng như vậy? Nếu hai ông lão béo gầy kia không phải kẻ thù mà là thuộc hạ của hắn, vậy lỡ như lúc nàng không ở đó, người xấu đến tìm thì phải làm sao?

Nhưng nàng có cảm giác hần nhất định sẽ không có việc gì, thân là thủ lĩnh một môn phái lớn, võ công nhất định rất rất tốt, không dễ đi đời nhà ma như vậy đâu.

Ặc, nói mới nhớ, cho dù nàng có ở đó cũng chẳng giúp được gì, cho dù có dùng kế diệu hồ ly son thêm lần nữa thì chắc gì vận khí đã tốt như lần trước.

Nàng nhớ lúc mình còn rất rất nhỏ, mẫu thân từng nói với nàng cái gì nhỉ, khi đó mẫu thân ôm nàng, vừa vỗ vỗ lưng dỗ dành vừa nói: “Phù Dao của chúng ta nha, sau này sẽ lên thẳng mây xanh, vừa nhìn đã biết có mệnh phú quý, rất có vận khí.”

Thật ra lúc đó nàng khá béo... được rồi, là cực kì béo, béo như một quả bóng, cho nên mỗi lần học đi đều rất chậm chạp.

Nhưng mà vận khí, quả thật không thể nói là không tốt.

Cho dù chỉ là làm công việc đào hố, nhưng được vào Thừa Thiên Phái cũng không phải dễ, hơn nữa nàng lại là nữ nhi, vốn dĩ sẽ bị đuổi đi.

Nhưng lúc đó lại có một vị đại hiệp có chút thân phận vô tình đi ngang qua, nói một câu ‘tiểu cô nương béo tròn thật thú vị’, thế là nàng cứ như vậy vào Thừa Thiên Phái.

Sau này lúc Tiểu Đẩu Tử vào Thừa Thiên Phái, do nó ăn quá nhiều nên có tích góp bao nhiêu cũng không đủ, nàng không có tiền mua quần áo mùa đông, bị bệnh cũng không có tiền mua thuốc, lại gặp được người kia.

Bây giờ liều chết cầm kiếm gỗ xông ra, ngược lại lại trở thành Thánh Nữ của Từ Diễm Môn.

Triệu Phù Dao, Triệu Phù Dao, bay như điều gặp gió vận dậm, kỳ thực đây là một cái tên rất hay.

Triệu Phù Dao nằm suy nghĩ linh tinh một lúc, thân thể đã được ăn uống no đủ rốt cuộc cũng cảm thấy mệt rồi, nàng trở mình, vo cái chăn thành một cục ôm trong lòng, thoáng chốc đã ngủ say.

Ngày thứ hai khi Vân Tiêm đến kéo màn giường lên, mầy bỗng chốc nhắm lại, tư thế ngủ của người trên giường quả thực khiến người ta kinh hãi.

Hơn phân nửa thân mình đều lộ ra ngoài chăn, chăn bị vo thành một cục ôm trong ngực, một chân đặt trên chăn, một chân lòi hẳn ra ngoài giường, còn có tiếng ngáy rất nhỏ.

Nói không chừng lại chậm một lát, còn có khả năng chảy cả nước miếng.

Vân Tiêm móc ra một cái chuông vĩ đại đưa đến bên tai Triệu Phù Dao rồi bỗng nhiên dùng sức lắc lên, tiếng đinh linh đinh linh thanh thúy nghe xa thì thấy sao tuyệt vời quá, nghe gần chẳng khác nào tiếng sấm bên tai.

Triệu Phù Dao từ trên giường mờ mịt bắn mình lên, hai cái tay sờ soạng lung tung, miệng lẩm bẩm: “Sao sao? Sao sao?! Nhầm giờ đi làm hả? A a a thành thật xin lỗi...”

Vân Tiêm nhìn nàng luống cuống chân tay tìm quần áo trên giường, mờ mịt tìm kiếm nửa ngày trời, ánh mắt rốt cuộc cũng trở nên sáng ra một tít, chống mình nhìn Vân Tiêm đang đứng bên giường.

“Cô là... À, là cô à?” Triệu Phù Dao dụi dụi mắt, tuy rằng đầu óc vẫn còn chậm chạp nhưng vẫn nhận ra từ giờ trở đi mình không cần phải đi đào hố nữa, vì vậy mới nhìn Vân Tiêm cười ngây ngô.

Vân Tiêm cắt cái chuông về, nghiêm túc nhìn Triệu Phù Dao, trầm giọng nói: “Thánh Nữ Đại Nhân, tư thế ngủ của ngài thật bất nhã, mời ngài tiếp tục ngủ thêm một lần.”

“A?”

Người trên giường dần người nhìn Vân Tiêm, tựa hồ nghĩ nàng đang nói đùa chứ không phải nói thật, thẳng đến khi phát hiện Vân Tiêm thật sự không gọi người vào, mà vẫn nghiêm túc đứng bên giường chờ đợi, Triệu Phù Dao đành phải bệt bệt miệng, nằm xuống.

“Thánh Nữ Đại Nhân, mong ngài nằm thẳng trên giường, tóc đặt ra bên gáy, vuốt thẳng chân, hai tay xếp thành hình hoa lan đặt lên trên ngực.”

“Giống như vậy?”

Triệu Phù Dao nỗ lực đem cái chân nhón nhúm vuốt thẳng lại, ngón tay vuốt vuốt tóc, sau đó nằm thẳng xuống, nhưng cái tay xếp thành hình hoa lan nhìn kiểu gì cũng thấy kì quái.

Vân Tiêm nhìn cũng không thèm, chìa tay nắm hai bàn tay của Triệu Phù Dao cố định lại một chỗ, dặn dò: “Cứ để yên thế này đừng động đậy!”

Nàng khó xử nhìn Vân Tiêm: “Ngủ cũng phải giữ nguyên tư thế như này?”

“Hiển nhiên.”

“Này, chỉ có người chết mới bất động vậy thôi á...” Triệu Phù Dao nghĩ đến những lúc mình đi đào huyệt chôn xác chết, hơn phân nửa chính là bộ dạng cứng ngắc thế này, cảm thấy rất khó chịu.

Vân Tiêm bình tĩnh nói: “Đây chính là tư thế nằm ngủ, tục ngữ nói mỹ nhân nằm ngủ như hải đường, sau này thuộc hạ sẽ hội giáo ngài các tư thế nằm nghiêng. Bây giờ mời ngài đứng lên, ngủ thêm một lần giống như vậy.”

“...”

Hôm đó, Triệu Phù Dao tổng cộng bị sửa chữa ba mươi tám tư thế ngủ, ngồi dậy nằm xuống ngồi dậy nằm xuống đủ ba mươi tám lần, Triệu Phù Dao chỉ cảm thấy ngay cả đi đào huyệt cũng không có mệt như vậy.

Không thể tưởng tượng được nhóm yêu nữ nhìn qua tư thái cao quý như vậy, sau lưng đều có quá khứ thật thảm thiết, nghĩ đến đó, ánh mắt Triệu Phù Dao nhìn về phía Vân Tiêm không khỏi có thêm chút sắc thái thương hại.

Mấy người ngọc này, ngay cả khi ngủ cũng có quy củ á.

Vân Tiêm không biết chân tướng nhìn nhìn nàng một cái, rốt cuộc cũng nói: “Mời Thánh Nữ Đại Nhân rời giường, rửa mặt thay quần áo.”

Có điểm tâm ăn!

Triệu Phù Dao nhanh chóng chạy xuống giường, lại một lần nữa bị Vân Tiêm ngăn lại: “Thánh Nữ Đại Nhân, tư thế xuống giường của ngài thật bất nhã, mời xuống giường thêm một lần nữa.”

“...”

Cứ cảm thấy, giống như, đang bị khó dễ...

Triệu Phù Dao đang cân nhắc xem mình có nên lên tiếng không, chợt nghe Vân Tiêm nói: “Bẩm báo Thánh Nữ Đại Nhân, ba ngày sau ngài sẽ đại diện cho Tử Diễm Môn xuất hành, cho nên nội trong ba ngày, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực giúp ngài cấp tốc học quy củ.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Huyệt Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chuyện Cũ Bí Ẩn.

Triệu Phù Dao cứ như vậy bị Tử Diễm Môn nghiêm nghiêm thực thực trông nom.

Mỗi ngày nàng đều nằm ngủ trên gối mềm, mặc quần áo tơ lụa, ăn toàn món ngon vật lạ, nhất cử nhất động đều có người hầu hạ, đi đến đâu cũng có người cung kính khom người, thậm chí quý xuống thỉnh an, gọi nàng một tiếng Thánh Nữ.

Nhưng Triệu Phù Dao chỉ cảm thấy, nếu nàng không chạy trốn, nhất định sẽ chết mất... bị mấy cái quy củ rối như tơ vò này đè chết.

Vân Tiêm, Vân Hi và Vân Chi không biết là có ý hay vô tâm, tóm lại đều tìm có bắt bẻ nàng, nhưng ngoài mặt lại vô cùng cung kính, nhất kiểu nào cũng không ra nửa điểm đáng trách.

Cả ba đều giống u hồn cả ngày theo sau Triệu Phù Dao, Triệu Phù Dao đi, các nàng đều hiên ngang lăm lệt nói: “Thánh Nữ Đại Nhân, tư thế đi của ngài thật bất nhã, mời ngài đi lại lần nữa.”

Triệu Phù Dao ăn cơm, các nàng đều đoan trang cẩn thận bảo: “Thánh Nữ Đại Nhân, bộ dáng khi ăn của ngài thật bất nhã, mời ngài ăn lại lần nữa.”

Ngay cả khi Triệu Phù Dao quá mệt, các nàng đều phải như hình với bóng theo sau, nghiêm túc cẩn trọng phun ra một câu: “Thánh Nữ Đại Nhân, tư thế đi ngoài của ngài thật bất nhã, mời ngài đi thêm một lần!”

...!! Có ai? Có ai đi ngoài liên tục đều có thể mang dáng vẻ mỉa mai hoặc chúng sinh muôn phương hả? Tưởng nàng là nữ thần ngoài không gian sao?

Đến khi nàng rút cuộc không nhịn được nữa, đành phải đi chất vấn Vân Tiêm, Vân Tiêm mặt không biểu cảm trả lời: “Hồi bẩm Thánh Nữ Đại Nhân, trong mắt người khác, ngài nhất định phải là một người bất phàm, ngài đại diện cho toàn bộ hình tượng của Từ Diễm Môn.”

Kháng nghị thất bại, huấn luyện tiếp tục.

Ba ngày sau, Triệu Phù Dao ngay cả khí lực để chất vấn cũng không có, cả người chưng ra bộ dạng như bị hút khô, sắc mặt tái nhợt ánh mắt trống rỗng về mặt mờ mịt.

Ngay cả khi thấy một bàn mỹ thực cũng chỉ ngồi gầy gầy vài hạt cơm cho có lệ, hai mắt cũng không tỏa sáng nữa.

Có điều ba vị cô nương họ Vân đối với chuyện này lại tỏ vẻ cực kì vừa lòng, chiếu theo cách nói của các nàng, chính là “Thánh Nữ Đại Nhân rút cuộc cũng có điểm thần bí khó lường, bề ngoài nhìn xuống thiên hạ nhân gian.”

Thời hạn ba ngày đã đến, tân nhiệm Thánh Nữ Từ Diễm Môn đi tuần một chuyến, ngoài điện xe ngựa đã được chuẩn bị đầy đủ, còn Triệu Phù Dao bị đưa đến ôn tuyền dành riêng cho Thánh Nữ để tắm rửa dâng hương.

Vân Tiêm, Vân Chi và Vân Hi cuối cùng cũng không xuất hiện nữa, đi cùng là hai thiếu nữ có gương mặt xa lạ, đầu tiên lễ phép hành lễ với Triệu Phù Dao, kế tiếp không nói hai lời bắt đầu lột sạch quần áo trên người nàng.

Tuy rằng mấy ngày nay đều có người hầu hạ thay quần áo, nhưng không có ai lột luôn cả áo lót của nàng ra cả.

Thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi bỗng nhiên bị người khác lột sạch... tuy biết đối phương cũng là nữ... nhưng vẫn khiến người ta kháng cự.

Điều này làm Triệu Phù Dao vốn dĩ mất hồn mờ mịt mấy ngày nay rút cuộc cũng có phản ứng, nàng nhanh chóng túm lại chút vải ít còn sót trên người: “Này, ta nói này, các người làm gì đó?”

Cả người nàng căng thẳng, hiển nhiên đã quên sạch sành sanh mấy thứ lễ nghi được học đi học lại, cái gì mà dùng ngôn từ tao nhã, cái gì mà khi nói phải thông thả, vân vân... toàn bộ đều bị ném ra sau đầu.

Hai tiểu ty nữ phát hoảng, từ trước đến nay các nàng đều chưa được gặp qua vị tân Thánh Nữ này, không thể tưởng tượng được đối phương lại nói chuyện... không giống người thường như vậy.

Các nàng nhìn nhau một lát, hơi chút nghi hoặc nhưng rất nhanh đã thả lỏng, nghĩ chắc tại Triệu Phù Dao vì xấu hổ nên mới thất thố, vì vậy che miệng cười: “Thánh Nữ Đại Nhân đừng ngại, thuộc hạ chỉ muốn hầu hạ người tắm rửa thôi.”

Triệu Phù Dao cũng ý thức được mình phản ứng hơi quá, mặt tự nhiên ho khan hai tiếng, ưỡn ngực lạnh nhạt nói: “Không cần, các người lui xuống đi, ta tự tắm được rồi.”

“Sao dám để Thánh Nữ Đại Nhân động tay ngọc, nếu bọn thuộc hạ cứ vậy lui ra làm chậm trễ thời gian, bọn thuộc hạ sẽ bị phạt.”

Triệu Phù Dao thấy hai người họ kính sợ, ngấm lại bản thân trước nay cũng rất sợ bị tiểu đầu mục giáo huấn, ánh mắt khẽ động.

Vì vậy nàng cứ như cá trên thớt bị lột sạch sẽ, trong đó có một ty nữ nhìn nhìn ngực Triệu Phù Dao, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Triệu Phù Dao cau mày nhìn ngực, lại ngẩng đầu nhìn sang các nàng, bỗng nhiên cảm thấy bản thân... ặc... nhỏ quá.

Đại khái do thấy nàng lộ ra chút thần khí nản lòng, ty nữ kia buồn cười nói: “Thánh Nữ Đại Nhân đừng để ý, ngài còn trẻ, về sau... Ngày còn dài.”

... an ủi kiểu này thà đừng an ủi còn hơn, Triệu Phù Dao rầu rĩ chìm mình xuống nước, lại nói, tuy có người bên cạnh nên không mấy tự nhiên, nhưng mà ngâm cái này cũng thật thoải mái.

Vừa nhắm mắt lại sẽ có cái gì đó lả chã rơi xuống, một cái cái khẽ rơi trên mặt nàng, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, mang theo mùi hương khiến người ta say mê.

Nàng mở mắt, một tỷ nữ đang gọi đầu cho nàng, còn người kia đang đứng một bên rải cánh hoa.

Trước kia nàng nghe lời đồn đãi không ít, nói rằng những yêu nữ có tiếng trên giang hồ đều dùng cánh hoa tắm rửa.

Lúc đó nàng cảm thấy hành động này rất giả, cánh hoa ngoại trừ nhìn rất đẹp mắt ra, chẳng lẽ còn có tác dụng tẩy rửa?

Hiện tại đến lượt bản thân trải nghiệm, thật sự là dở khóc dở cười.

Quên đi, cứ coi như không thấy, nước ôn tuyền thật khiến người ta lưu luyến, toàn thân đều được nước ấm bao bọc, ngay cả làn da thô ráp do suốt ngày đi đào hố cũng mềm hẳn đi.

Nhưng chuyện này hiển nhiên là ảo giác, cho dù ôn tuyền có tốt đến mấy thì cũng không thể ngâm mình một chút là sẽ thay da đổi thịt.

Triệu Phù Dao cũng không biết, ôn tuyền ở Tử Diễm Môn không giống ôn tuyền thông thường, bên trong còn được trộn lẫn vài phương thuốc dưỡng da do mấy vị danh y tỉ mỉ chế tác.

Nếu như nàng thường đến đây ngâm mình, công hiệu quả thật sẽ từ từ xuất hiện.

Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của hai vị tỷ nữ, Triệu Phù Dao rốt cuộc cũng được quần khăn, đuổi về phòng trang điểm thay quần áo.

Lúc này cuối cùng cũng được gặp người quen, Vân Tiềm, Vân Chi và Vân Hi đang trình trọng đứng chờ, đám người đó sau khi kéo Triệu Phù Dao vào bình phong thì bắt đầu mặc mấy thứ kì lạ lên người nàng.

Cả người nàng được bao phủ trong một bộ váy lụa in hoa, vạt áo rộng thêu hoa văn màu be nhạt, mái tóc đen óng được búi nhẹ lên trên, giữa mi tâm là một hòn bảo thạch đỏ thắm, trang điểm rất đúng mực.

Hai bên tai đeo khuyên tai sáng như trăng, lay động theo mỗi bước đi, trên cổ là một chuỗi ngọc trai, khiến làn da vốn dĩ không quá trắng càng trở nên nhu hòa.

Chỉ có điều trên đầu đeo một đồng trang sức nặng trĩu, khiến Triệu Phù Dao cảm thấy tóc trên đầu sắp bị bứt hết rồi, chỉ sợ chưa kịp đi được mấy bước đã chúi đầu ngã dập mặt, đi đòi nhà ma.

Nàng ra sức tròn tròn mắt, ngấm bản thân trong gương, lại giật mình.

Triệu Phù Dao trong gương mặt mày như họa, tóc đen như mực, trên môi điểm chút son, đỏ đến thiêu đốt nhân tâm.

Bản thân càng lúc càng trở nên xa lạ khiến nàng không thể nhận ra, nàng nhớ đến bộ dạng bù xù khi còn đi đào hố phía sau núi, khi còn cầm nhánh cây đứng trong tuyết luyện võ của mình khi trước.

Người bên trong gương là Thánh Nữ Tử Diễm Môn, không phải Triệu Phù Dao nàng.

“Thánh Nữ Đại Nhân, đây là lần đầu tiên ngài lấy tư cách Thánh Nữ để được môn đồ Tử Diễm Môn bái kiến, ngàn vạn lần mong ngài nhớ kĩ cái gì nên nói, cái gì không nên nói, cái gì nên làm, cái gì không nên làm.”

“Bái kiến?” Triệu Phù Dao hơi kinh ngạc, nàng cho rằng mình sẽ trực tiếp ra ngoài, sau khi nhìn thấy cổ kiệu che màn kia, nàng còn nghĩ như vậy ít nhất không cần trực tiếp đi gặp người, coi như an toàn.

Vân Tiềm gật gù đầu: “Đương nhiên là phải đi bái kiến, làm gì có Thánh Nữ Đại Nhân nào mà ngay cả người trong nhà còn không nhận ra, trực tiếp đi tuần đâu. Chờ đến sau khi nghi thức hoàn thành, ngài chính là Thánh Nữ được toàn bộ Tử Diễm Môn công nhận.”

Triệu Phù Dao cực kì khản trương.

Tuy rằng đã biết Tử Diễm Môn là ma giáo nổi danh trên giang hồ, cũng đã ở nơi này sinh hoạt mấy ngày trời, biết Vân Tiềm là quản gia hay đơn giản chỉ là hạ nhân ở nơi đây, nhưng vẫn chưa biết người của ma giáo chân chính là cái dạng gì.

Nàng nỗ lực hồi tưởng đến những lời đồn đãi linh tinh mà mình đã được nghe, cái gì mà mặt mũi hung tợn không thấy rõ, hung thần ác sát máu lạnh tàn nhẫn ăn thịt người không nhà xương, cái gì tài giỏi... Ôi?

Hình như càng lúc càng ly kì.

Vân Tiềm thấy Triệu Phù Dao lại biến thành bộ dáng trống rỗng, ánh mắt không có tiêu điểm thì cực kì vừa lòng, với bộ dạng này, xem ra trong mắt người khác, chẳng khác gì cao ngạo thần bí.

Nàng và Vân Hi phân chia nhau mỗi người đỡ một bên tay Triệu Phù Dao, Vân Chi đi trước mở đường, đoàn người chậm rãi đi về hướng chủ điện của Tử Diễm Môn.

Trên điện nghìn nghịt người đang quỳ, tất cả đều là môn đồ của Tử Diễm Môn, càng đến gần ghế chủ tọa, người càng dần ra, thân phận cũng dần cao lên,

không cần quý xuống nghênh tiếp như những người khác, vì vậy cũng có không ít người đang đứng.

Triệu Phù Dao liếc mắt một cái thì thấy hai ông lão một gầy một béo đang đứng hai bên ghế chủ tọa, vuốt râu cười tùm tùm nhìn nàng bước đến.

Mà vị đại phu trung niên cho nàng một bát com cũng đứng cách đó không xa, ánh mắt nhìn nàng tuy bình tĩnh, nhưng đáy mắt lại sâu hun hút, không biết đang có ý gì.

Nếu không phải tại mấy người này thì hiện tại nàng tuyệt đối không phải sống trong nom nớp lo sợ, không đứng... nếu vậy phải nhắc đến căn nguyên của tất cả mọi chuyện, tên đáng chết trong hồ kia mới là đầu sỏ.

Quả nhiên, xui vẫn hoàn xui, nhặt loạn thì thế thật sự không phải chuyện tốt.

Lúc này, trong mắt người khác, Triệu Phù Dao đang cực kì uy nghiêm được Vân Tiêm và Vân Hi đỡ tay bước từng bước đến chỗ ngồi của Thánh Nữ, nàng bỗng hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi Vân Tiêm: “Vân Tiêm tỷ tỷ, từ trước đến nay chẳng lẽ Tử Diễm Môn không có Thánh Nữ sao?”

Nàng hỏi rất nhỏ, những người quý đẳng xa nhìn vào cứ tưởng nàng đang phân phó chuyện gì đó với thị nữ, còn thị nữ thì cung kính trả lời.

Nhưng những người có nội lực cao thâm trong điện đều nghe rõ nàng đang hỏi gì.

Hai ông lão một gầy một béo bỗng liếc mắt nhìn nhau, hơi nhíu mày.

Vân Tiêm phát hoảng, bừa mới bước được vài bước mà Triệu Phù Dao đã để lộ sự bất bình thường, cũng may động tác của nàng ấy rất khê, nhìn qua cũng không quá thất lễ.

Vấn đề là...

Vân Tiêm vẻ mặt khó xử, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, hồi lâu mới thấp giọng đáp: “Lúc trước tất nhiên là có, có điều nàng ấy đã rời Tử Diễm Môn từ lâu.”

Gi? Thánh Nữ cũng có thể tùy ý nghĩ việc sao? Như vậy chẳng lẽ không bị tính là phản đồ... gì đó à?

“Chủ nhân bảo hộ nàng ấy nên hiển nhiên không cho phép ai đuổi theo, Thánh Nữ tiền nhiệm lại vô cùng cao ngạo, vị trí Thánh Nữ tất nhiên không vậy hãm được nàng.”

Vân Hi bên cạnh cũng nhỏ giọng bồi thêm một câu.

Triệu Phù Dao tò mò, nếu nói vậy, vị Thánh Nữ tiền nhiệm đó và môn chủ Tử Diễm Môn hẳn từng có một đoạn tình cảm khúc mắc rồi, hình như cực kì phức tạp, thấy bộ dạng quanh co của hai người Vân Tiêm, Vân Hi là hiểu.

Đợi chút, môn chủ Tử Diễm Môn không phải nữ nam giả dạng thi thể kia sao? Nếu bây giờ hắn chưa tỉnh lại, nói không chừng vẫn còn đang nằm dưới gầm giường nhà nàng.

Nàng cũng từng nghĩ đến việc nói chuyện này với những người bên cạnh, để người của Tử Diễm Môn kéo hắn về đây, nhưng ngẫm lại, hẳn ta dường như luôn muốn trốn tránh bọn họ, đại khái chắc do có chuyện khó nói, vì vậy nàng cũng không dám nói.

Vậy thì, có khi nào hắn... ra đi là vì muốn tìm kiếm vị Thánh Nữ tiền nhiệm kia không?

Triệu Phù Dao do dự một chút, không nhịn được hỏi: “Thánh Nữ tiền nhiệm tỷ tỷ kia có tiếng không? Có thể cho ta biết nàng ấy tên gì không?”

“Nàng là người thông minh, danh xưng của nàng ấy trên giang hồ không ít người biết đến, tên gọi Tàn Tư Viễn.”

Tàn tư viễn? Tàn tư viễn...

Triệu Phù Dao mở to mắt, nàng nhớ cái tên này, lần đầu tiên nhặt được người đàn ông đó từ trong hồ ra, đêm hôm đó, nàng hỏi hắn tên những yêu nữ có tiếng trên giang hồ.

Lúc đó hắn có nói qua, Tàn Tư Viễn một tay sáng lập Cầm Kiếm Lâu, là người không thiếu thủ đoạn.

Thì ra là người trong lòng... Khó trách lúc hắn nói những lời đó, nét mặt lại sung sướng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quyền Cao Chức Trọng.

Triệu Phù Dao hơi hoảng hốt, đến lúc hồi phục tinh thần thì phát hiện bản thân đã yên vị trên ghế, bên người phía dưới đồng loạt hô to Thánh Nữ Đại Nhân, âm thanh chấn động chân trời.

Nàng yên lặng nghĩ, à, Tàn Tư Viễn...

Vì không kịp kéo thần trí trở về nên Triệu Phù Dao hoàn toàn không ý thức được hiện tại mình nên mở miệng kêu đứng lên gì gì đó, vì vậy vẫn tiếp tục ngồi đại ra.

Điều bộ này lọt vào mắt đám người bên dưới thì biến thành hình ảnh Thánh Nữ Đại Nhân của bọn họ thần sắc ngưng trọng, vẻ mặt trầm lắng, uy nghiêm ngồi trên chỗ cao, ánh mắt xuyên qua bọn họ không biết đang hạ xuống phương nào, bộ dạng như cao nhân nhất phái.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ đại điện trầm mặc không tiếng động, đáy lòng mọi người đều bất an không yên, không biết bản thân đã làm sai điều gì, không khí xấu hổ phút chốc lan ra toàn bộ đại điện... chỉ trừ những người biết rõ vị “Thánh Nữ Đại Nhân” này là hiểu.

Vân Tiêm cảm thấy đau đầu, cực kì đau đầu, trước mặt nhiều người như vậy, nàng không tiện giảng dạy “Thánh Nữ Đại Nhân”, chỉ có thể liên tục nháy mắt ra hiệu.

Nhưng khổ nỗi nàng lại đang đứng phía sau, cho dù có trợn trắng mắt thì chưa chắc Triệu Phù Dao đã thấy được, nếu trợn quá lớn có khi lòi cả mắt ra, vậy thì xác định.

Cuối cùng vẫn là Vân Chi đứng phía sau Triệu Phù Dao nhìn không được lặng lẽ dờn chân ngầm dùng sức đá một một cước vào lưng ghế dựa.

Triệu Phù Dao hơi giật mình, lúc này mới gom hết đồng hồ ức phỏng đoán của mình về Tàn Tư Viễn, sau đó nhìn thấy đám người đông nghìn nghịt bên dưới, hơn nữa tất cả bọn họ đều đợi chỉ định của nàng thì lập tức trông rỗng đầu óc.

Thật nhiều người... Tử Diễm Môn có thể đứng ngang hàng với Thừa Thiên Phái, quả nhiên không phải hư danh.

A, nhưng mà bộ dạng bọn họ nhìn rất bình thường mà, đâu phải bộ dạng hung thần ác sát trong truyền thuyết? Đâu giống bộ dạng Lý đại thúc khi thấy bọn họ không chịu đào hầm?

Triệu Phù Dao vừa miên man suy nghĩ, vừa không chút biểu cảm, bắt đầu máy móc ngâm nga câu khi nãy bọn Vân Tiêm dạy nàng lúc mới tắm xong.

“Chư vị xin đứng lên.”

Đám người bên dưới nghe vậy rào rào đứng lên.

“Người đâu, chuẩn bị chỗ ngồi cho các vị trưởng lão.”

Có người mang ghế dựa đến, sau đó xếp thành hai hàng ghế bên cạnh Triệu Phù Dao để hai ông lão một gầy một béo và vị đại phu trung niên cùng vài người xa lạ ngồi xuống.

Triệu Phù Dao nhớ đến lời Vân Tiêm từng nói, đợi đến lúc này, nàng cần im lặng mỉm cười như có thâm ý nhìn quét qua đám trưởng lão một lượt.

Vì vậy nàng giương môi cười nhìn bọn họ một cái, rồi lại tiếp tục ngâm nga với vẻ mặt không biểu cảm.

“Triệu Phù Dao ta nhận được sự công nhận của môn chủ Tử Diễm Môn, kể từ hôm nay sẽ kế nhiệm vị trí Thánh Nữ của Tử Diễm Môn, đã là người của Tử Diễm Môn, từ nay về sau, tất nhiên ta và chư vị huynh đệ tị muội của Tử Diễm Môn sẽ họa phúc cùng hưởng.”

Đến đây, tất cả môn đồ của Tử Diễm Môn đồng loạt hô to: “Họa phúc cùng hưởng!”

Triệu Phù Dao suýt chút nữa bị dọa hết hồn, nhưng vẫn phải giả bộ ngồi vững như Thái Sơn, ngay cả cong lưng cũng không dám.

Nàng giả bộ gật gật đầu, trầm nghĩ, ừm, thể hiện chân tình rồi thì phải tới tiết mục kích động nhân tâm.

“Chư vị đều là những anh tài của Tử Diễm Môn, vì vậy ta hy vọng mọi người có thể mở lòng, đồng ý hợp sức, khiến Tử Diễm Môn ngày càng lớn mạnh, để bọn giang hồ đạo chích đừng hòng đến phạm!”

Quần chúng lại nhiệt tình vỗ tay nói: “Tuân theo lời dạy của Thánh Nữ Đại Nhân! Bọn giang hồ đạo chích đừng hòng đến phạm!”

Lần này lộ mặt vẫn luôn khiến Triệu Phù Dao hoài nghi, thậm chí cái gì chứ, chỉ là muốn đám người của Tử Diễm Môn nhớ kỹ mặt nàng, sau này nếu không cần thận, ngộ nhỡ bị thương thì chẳng phải sẽ mang tiếng “Thánh Nữ Đại Nhân vô công thấp hèn sao?”

Nhưng nhìn tình cảnh quần chúng kích động trước mắt, ngay cả các vị trưởng lão cũng bày ra bộ dạng tươi cười hài lòng, nàng cũng không nói gì.

Vân Tiêm lập tức bước lên một bước, giương giọng nói: “Tham kiến hoàn tất, tân nhậm Thánh Nữ Đại Nhân đi tuần ——”

Một đám người lại đồng loạt quỳ xuống, động tác đều tăm tắp, như thể đã luyện qua vô số lần, lúc này, các vị trưởng lão ở hai bên cũng đồng loạt quỳ xuống, hàng người tách ra chừa một lối đi ở chính giữa.

Tuy ngoài mặt Triệu Phù Dao đang được Vân Tiêm và Vân Hi đỡ lấy, nhưng thực chất là bị họ kéo đi, tư thái nhìn qua như đang lả lướt bước ra khỏi đại điện, dọc theo biển người bước đến kiệu, phía sau truyền đến tiếng người hô to: “Cung tiễn Thánh Nữ Đại Nhân.”

Tuy rằng mọi chuyện quá lạ đến mức trở tay không kịp, nhưng vừa nghĩ đến chuyện có thể thoát khỏi những ngày tháng “huấn luyện lễ nghi” tàn khốc, Triệu Phù Dao vẫn rất thích ý.

Cảm xúc này vẫn luôn âm ỉ trong lòng, cho đến khi bước chân lên kiệu – chiếc kiệu rộng đến mức tám người ngồi cũng vẫn còn chỗ, đến lúc này, nàng mới phát hiện cả bọn Vân Tiêm, Vân Hi và Vân Chi cũng theo mình bước lên, lập tức cảm thấy ừ ừ.

Tuy rằng sa kiệu rộng rãi đem lại cho người ta cảm giác nhẹ nhàng như tiên, hoàn toàn phù hợp với ảo tưởng trở thành giang hồ đại yêu nữ của nàng, đệm ngồi cũng mềm mại khiến người khác cảm thấy như muốn chìm đắm, và lại còn tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng, nhưng mà...

“Ba vị tỷ tỷ, sao các người cũng... vào đây...” Triệu Phù Dao nhìn Vân Tiêm, phút chốc ý tưởng vào trong kiệu lẫn lộn một vòng bốc hơi không còn tăm tích, nàng không tự chủ ngồi thẳng lưng lên.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh hộ tống Thánh Nữ Đại Nhân đi tuần, là để bảo đảm an toàn cho người, đồng thời tiếp tục hướng dẫn các lễ nghi quy tắc, tránh trường hợp thể diện của Tử Diễm Môn bị người quăng mất.”

“...”

Triệu Phù Dao gục đầu xuống, nghịch nghịch sợi dây kết trong tay, ừ ừ nghĩ, haiz, nhìn thì vẻ vang nhưng thực chất khó chịu không tả.

“Thánh Nữ Đại Nhân, thuộc hạ xin phép bẩm báo sơ qua hành trình lần này, danh thiếp vài ngày trước đã được đưa đến các đại môn phái trên giang hồ. Trước mắt chúng ta sẽ đến Thừa Thiên Phái, kế tiếp là Ngũ Độc Giáo, Cẩm Kiếm Lâu...”

“Đợi một chút.”

Triệu Phù Dao ngẩng đầu. “Thừa Thiên Phái?” Nàng phải dùng danh phận tân Thánh Nữ của Tử Diễm Môn trở về Thừa Thiên Phái? Ặc, không phải trở về Thừa Thiên Phái, mà là đến Thừa Thiên Phái bãi phòng.

Tiểu Đâu Tử gì đó... tiểu đầu mục gì đó... xềnh nhỏ gì đó...

Luôn cảm thấy thật không được tự nhiên.

Vân Tiêm lấy ánh mắt cái gì cũng hiểu nhìn Triệu Phù Dao, thành khẩn nói: “Tuy rằng người xuất thân là môn đồ đào hồ của Thừa Thiên Phái, nhưng chúng ta nhất định sẽ không ghét bỏ người.”

Triệu Phù Dao không nói gì, trầm nghĩ chẳng phải các người lúc nào cũng ghét bỏ ta sao, tuy suy nghĩ của ta có khác người bình thường một chút, nhưng cũng không phải là đồ ngốc.

“Ặc, ta đây đến Thừa Thiên Phái phải gặp ai? Đà chủ?”

“Thánh Nữ Đại Nhân, mong người khi nói chuyện bỏ bớt chữ “Ặc” kia đi, thật bất nhã. Với thân phận của người, đương nhiên phải đích thân chiêu môn Thừa Thiên Phái tự mình đến gặp.”

Nghe thấy câu trả lời, Triệu Phù Dao giật mình, rồi lại thở phào nhẹ nhõm, chừng môn Thừa Thiên Phái Quý Thành Phong hiển nhiên sẽ không ở Giang Châu, có nghĩa nàng cũng không cần phải đi Giang Châu, có nghĩa sẽ không gặp phải cố nhân.

Nàng thật sự không biết phải đối mặt với họ ra sao, cũng không biết phải giải thích thân phận quá lạ này như thế nào.

“Nhưng theo báo cáo, Quý Thành Phong hiện tại đang ở Giang Châu, vì vậy, Thánh Nữ Đại Nhân, trước mắt chúng ta đang trên đường đến phân đà của Thừa Thiên Phái ở Giang Châu.”

“...”

“Núi này do ta mò! Cây này do ta trồng! Nếu muốn đi qua, khả khả, mau giao lộ phí!”

Lăng Vân Thiên đang đi trên đường nhỏ, cực kì bất hạnh gặp hai tên cướp tay cầm đại đao sáng lóa nhảy ra chặn đường.

—— Bất hạnh hơn là, người bị cướp không phải hắn.

Đi trước hắn là một cặp cha con, bộ dạng như đang có việc gấp, nhìn quần áo bọn họ mặc đoán chừng gia cảnh nghèo túng, có lẽ không có tiền thuê xe

ngựa nên mới phải men theo con đường mòn này mà đi.

Mà hiện tại, bọn họ đang bị người khác cưỡng chế giao đồ, nói nôm na ra là đang bị cướp.

Lăng Vân Thiên bắt đầu đi lắt đàu.

Lần này hắn bị thương rất nặng, hôn mê khá lâu, vốn dĩ hắn muốn đến Cẩm Kiếm Lâu tìm Tần Tư Viễn, nhưng thể lực thực sự không cho phép, suýt chút nữa ngất xỉu giữa đường, cuối cùng chỉ có thể chạy đến ngôi nhà tranh của tiểu nha đầu kia.

Vốn tưởng có thể chống đỡ được đến lúc Triệu Phù Dao trở về, dặn nàng làm chút thuốc trị thương gì đó, không ngờ vừa nằm xuống giường liền hôn mê bất tỉnh.

—— Là cái là chỉ vừa mới chạm đến giường của Triệu Phù Dao, hắn bỗng cảm thấy nhẹ nhõm, cứ vậy mà buông lỏng.

Đến khi tỉnh lại, trước mắt tối mịt, hắn vốn tưởng rằng đang là ban đêm, cả nửa ngày trời mới kịp thích ứng, phát hiện bản thân đang nằm trong một nơi chật hẹp, chỉ cần cử động nhẹ liền thấy tro bụi bay đầy.

Nếu không phải do trên người không bị xiềng xích trói lại, cũng không cảm giác được miệng vết thương, hắn thực sự nghĩ rằng mình đã bị bắt.

Vất vả lắm mới chen ra khỏi không gian chật hẹp âm u đó, hắn mới nhận ra bản thân vẫn còn nằm trong phòng của nha đầu đào hồ kia, còn chỗ mình vừa nằm là gầm giường nhà nàng.

Hắn lấy tay lau mặt, trên tay đều là bụi. Nhưng thương thế trên người tốt lên không ít.

Lúc hôn mê hắn cũng mơ hồ cảm giác bản thân được người khác tỉ mỉ chăm sóc, nhưng khi tỉnh lại lại phát hiện trong phòng không có lấy một bóng người.

Lúc đó hắn còn tưởng Triệu Phù Dao ra ngoài đào hồ, đảo mắt lại thấy chiếc xeng nhỏ của nàng vẫn còn dựng ở góc tường, trên mặt còn có một tầng bụi mỏng, chắc hẳn đã để đó được vài ngày.

Lăng Vân Thiên lập tức cảm thấy kỳ quái, đi một vòng quanh núi cũng không tìm thấy người, thấy vậy, hắn liền âm thầm dạo một vòng quanh Thừa Thiên phái phân đà Giang Châu tìm kiếm, nhưng cũng không tìm thấy Triệu Phù Dao.

Chỉ có vài người khác đang hùng hăng hồ hồ bàn tán.

“Con quỷ nhỏ Triệu Phù Dao kia lười biếng thành thói à, mấy ngày nay cũng không thấy bóng dáng.”

“Đúng vậy, chả hiểu làm sao, tìm khắp phòng cũng không thấy đâu, đừng có nói là bỏ trốn theo trai rồi nha?”

“Bộ dạng nha đầu đó mà cũng có người đồng ý cùng nàng bỏ trốn á?”

“Trời ạ, mấy người không biết câu bụng đói ăn quàng à, tốt xấu gì cũng là một con nha đầu, thoắt tắt đèn rồi thì cũng giống nhau cả thôi... Ha ha ha ha.”

“Này! Các người đừng có bịa chuyện, Phù Dao tỷ tỷ không phải người như thế.”

“Ôi chào, Tiểu Đậu Tử, người đã ăn no chưa? Ăn no rồi thì phải đi đào hồ nha, đừng có mà lười! Còn không tự ý thức được mình là ai, đúng là! Oái, đứa nào đánh ta? Là đứa nào? Đứa nào hả? Tại sao ta lại không cử động được?”

Lăng Vân Thiên nghe thấy mấy lời đáng khinh của vài người đàn ông thô thiển đằng kia, tiện tay nhặt lấy hai hòn đá nhỏ, âm thầm dùng nội lực đánh về phía chúng, khiến chúng không thể cử động được nữa.

Hắn thầm nghĩ mấy ngày nay không ai nhìn thấy nha đầu kia, tám phần là đã xảy ra chuyện gì đó, mà nguyên nhân chắc hẳn là vì hắn.

Xem ra chuyến đi đến chỗ Tần Tư Viễn lần này không thành.

Nếu nha đầu kia rơi vào tay thủ hạ của Tử Diễm Môn thì còn dễ nói, nếu là người khác, chỉ sợ sinh tử khó đoán.

Lăng Vân Thiên suy nghĩ một chút, định bụng quay về Tử Diễm Môn tìm người, thương thế của hắn còn chưa lành hẳn, để tránh để lộ hành tung, hắn không cần thuê xe ngựa, cứ men theo đường mòn mà đi là được.

Vì vậy mới gặp một màn trước mắt.

Lăng Vân Thiên hành tẩu giang hồ lâu như vậy rồi, đám đệ tử gian ác gặp qua không ít, cao thủ danh môn cũng đếm không xuể, chỉ có điều vẫn chưa lần nào gặp qua đám cướp đường như này.

Cặp cha con kia thấy cướp thì mặt mũi trắng bệch, Lăng Vân Thiên thở dài một hơi, tiến lên nói với hai tên cướp: “Hai vị ở nơi này cướp đường như vậy, không biết quanh năm suốt tháng có thể có thu hoạch không?”

Hai tên cướp nhìn nhau, tên đàn ông này khi này chúng cũng nhìn thấy, định bụng cướp xong cặp cha con này rồi mới đến lượt hắn, không ngờ người ta còn nóng chạy lại chỗ mình.

“Liên quan gì đến ngươi! Đem tiền giao ra đây!” Người cũng đã chạy đến trước mặt rồi, không ra oai không được mà, bọn cường đạo hung tợn quát.

Bọn chúng cũng thật buồn bực, thế đơn lực độc, gặp phải địa bàn không tốt, một năm bốn mùa canh me ở đoạn đường nhỏ này, có gặp thì cũng chỉ toàn bọn người nghèo rớt mùng tơi.

Nhìn bộ dạng của Lăng Vân Thiên, có vẻ có võ công, bọn chúng nghĩ ca này chắc khó ăn đây, cả hai đều đã chuẩn bị tinh thần để đánh một trận với hắn.

Ai ngờ Lăng Vân Thiên chậm rãi móc túi lấy tiền, đếm đếm một hồi rồi đưa cho chúng, nói: “Hai vị huynh đài, thật có lỗi, tại hạ không có nhiều tiền lắm. Có thể nể mặt tại hạ mà tha cho hai vị này không?”

Hắn chỉ vào đôi cha con bên cạnh.

Hai tên cướp vừa thấy tiền đã vội lấy ngay, không rảnh quản hai người họ, hai cha con họ vừa nghe thấy có chuyện tốt, rồi rít cảm tạ rồi chạy mất tăm.

Cường đạo Át một lúc sau mới cất tiền vào túi rồi đứng lên, đưa mắt đánh giá Lăng Vân Thiên một lượt, âm hiểm cười: “Nhìn ngươi ăn vận đã biết là công tử con nhà giàu, mau móc hết tiền trên người đưa ra đây!”

Lăng Vân Thiên nhú mày: “Huynh đài, ta chẳng phải đã đưa tiền cho các ngươi rồi sao.”

“Khà khà khà khà, cái đó chỉ có thể tính là lộ phí của cặp cha con kia, riêng ngươi cũng phải đưa!”

Đúng lúc này, trên trời bỗng phát ra âm thanh nào đó, xa xa có một giọng nữ mờ mờ bay đến: “Kẻ nào ồn ào phía trước?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Gặp Lại

Hai tên cướp bị âm thanh mờ mờ làm giật nảy mình, nhưng quay đầu lại lại không thấy gì cả.

Nghĩ bộ dạng kinh hoàng của mình đã bị người ngoài trông thấy, chúng thẹn quá hóa giận, vì vậy vênh râu trừng mắt, quay đầu mắng: “Cái gì vậy! Giả thần giả quỷ! Bọn ta... bọn ta đường đường là song hùng đạo tặc của Tử Diễm Môn, không phải người mà bọn vô danh tiểu tốt các người dám động vào đâu!”

“Ôi chào? Hai vị là cao nhân của Tử Diễm Môn?” Lăng Vân Thiên căng thẳng, nét mặt hoảng sợ đáp: “Tử Diễm Môn khi nào lại có bậc anh hùng như vậy! Tại hạ có mắt như mù, xin anh hùng tha mạng!”

Thấy bộ dạng rụt rè sợ hãi của đôi phương, bọn đạo tặc cao hứng, đuổi tay: “Hừ, nói giỏi lắm, đưa tiền đây, ta tha cho ngươi một mạng.”

Lăng Vân Thiên giả vờ lục lọi tiền trong túi, hai tên đạo tặc đợi một lát liền mất kiên nhẫn, một tên túm lấy cổ áo Lăng Vân Thiên, tên còn lại lục lọi túi hắn.

Lăng Vân Thiên chịu đựng bị bàn tay bẩn thỉu của tên đạo tặc lục lọi túi áo, tiếp tục giả vờ tỏ ra yếu ớt.

Đúng lúc này, giọng nữ mơ hồ bất định kia lại vang lên, mà lần này rõ ràng khoảng cách gần hơn lần trước.

“Bọn chuột nhắt giang hồ kia mà cũng dám giả mạo người của Tử Diễm Môn chúng ta, phá hỏng danh dự của Tử Diễm Môn! Thuộc hạ chờ lệnh của Thánh Nữ!”

Người lên tiếng là Vân Tiêm, Triệu Phù Dao một chút võ công tùy thân cũng chả biết, nàng ngồi kiêu cả nửa ngày, mí mắt đã nặng trĩu đến mức mở không nổi.

Bọn người Vân Tiêm cũng không phải bình thường, bằng không cả Tử Diễm Môn to đùng như vậy cũng không dám chỉ để mỗi vài người bọn họ bảo vệ Thánh Nữ.

Ai trong số họ khi bước chân ra giang hồ cũng là cao thủ nhất nhị đẳng, nhưng võ công là võ công, thân phận là thân phận.

Lần này các nàng lộ diện là vì họ tổng tài Thánh Nữ Đại Nhân đi bãi phóng, để cả giang hồ đều biết mặt nhân vật “không thể chọc” họ.

Vì vậy trong suốt thời gian đi tuần — nhất là trước mặt người ngoài, cử chỉ ngôn ngữ của họ đối với Triệu Phù Dao đều toát lên vẻ cung kính.

Triệu Phù Dao vừa ngáp cái ngáp thứ ba mươi tám xong, suýt chút nữa là ngã người về phía Vân Chi, khi này mới hơi hơi tỉnh táo, phát hiện ba người còn lại đều dùng ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm mình, nhất thời vô cùng quần bách.

Vừa rồi Vân Tiêm tỷ tỷ nói cái gì nhỉ, cái gì mà bọn chuột nhất gì gì đó hả? Bây giờ đến lượt nàng nói chuyện? Ày da, đi đường đã lâu, chắc mọi người đói bụng rồi.

Triệu Phù Dao uy nghiêm gật đầu, lên tiếng chỉ thị: “Ăn cơm!”

Vân Chi: “...”

Vân Hi: “...”

Vân Tiêm: “Ý của thánh nữ đại nhân là, hai tên chuột nhất giang hồ dám giả mạo người của Tử Diễm Môn ta, lập tức đem chúng đi...” Cố gắng vắt hết óc suy nghĩ — “Thieu!”

“A đúng, trước khi nấu cơm phải đốt lửa, nơi này hoang vu hẻo lánh, điều kiện không tốt, nhất chút củi khô là được rồi.” Triệu Phù Dao nghiêm trang phụ họa.

Ba người còn lại đồng lòng nhìn nhau, nháy mắt cực kì muốn đánh Triệu Phù Dao ngây ngô không hiểu chuyện này bất tỉnh nhân sự.

Như đã nói qua, võ công Triệu Phù Dao không cao, giọng nói của nàng không thể truyền đến chỗ bọn đạo tặc, vì vậy bọn chúng chỉ có thể nghe được câu nói “Dám giả mạo người của Tử Diễm Môn, lập tức đem đi thiêu sống” của Vân Hi, nhất thời luống cuống.

Cái gì vậy? Thực sự có thể xui đến mức này sao? Bọn họ hàng ngày kiếm sống cũng đâu có dễ dàng, tết đến còn không mua nổi thịt mà ăn!

Vốn dĩ vẫn nghĩ Tử Diễm Môn núi cao nước sâu, tiếng xấu trên giang hồ đồn xa vạn dặm, đem đi hù người là tuyệt nhất, làm sao vừa thuận miệng giả danh đã gặp phải hàng thật giá thật như này?!

“Đại... Đại ca, làm sao bây giờ... Nữ ma đầu... Nữ ma đầu đến!”

“Đồ vô dụng! Mau, mau chạy trốn!”

Bọn chúng biến sắc, nhanh chóng vọt lại Lăng Vân Thiên, vất vả lên cổ bỏ chạy.

Lăng Vân Thiên dờ khóc dờ cười, cũng không đuổi theo, ngẩng đầu nhìn về phía rừng cây, quả nhiên chưa thấy người đã thấy dây lùa, đám người họ Vân kia biết bao nhiêu đời vẫn không hề thay đổi.

Mấy đạo ngũ sắc lạng lẽ từ trên trời giáng xuống, vây lấy hai tên đạo tặc, kéo chúng ngược trở về.

Một chiếc kiệu màn sa từ chân trời bay đến, lặng yên không tiếng động dừng lại, kiệu phu khiêng kiệu lưng đứng thẳng tắp, tất cả đều là những cô nương xinh đẹp, mi thanh mục tú.

Các nàng dường như sợ chiếc kiệu bị nhiễm bẩn, cứ đứng im không hạ kiệu.

Giọng nữ khi nãy lại dùng nội lực ngân nga nói: “Thánh Nữ Đại Nhân của Tử Diễm Môn đang trên đường đi tuần, không được mạo phạm!”

Lăng Vân Thiên cố nén cười, vẫn tiếp tục bày ra bộ dạng không biết họ là ai, âm thầm tránh đến ven đường, nơm nớp lo sợ.

Nếu là các trưởng lão thì đành chịu, hiện tại hắn vẫn còn đang dịch dung, mấy nha đầu này chắc hẳn không nhận ra. Nhưng Tử Diễm Môn khi nào lại xuất hiện một vị Thánh Nữ... Xem ra trong lúc hắn vắng mặt, tình hình trong môn quả thật rất náo nhiệt.

Quả nhiên Vân Tiêm và Vân Chi đồng loạt bước ra, tùy ý liếc mắt nhìn Lăng Vân Thiên một cái, vẫy vẫy tay nói: “Mời tiền sinh, việc này với Tử Diễm Môn hoàn toàn không có can hệ, hai người họ chỉ là giả mạo, mong ngài đừng để ý.”

Lăng Vân Thiên cúi đầu, giả vờ ngạc nhiên như vừa vỡ lẽ.

Hai tên đạo tặc bị trời gô lại, đứng ở đằng xa gào thét xin tha, đại khái là vì danh tiếng của Tử Diễm Môn trên giang hồ thực sự quá kém, hai tên không được xem là người tốt kia cũng sợ đến mức cả người phát run.

Không biết vị Thánh Nữ Đại Nhân thần bí khó lường đang ngồi trong kiệu kia muốn xử trí bọn họ thế nào, nói không chừng hôm nay mạng nhỏ khó giữ.

Đều là tại tên kia! Đều là do hắn sớm không đến muộn không đến, lại cố tình đến đúng lúc này, làm hại bọn họ nhịn không được muốn hù dọa hắn, mới dám động đến cái tên không nên chọc.

Cường đạo Giáp trong lúc van xin tha mạng vẫn không quên dành chút thời gian trừng mắt nhìn Lăng Vân Thiên một cái.

Lăng Vân Thiên trong lòng còn nghi vấn, vẫn chưa bước đi, cứ đứng ở một góc khuất yên lặng xem xét.

Vân Tiêm lôi hai tên đạo tặc lên phía trước, xoay người cung kính nói với người trong kiệu: “Thánh Nữ Đại Nhân, người xem nên xử trí hai tên này thế nào?”

Lăng Vân Thiên vành tai, chờ vị Thánh Nữ không biết từ đâu chui ra lên tiếng.

Triệu Phù Dao mờ mịt, nghĩ rằng không phải họ muốn ăn cơm sao, ăn cơm còn muốn xử trí? Chẳng lẽ đây là truyền thống của ma giáo, trước khi ăn cơm còn muốn giết người gì đó? Cái này... không khỏi cũng quá tàn nhẫn.

“Không bằng thả bọn họ đi, hai vị tỷ tỷ, chúng ta vẫn còn lương khô.” — Ý nàng là, ăn thịt người không tốt đâu, thôi thì ăn lương khô đi, không cần kén chọn.

Một đàn quạ nhẹ nhàng bay qua.

Trong kiệu cực kỳ yên tĩnh.

Cuối cùng vẫn là Vân Tiêm mặt không biểu cảm cứng ngắt vẫy tay, nhàn nhạt nói: “Thánh Nữ Đại Nhân khoan dung độ lượng, nể tình hai vị mới vì phạm lần đầu, cho hai vị cơ hội hối cải làm lại từ đầu, sau này tuyệt đối không được giả mạo người của Tử Diễm Môn bọn ta nữa.”

Nói xong liền thu lại hai dải lụa, khiến hai tên đạo tặc không kịp phòng bị lăn về sau vài vòng, phải một lúc sau mới dừng lại được, choáng váng đến mức run rẩy một lúc.

Chờ đến khi bọn họ ý thức được mình vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, người nhìn ta ta nhìn người một lúc lâu, mới đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên không trung, kiểm tra xem hôm nay mặt trời có phải mọc từ hướng Tây hay không, rơi vào tay người của Tử Diễm Môn vậy mà không chết?

Vẫn là Cường đạo Giáp phản ứng trước, kéo đầu tên kia bái lạy như điên, ngay cả mười tám đời đệ tử của Tử Diễm Môn cũng cảm tạ qua một lượt, sau đó nhanh chóng chạy biến.

Xem ra tân Thánh Nữ này là người tốt!

— Bọn họ thâm nghĩ, hoàn toàn không biết lúc này vị Thánh Nữ Đại Nhân tốt bụng trong miệng họ suýt chút nữa là biến họ thành đồ ăn trưa mà đem nướng.

Còn bọn Vân Tiêm và Vân Chi tuy rất muốn đem Triệu Phù Dao đi nướng, lại hoàn toàn không chú ý đến người đàn ông khi này bị bọn đạo tặc bắt ép, hần vừa nghe thấy tiếng Triệu Phù Dao truyền ra từ trong kiệu, bỗng nhiên sắc mặt khê biến, cứ như vậy mà biến mất.

Trong kiệu, Triệu Phù Dao hoảng sợ nhìn một người đàn ông lạ mặt lặng yên không chút tiếng động chui vào, hần giờ tay điểm huyết Vân Chi, khiến người lợi hại không ai bì nổi là nàng lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Triệu Phù Dao vừa định hô lên, liền thấy người đàn ông xa lạ đó áp một ngón tay lên môi mình, bày ra tư thế “suyt”, sau đó mỉm cười, lộ ra hàng răng trắng bóng.

Ặc, gương mặt xa lạ, cảm giác quen thuộc, loại tình huống như này dường như đã lâu chưa xuất hiện, thế loại bỗng dưng nhặt được đàn ông này không phải chỉ phát sinh khi đi đào hố thôi sao?

“Người là...” Triệu Phù Dao thấp giọng, dè dặt cẩn trọng hỏi.

Vân Tiêm và Vân Chi ở ngoài hiển nhiên đều có thể nghe thấy, nhưng các nàng cảm thấy, xét với tính cách của vị Thánh Nữ Đại Nhân này, đừng nói là làm bầm một mình, cho dù có lăn qua lăn lại trong kiệu cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng, cho nên không mấy chú ý.

Thấy Triệu Phù Dao vừa rồi cứ nhắc đi nhắc lại chuyện ăn cơm, tám phần là đói bụng rồi, trước mắt vẫn nên làm chút đồ ăn cho nàng lót dạ đã.

Chẳng may vừa đặt chân đến Thừa Thiên Phái, nha đầu kia vừa mở miệng đã nhắc đến chuyện ăn uống, người ta còn tưởng Tử Diễm Môn bọn họ hành hạ nàng.

Lăng Vân Thiên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, thấy không ai có ý định vào trong kiệu, hần mới khẽ thấp thanh âm, dí dỏm nói nhỏ bên tai Triệu Phù Dao: “Nữ hiệp, lại gặp rồi.”

Triệu Phù Dao hít một ngụm khí lạnh, tên tên tên này đừng nói là... Tên nam nhân suốt ngày gọi nàng là nữ hiệp, lại còn bị nàng ném vào gầm giường... Không thể nào.

“Trường Hồng Quán Nhật?” Triệu Phù Dao cẩn thận thăm dò, nhìn ngắm gương mặt đối diện, đã gặp nhau vài lần nhưng nàng vẫn không thể nhận ra.

Người này rất thích đeo mặt nạ đi lòng vòng sao, hại nàng lần trước còn tưởng gặp phải quý, suýt nữa bị hù cho chết khiếp.

Lăng Vân Thiên gật gật đầu.

Triệu Phù Dao kinh ngạc, hần cũng kinh ngạc.

Triệu Phù Dao trước mắt ẩn vân tì mĩ, hoàn toàn không còn bộ dáng của tiểu cô nương đào hồ sống sau chân núi kia nữa, nàng ung dung lịch sự tao nhã hơn rất nhiều, có điều khóe mắt, đuôi mày không còn vẻ vô ưu vô lo như trước.

“Ồi? Vậy huynh chẳng phải là —” Triệu Phù Dao khi này mới kịp phản ứng, nam nhân mà nàng cứu chẳng phải là môn chủ Tử Diễm Môn sao? Chính là tên đầu sỏ hại mất đời nàng!

Lăng Vân Thiên cả kinh, sợ Triệu Phù Dao không giữ được mồm miệng mà kêu lên, vội vàng bịt miệng nàng lại, tiểu nha đầu khó hiểu hiểu nhìn hần, cảm giác âm áp ở lòng bàn đầu là hơi thở của Triệu Phù Dao.

Hần lắc đầu, dặn dò Triệu Phù Dao ngàn vạn lần đừng lên tiếng, dứt lời bỗng thấy do dự, hần nghĩ bây giờ muốn đưa nàng đi thì phải làm sao bây giờ.

Triệu Phù Dao cắn gặm gốc ngón tay của Lăng Vân Thiên ra, to gan nắm lấy bả vai hần, đề thấp thanh âm hung tợn nói: “Ngươi không thể đi như vậy được! Ngươi, phải, chịu, trách, nhiệm, với, ta!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đồng Hành.

Lăng Vân Thiên bị Triệu Phù Dao giữ vai, dở khóc dở cười, kỳ thật hần cũng đang định đi tìm nàng, chỉ là không ngờ hai người họ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này, đúng là có chút bất ngờ.

Dù sao nếu Triệu Phù Dao bị người khác bắt giữ, hần nhất định sẽ đi cứu nàng, nhưng hiện tại lại trở thành Thánh Nữ Đại Nhân của Tử Diễm Môn...

Phiền toái, đại phiền toái, giang hồ khắp nơi đều toàn chuyện phiền toái.

Hần hỏi: “Nha đầu, sao cô lại biến thành Thánh Nữ vậy?”

Triệu Phù Dao cuối cùng cũng gặp được tên đầu sỏ, vừa nghe xong thì lập tức cảm thấy uất ức, lẽ nghi gì đó đều ném ra sau đầu hết đi, nàng chống nạnh thờ phỉ phò, định lên tiếng trách móc Lăng Vân Thiên.

Cái gì chứ việc chỉ thẳng vào mũi người khác mà nể là nàng am hiểu nhất!

Lăng Vân Thiên thấy thế thì vội vàng vờ tới gần cản, trước lạ sau quen, bộ dạng hần khi che miệng nàng khi này cực kì lưu loát – bọn người họ Vân vẫn còn ở bên ngoài, Triệu Phù Dao không thể dùng nội lực truyền âm được, động tĩnh lớn như vậy chắc chắn sẽ không đem lại kết cục tốt.

Tuy không để nàng lên tiếng, nhưng có một số chuyện hần không thể không hiểu.

Lăng Vân Thiên nghĩ nghĩ, dựa theo quy củ khi đi tuần của Thánh Nữ, sa kiệu lớn như vậy chắc chắn phải có đồ dùng.

Thánh Nữ đời trước Tần Tư Viễn là người cực kì tài hoa, ven đường nhìn ngắm phong cảnh nhất định sẽ xúc cảnh sinh tình, để phòng trường hợp nàng nổi hứng thi văn, trong sa kiệu lúc nào cũng chuẩn bị giấy bút đầy đủ.

Tuy rằng người ngồi đây khi này không phải Tần Tư Viễn, nhưng những đồ dùng gì đó đều được người khác chuẩn bị theo thói quen.

Hần nhìn một lượt xung quanh sa kiệu, quả nhiên tìm thấy giấy bút.

Thời gian cấp bách, hần đành mài mực qua loa, sau đó đưa bút cho Triệu Phù Dao, ý bảo nàng đem hết mọi chuyện trong mấy hôm nay viết ra giấy.

Triệu Phù Dao nhìn Lăng Vân Thiên lục lọi đồ đạc trong kiệu, cuối cùng lại đem giấy bút đặt trước mặt mình, nàng không hiểu gì cả, chỉ có thể ngây ngốc nhìn chăm chăm vào bàn tay đang mài mực của hần.

Ngón tay thon dài trắng nõn của hần nổi bật trên nền mực đen tuyền trông thật đẹp mắt, Triệu Phù Dao nhìn không được cúi đầu nhìn tay mình.

Ừm, mặt trên còn hằn rõ vết chai do đào hồ lâu năm, một năm bốn mùa đều phải phơi nắng, thực sự không trắng nổi, thô thô kệch kệch, đừng nói là đẹp mắt, gọi là dễ nhìn cũng còn miễn cưỡng.

Quả thật khiến người ta xấu hổ.

Triệu Phù Dao theo bản năng định rút tay giấu ra sau lưng, không ngờ đối phương đã nhanh hơn một bước giữ lại cổ tay nàng, đem bút nhét vào lòng bàn tay.

Cứ như vậy, hai người họ mắt to trừng mắt nhỏ.

Lăng Vân Thiên cho rằng Triệu Phù Dao không hiểu, liền giải thích lại lần nữa, ý bảo nàng mau viết ra giấy, lát sau nếu có người đến thì không còn kịp nữa.

Triệu Phù Dao vẫn ngơ ngác nhìn Lăng Vân Thiên, tay gắt gao nắm chặt cán bút, đang trầm mặc thì nghe “lạch cạch” một tiếng, nghiêng mực pha loãng rơi trên giấy Tuyên thành, chậm rãi thấm ướt.

Mặt vị tân Thánh Nữ đại biểu cho hình tượng của cả Từ Diễm Môn chậm rãi hiện lên một vết đỏ ửng khả nghi, không biết là do xấu hổ hay khó xử.

“Cô đừng nói là... không... không biết chữ?” Lăng Vân Thiên cuối cùng cũng hiểu, hần cảm thấy sự tình càng lúc càng khó giải quyết.

Triệu Phù Dao vụng trộm liếc mắt nhìn người đàn ông trước mắt một cái, nuốt nuốt nước miếng, khó xử gật gật đầu.

Nàng sao lại không hy vọng bản thân là tài nữ xuất khẩu thành thơ chứ.

Đáng tiếc từ trước đến nay chưa từng có người dạy cho nàng mấy thứ đó, cùng lắm chỉ có thể nhận ra được vài chữ cơ bản.

Ngay cả những lời khách khách sáo sáo mà bọn Vân Tiêm dạy cho, nàng cũng phải nhờ Vân Tiêm nói đi nói lại, nói tới nói lui mới miễn cưỡng nhớ kỹ.

Đại khái Triệu Phù Dao cũng thấy bản thân không còn mặt mũi gặp người, thẹn quá hóa giận, bắt đầu quệt bút loạn xạ trên mặt giấy, biến tờ giấy Tuyên thành thành một màu đen sì.

Lăng Vân Thiên không biết đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên xoay người ra ngoài.

Triệu Phù Dao hoảng hốt, lập tức kéo lấy tay áo hắn: “Không cho nguoi đi! Nếu không phải tại nguoi, ta... ta...”

Triệu Phù Dao nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên nhớ rằng hình như là do bản thân chậm hiểu chạy đi chơi kẻ điếu hồ ly sơn, hiện tại đám lao phải theo lao, nhưng cũng không muốn cứ vậy mà buông tay, chỉ có thể giương cằm, dứt khoát: “Tóm lại không cho nguoi đi!”

Lăng Vân Thiên thở dài quay lại, sờ sờ đầu Triệu Phù Dao.

“Cô đã cứu ta nhiều lần như vậy, ta sẽ không bỏ cô lại. Chuyện này ta sẽ nghĩ biện pháp, nhưng hiện tại ta không thể tiếp tục ở lại đây, bằng không có giải thích với bọn họ thế nào?”

“A...” Triệu Phù Dao hơi nhụt chí, ngẫm lại quả thực là như thế, nhưng động tác vừa rồi của hắn giống như xem nàng như con nít mà đối xử, nàng rõ ràng đã... ừ... mười sáu!

“Này đột chút, ta vẫn chưa biết tên của nguoi!”

Lăng Vân Thiên đang chuẩn bị rời đi lần hai thì lại bị tiểu cô nương nắm tay áo kéo lại, quay đầu liền nhìn thấy vẻ kích động khê lóc trên gương mặt đối phương.

Tuy ngoài mặt làm như không để ý, nhưng chắc hẳn trong lòng nàng vẫn thấy sợ hãi, tuy rằng Triệu Phù Dao không biết chữ, không thể nói rõ cho hắn biết mọi chuyện sau khi hắn hôn mê.

Nhưng chắc chắn nàng đã làm gì đó, mới khiến hắn không bị người mang đi.

“Ta tên là Lăng Vân Thiên, đứng rồi, nữ hiệp, hình như cô cũng chưa cho ta biết tên?”

“Lăng... Vân... Thiên?” Triệu Phù Dao nhỏ giọng thì thầm một chút, cảm thấy đây hình như là một cái tên vô cùng phí phách, nhưng mà nhắc mới nhớ, nàng cũng có một cái tên hết sức văn hóa!

— Ừm, chắc vậy.

Nàng lí nhí trả lời: “Ta tên là Triệu Phù Dao.”

Bỗng dưng màn kịch động, giọng nói thị nữ từ bên ngoài vọng vào: “Thánh Nữ Đại Nhân, ngài không cần phải luyện tập cách tự giới thiệu như vậy, mà là nên ôn lại các thế lực giang hồ khi này Vân Hi mới giảng giải đi thôi.”

Lăng Vân Thiên biến sắc định bỏ chạy, không nhớ đến việc Triệu Phù Dao vẫn còn đang túm lấy tay áo mình, bỗng chốc cả người khựng lại, cũng không còn kịp nữa rồi.

Vân Tiêm vén màn kịch, cực kỳ giận dữ nhìn người đàn ông xa lạ bên trong — được rồi, cũng không tính là hoàn toàn xa lạ, chính là tên quý xui xẻo vừa bị cướp chặn đường lúc này.

Nàng sắc bén nhìn bộ dạng như đang ngủ say của Vân Hi, sau đó lại nhìn động tác kéo áo đàn ông của Thánh Nữ Đại Nhân, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Triệu Phù Dao.

Nàng hít sâu một hơi, cố gắng đè lại cơn giận: “Thánh Nữ Đại Nhân, ngài có thể giải thích một chút không, người đàn ông này là sao đây?”

Triệu Phù Dao vô tội nhìn Vân Tiêm, nghĩ một lúc rồi nói: “Ta cảm thấy việc Thánh Nữ đi tuần mà bên người chỉ có thị nữ không có tùy tùng dường như không được tốt lắm.”

“Cho nên?” Vân Tiêm hồ nghi đánh giá Lăng Vân Thiên.

“Cho nên ta thấy hấn rất thuận mắt, muốn hấn trở thành tùy tùng của ta.”

“Cứ như vậy?”

“Cứ như vậy thôi, ti xem, bộ dạng hấn hấn cũng không làm mất mặt Tử Diễm Môn chứ?” Triệu Phù Dao nâng cằm Lăng Vân Thiên, xoay qua xoay lại cho Vân Tiêm xem.

Lăng Vân Thiên biểu tình cứng ngắc.

“Vậy Vân Hi như này là có chuyện gì?”

“Đại khái do tối hôm qua ngủ không đủ giấc đi? Nàng ấy cũng mới ngủ thôi.” Triệu Phù Dao lay lay Vân Hi đang mê man, sau đó nheo nheo mắt nàng. Vân Hi mơ mơ màng màng mở mắt ngồi dậy, bộ dạng như thể chưa kịp phản ứng, không tự chủ được ngáp một cái.

Vân Tiêm: “...”

Triệu Phù Dao ngoài mặt trấn định nhưng trong lòng vô cùng bất ổn, cái lý do rách nát này chắc hẳn đều khiến bọn họ hoài nghi, huống chi Lăng Vân Thiên nhất định không vui khi bị mình xoa nắn, đã thế lại còn phải làm tùy tùng.

Đường đường là môn chủ, lại bị người khác giáng xuống làm tùy tùng, nói ra liền thấy mất mặt... Nhưng dù gì hấn cũng là người thích giả chết, bị giáng xuống làm tùy tùng ít ra vẫn còn được xem là người sống.

Mãi mới vỡ được một cái phao cứu mạng, nhất định không thể để hấn chạy trốn — tuy rằng khi này hấn cam đoan sẽ không chạy mất, nhưng ai mà biết được có phải hấn nói vậy để dụ dỗ nàng không!

Hấn không phải, ừm, còn muốn đi gặp cô Tàn Tư Viễn gì đó sao.

Triệu Phù Dao vụng trộm nhìn Lăng Vân Thiên, nét mặt hấn cũng không giống như đang tức giận, nhưng cách một lớp mặt nạ, nói không chừng nàng không thể nhìn ra tâm tình đối phương.

Vân Hi đang choáng váng cũng thanh tỉnh đôi chút, nháy mắt liền biến sắc: “Làm sao lại lôi ra một tên đàn ông thế này!”

Vân Tiêm càng thêm hoài nghi, Vân Hi vốn đang tỉnh táo sao có thể ngủ thiếp đi như vậy, chung quy người đàn ông vừa bước vào kiểu này tuyệt đối không thể giữ lại.

“Không được, tên không rõ lai lịch này không chừng có âm mưu nào đó, nếu Thánh Nữ Đại Nhân cần tùy tùng, chỉ cần điều môn đồ từ Giang Châu đến là được.”

Lăng Vân Thiên nhìn Triệu Phù Dao đang cắn môi tội nghiệp, tình huống này quả thực không thể đi.

Hấn chậm rãi móc một khối lệnh bài từ trong ngực đưa đến trước mặt Vân Tiêm, quay sang nói với Triệu Phù Dao: “Thánh Nữ Đại Nhân, thuộc hạ là người do Hồ trưởng lão phái đến để giáo thụ võ công cho người.”

Triệu Phù Dao mở to hai mắt, nàng đây là trọn mắt nói dối đó, không ngờ Lăng Vân Thiên lại phối hợp với nàng như vậy.

Đây là vì sao?

Vân Tiêm không quá tin tưởng tiếp nhận lệnh bài, đánh giá trái phải một phen, sau đó lại đưa cho Vân Chi Vân Hi xem, ba người đồng loạt trao đổi ánh mắt.

“Quả thật là lệnh bài của Tử Diễm Môn, một khi đã như vậy, tại sao vừa rồi người không nhắc đến thân phận thực sự của mình?”

Lăng Vân Thiên hạ mắt: “Hồ trưởng lão phân phó, thuận tiện kiểm tra xem các vị có chuyên cần luyện tập công phu không, khi này Vân Hi cô nương dễ dàng bị ta điểm huyết ngù, có thể thấy là do không chăm chỉ luyện tập.”

Vân Hi tức giận đến mức mặt mày xám xịt: “Ông lão đó không có chuyện gì làm sao, lần trước là vị Thánh Nữ không biết võ công, lần này lại đến phiên một tên đàn ông lạ mặt.”

Hồ trưởng lão đích thị là lão Béo trong bộ đôi một gầy một béo kia, dù gì họ cũng quen làm chuyện kỳ quái, Vân Tiêm hoàn toàn tin tưởng bọn họ có thể bày ra chuyện này.

Nàng nhét lệnh bài vào tay Lăng Vân Thiên rồi nói: “Đã là Hồ trưởng lão phân phó, vậy ngươi nhớ chỉ dẫn Thánh Nữ Đại Nhân cẩn thận.”

Triệu Phù Dao thờ phào nhẹ nhõm, vụng trộm nhìn Lăng Vân Thiên cười hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Che Dấu Sát Khí

Lăng Vân Thiên cúi đầu, không nhìn nàng.

Vân Tiêm liếc mắt nhìn Lăng Vân Thiên một cái, lạnh lùng nói: “Còn chưa đi ra ngoài?”

“Hả? Vân Tiêm tí ti, không phải để hấn... ở lại sao?” Thấy Vân Tiêm muốn đuổi người, Triệu Phù Dao liền phát hoảng.

Thú thực, nàng tình nguyện cùng tên thích giả làm xác chết vùng dậy này mất to trừng mắt nhỏ, chứ không muốn bị ba người họ ép tới ép lui chuyện lễ nghi.

Quả nhiên nghe tiếng Vân Tiêm đáp lại: “Trong kiệu cùng Thánh Nữ Đại Nhân có bọn ta là đủ rồi, tuy rằng hấn là người do trưởng lão phái đến, nhưng không thể ở trong này, ở bên ngoài đi theo là được.”

“Nhưng mà...”

Triệu Phù Dao vốn đang định tranh cãi, không ngờ Lăng Vân Thiên vô cùng nghe lời bước ra ngoài, nàng nhất thời nản lòng thở dài, đầu không tự giác cúi thấp xuống, về mặt u oán.

“Thánh Nữ Đại Nhân, đáng ngồi của ngài không đúng...”

Lại tới nữa!! Tiểu cô nương đáng thương rom róm nước mắt yên lặng ngồi thẳng lưng, như có như không vụng trộm liếc mắt nhìn ra bên ngoài, sợ Lăng Vân Thiên lợi dụng lúc nàng không để ý chuẩn bị mất.

Đây chính là chiếc phao cứu mạng của nàng, nhất định phải nắm chặt, nhưng lúc này, Triệu Phù Dao chưa hề nghĩ đến việc nàng và Lăng Vân Thiên gặp nhau bất quá cũng chỉ là bèo nước, là khách qua đường vô tình trên giang hồ mà thôi.

Nàng tin hấn, nhưng liệu hấn thì sao?

Sau vụ việc này, ba người Vân Tiêm Vân Chi Vân Hi đều nhìn Triệu Phù Dao lom lom, không để loại sự việc như vậy xảy ra thêm lần nào nữa, Vân Hi tranh thủ thời gian giảng sơ một lượt các thế lực giang hồ cho Triệu Phù Dao.

Đến tối, đoàn người dừng chân lại một vùng lân cận ở Giang Châu, Từ Diễm Môn ra tay hào phóng, bao trọn khách điểm tốt nhất nơi đây.

Lúc Vân Chi ném thỏi bạc to tướng đến trước mặt chường quầy, âm thanh lách cách ấy khiến trái tim yếu ớt của Triệu Phù Dao nát vụn.

Phá sản! Phá sản a! Là bạc đó! Bạc trắng bóng loáng đó!

Tuy rằng trước đây khi ở trong Từ Diễm Môn nơi nơi đều là trần châu đá quý, ăn mặc đều là tơ lụa thượng đẳng, món ngon vật lạ không thiếu, ngay cả gối giường hương liệu cũng toàn vật quý hiếm.

Nhưng đối với Triệu Phù Dao mà nói, mấy món đồ vô giá đó có đập vào trong mắt nàng cũng không biết giá trị, vì vậy không thể so sánh với thỏi bạc sáng lóa khiến tâm hồn người ta tan nát trước mắt được.

Lăng Vân Thiên đảo mắt theo khe hở của màn kiệu nhìn vào trong, thấy nét mặt căng môi chịu đựng của Triệu Phù Dao, còn tưởng nàng không thoải mái, liền kê sát người vào hỏi: “Làm sao vậy?”

Triệu Phù Dao không dám ló đầu ra khỏi kiệu, Vân Tiêm đã dặn, Thánh Nữ của Từ Diễm Môn thần bí, không thể để dân chúng bình thường thấy mặt.

Nàng chỉ có thể cách một tấm màn, nhỏ giọng nói: “Chúng ta chỉ có vài người như vậy, ngủ giường ghép là được rồi, bao cả khách điểm lớn như vậy làm

gì cho lãng phí, đều là tiền cả đó!”

Lăng Vân Thiên bật cười: “Nha đầu, những lời này tuyệt đối đừng nói với đám họ Vân có biết chưa, bọn họ quen sống xa xỉ, nếu biết cô muốn ngủ giường ghép, nhất định sẽ cho cô ném mùi đau khổ.”

Triệu Phù Dao gật đầu, lại lắc đầu, rầu rĩ đáp: “Nhưng thật lãng phí, các nàng đúng là người có tiền.”

.... Không phải bọn họ có tiền, là Từ Diễm Môn có tiền có được không? Lăng Vân Thiên nhìn vào kiệu, cách một tấm màn, quả thật có cảm giác thần bí khó lường.

Nhưng đại khái không ai bằng hần, hiểu rằng Triệu Phù Dao không thích hợp với chốn giang hồ giết người không gớm tay này — hoặc là cả bọn Vân Tiêm lẫn trưởng lão đều biết, nhưng họ vì lợi ích của Từ Diễm Môn, không ngại đem nàng ra làm vật hi sinh.

Triệu Phù Dao không biết bản thân đang được người khác thương hại, nàng còn đang bận đầu lòng cho thoi bạc trắng bóng kia, đồng thời suy nghĩ xem hôm nay ăn gì, gì chứ ăn uống mới là đại sự quan trọng nhất.

Đại sự quan trọng nhì là gì à, đương nhiên là tìm cơ hội lén lút qua lại với Lăng Vân Thiên — không đúng, cấu kết cùng nhau làm việc xấu? Ấc, cũng không đúng, về đường cho hươu chạy? Càng kỳ quái hơn.

Triệu Phù Dao tạm thời buông tha việc lựa chọn từ ngữ sao cho văn vẻ, tóm lại phải tìm cơ hội một mình nói chuyện với hần!

Về điểm này, Vân Tiêm không thể biết được, trong lúc chuông quầy run run rẩy rẩy khách khứa mời những người khác ra khỏi khách điểm, ba người bọn họ đã nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ phòng ốc nơi này.

Chuông quầy trợn mắt há mồm nhìn khách điểm nhà mình bị biến thành khuê phòng thơm ngào ngạt của tiểu cô nương, sau đó... nhìn mấy người ngang ngược bọn họ “mời” đại nhân vật ở trong kiệu bước ra.

Chuông quầy và bọn tiểu nhị ngóng cổ lên hóng, đáng tiếc Triệu Phù Dao đã đeo mạng che mặt, Vân Tiêm và Vân Hi ngoài mặt nhìn như đang đỡ lấy Triệu Phù Dao, thực chất là đang kéo nàng đi như lúc ở Từ Diễm Môn, một đường ném vào phòng.

Com chiều chỉ có một bát cháo... Cái con người mong ngóng giờ com đã lâu nhìn thị nữ bung lên một bát canh loãng, yên lặng dùng thìa đảo đảo.

Vân Tiêm nói bát cháo này được nấu từ nguyên liệu gì đó rất quý giá, có tác dụng tu dưỡng dung nhan tăng cường sinh lực bồi bổ sức khỏe, quan trọng nhất là, Thánh Nữ nàng đây hiện tại chuẩn bị ra ngoài gặp người, ăn nhiều sẽ bị béo!

Đáng tiếc Triệu Phù Dao hoàn toàn chẳng nghe được chữ nào, nàng chỉ biết, đối với người vừa làm việc tốn sức mà nói... cháo hoàn toàn không đủ đánh răng!

Được rồi, nàng là Thánh Nữ, nàng không cần làm việc gì tốn sức, nàng phải tao nhã đem bát cháo uống gần phân nửa rồi chừa lại, sau đó bày ra bộ dáng “ta no rồi”, rồi lại dùng khăn thơm nhẹ nhàng lau đi khóe miệng vốn không tồn tại chút dấu vết của thức ăn, hơn nữa còn không được phát ra chút thanh âm khiếm nhã nào.

Rốt cuộc cũng chờ ba vị “cụ bà lái nhái” ra khỏi phòng, Triệu Phù Dao bỏ nhào lên giường, ôm bụng bệt bệt miệng.

Còn không bằng trở về đào hồ, hừ, ít nhất còn được thưởng bánh bao mà ăn, bánh bao bánh bao, bánh bao thịt thơm ngào ngạt!

Nghĩ đến ngày mai trở lại Giang Châu, nàng cũng được xem như “trở về” chứ? Đến lúc đó chạm mặt đồng nghiệp cũ, làm sao đối diện đây.

Triệu Phù Dao hoàn toàn không nghĩ đến, chiếu với thân phận hiện tại của nàng, cho dù có đến Thừa Thiên Phái, cũng không phải đi gặp đám người đào hầm kia.

Không biết đã qua bao lâu.

Toàn bộ đèn đuốc ở khách điểm đã tắt, mọi người trong trấn cũng đã tiến vào mộng đẹp, lúc này, cửa sổ phòng Triệu Phù Dao nhẹ nhàng mở ra.

Lăng Vân Thiên không chút tiếng động nhảy vào phòng, hần vừa vào phòng của bọn người Vân Tiêm, thần không biết quỷ không hay giúp các nàng “ngủ sâu một chút”, về phần đám người khiêng kiệu, võ công không bằng các nàng, hơn nữa còn nghỉ ở dưới lầu, không đáng lo.

Không ngờ Triệu Phù Dao vẫn chưa ngủ, nàng vùi đầu trên giường, bộ dạng thê lương bi ai như đang đợi người, ánh trăng len qua khe cửa lò mờ chiếu vào phòng.

“Cô đang đợi ta?” Lăng Vân Thiên kinh ngạc hỏi.

Nghe được tiếng động, Triệu Phù Dao ngẩng đầu lên, vẻ mặt không hài lòng nhìn Lăng Vân Thiên, mặt mũi hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Được rồi, Lăng Vân Thiên biết Triệu Phù Dao không có khả năng đợi hần trở như vậy.

“Cô... làm Thánh Nữ cũng thật vất vả, thật có lỗi, là do ta không tốt.”

Hắn nghĩ, trước đây do bản thân suy nghĩ không chu toàn, cuối cùng lại kéo một tiểu nha đầu ngây thơ không hiểu chuyện vào vòng xoáy này, cho dù không cố ý, nhưng cũng rất áy náy.

Chắc hẳn Triệu Phù Dao cảm thấy rất ủy khuất — nàng quả thật rất ủy khuất, nhưng có hơi chênh lệch so với phán đoán của Lăng Vân Thiên.

Triệu Phù Dao ôm bụng không vui nói: “Ngủ không được, rất đói.”

“...” Thì ra ủy khuất là do đói bụng, thật sự là — hết nói.

Nhớ tới lần đầu tiên gặp nàng, lúc đó hắn giả xác chết thực sự rất cực khổ, sờ dĩ mờ mắt, thứ nhất là do Triệu Phù Dao định chôn hắn, thứ hai là vì trên người Triệu Phù Dao có bánh bao thịt.

“Ta nói, Từ Diễm Môn nhà các người cũng quá keo kiệt đi, làm Thánh Nữ của các người ngay cả cơm ăn cũng không đủ no.”

Lăng Vân Thiên nghĩ nghĩ rồi nói với Triệu Phù Dao: “Cô đói chút.” Nói xong lại nhảy từ cửa sổ ra ngoài, hắn hoàn toàn quên mất hiện tại đã an toàn, hắn có đi cửa chính cũng không có vấn đề gì.

Lần thứ hai đột nhập phòng Triệu Phù Dao bằng cửa sổ, Lăng Vân Thiên cầm theo một cái hộp đưa qua, mắt Triệu Phù Dao sáng lên: “Đây là cái gì?”

Sau đó vội vàng mở nắp hộp, thật ra bây giờ trong phòng bếp chỉ còn lại vài cái bánh bao, cũng đã nguội.

Nhưng Triệu Phù Dao nhìn thấy lại vô cùng vui vẻ, cầm lấy một cái bánh bao cắn lấy cắn để, Lăng Vân Thiên vốn cảm thấy áy náy, nhìn thấy tướng ăn của nàng lại buồn cười.

Hắn vội vàng rót một chén trà đưa qua, thuận tiện vỗ nhẹ lưng nàng: “Chậm một chút chậm một chút, cẩn thận nghẹn, cũng không có ai giành ăn với cô.”

Triệu Phù Dao ăn đến nổi hai má phồng lên, khiến người khác rất muốn nheo một cái, cầm cái chén uống một hơi, thờ ra khoan khoái rồi nói với Lăng Vân Thiên: “Ai nói không có người giành, lần trước chẳng phải bị người cướp sao?”

Lăng Vân Thiên im lặng, xem ra tiểu nha đầu này còn ghi thù, muốn ăn của nàng hai cái bánh bao thịt, vậy mà còn nhớ đến bây giờ.

“Được rồi được rồi, không phải ta đang bồi thường cho cô sao? Ăn xong rồi nói, rốt cuộc tại sao lại biến thành...”

Hắn cao thấp đánh giá Triệu Phù Dao bị bọn Vân Tiêm biến thành một người quy củ trước mắt, “...như vậy?”

Triệu Phù Dao vừa nói vừa khua tay múa chân một hồi, giải thích cho Lăng Vân Thiên sự việc ngày đó gặp hai ông lão gây béo ra sao, đương nhiên lý do tại sao khi đó nàng vì muốn cứu Lăng Vân Thiên mà vờ như cướp ngọc bội hoàn toàn không đề cập đến.

Nhưng nàng không nói, không có nghĩa là Lăng Vân Thiên không hiểu.

Hành động ngày đó của Triệu Phù Dao không thể không nói là châu chấu đá xe không biết lượng sức, nếu là người khác nhất định sẽ cười nhạo nàng, nhưng hắn là người được nàng cứu sống, chỉ có thể trầm mặc.

Triệu Phù Dao rất trong sáng, vậy mà lại bị kéo vào chốn giang hồ vấy bẩn, quả thật nàng chính là người trong sáng nhất trong số những người hắn từng gặp.

Lăng Vân Thiên thở dài: “Thật xin lỗi, nha đầu, hai vị trưởng lão lớn tuổi, đầu óc cũng không linh hoạt nữa.”

Hắn sờ mũi, khó xử nói: “Nhưng danh thiếp đã gửi đến các bang phái trên giang hồ, chức vị Thánh Nữ này chỉ sợ cô trốn cũng không thoát.”

Hai vị trưởng lão trong miệng hắn chính là hai ông lão một gầy một béo mà ngày đó Triệu Phù Dao gặp qua, bọn họ ở Từ Diễm Môn rất có địa vị, trước khi hắn lên làm môn chủ của Từ Diễm Môn, bọn họ đã rất có tiếng nói.

Võ công tất nhiên không thể chê, chỉ là hai người họ tuổi đã cao, lại hơi hồ đồ, bằng không cũng không tự dưng kéo Triệu Phù Dao về làm Thánh Nữ.

Nhưng phương thức xử lý Triệu Phù Dao khi đó có trăm ngàn cách, bọn họ lại cố tình đưa nàng lên vị trí Thánh Nữ.

Quả nhiên là do hắn đã dạy nàng ba chiêu kia, càng trọng yếu hơn, là vì Tàn Tư Viễn?

“Nha đầu, cô có sợ chết không?” Lăng Vân Thiên đột nhiên hỏi.

Triệu Phù Dao liếc mắt nhìn hắn một cái: “Một câu nha đầu, hai câu nha đầu, ta không còn nhớ nữa, người, người trước kia không phải gọi ta là cái gì... nữ hiệp sao?”

“A, nữ hiệp, cô có sợ chết không?”

“Đương nhiên, nhưng ta không thể chết được, ta muốn làm giang hồ đại yêu nữ, không thể chết được.”

Lăng Vân Thiên gật gù đầu: “Tốt lắm, ta nhất định sẽ không thể cô phải chết.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Trở Về Chốn Cũ.

Giờ khắc này Triệu Phù Dao được ăn bánh bao thì cảm thấy vô cùng hạnh phúc, không hề hay biết lời hứa của môn chủ Tử Diễm Môn có trọng lượng đến mức nào, có thể nói là đủ sức để gây ra sóng gió khắp giang hồ.

Đối với nàng mà nói, người đàn ông trước mắt này vĩnh viễn không thể thoát khỏi hình tượng xác chết vùng dậy đòi cướp đồ ăn của nàng ngay lần gặp đầu tiên.

Nếu hiện tại không phải vì có bánh bao phân tán lực chú ý của Triệu Phù Dao, có khi nàng còn tưởng tượng đến bộ dạng vô ích khó coi của vị đại hiệp nọ, sau đó tiện đà cười nhạo thành tiếng.

Vì vậy nàng đưa mắt nhìn Lăng Vân Thiên một cái, vô tư nói: “Nói nhảm cái gì vậy, mẹ ta nói sinh tử có mệnh, người cũng không phải Diễm Vương.”

Lăng Vân Thiên sững sờ, lập tức cười cười: “Cô nói đúng, ta cũng chẳng phải thần.”

“Thật ra... ta có một vấn đề.” Ăn uống no đủ, Triệu Phù Dao vốn đã nhiều lần chung phòng cùng môn chủ đại hiệp nên kinh nghiệm cũng khá phong phú, giờ này nàng vô cùng tự nhiên xem nhẹ giới tính của Lăng Vân Thiên.

“Ừ?”

“Người là thủ lĩnh Ma Giáo, theo đạo lý mà nói, võ công hẳn là rất rất rất cao cường có đúng không? Vì sao mỗi lần ta gặp người, người đều đóng giả làm người chết? Hơn nữa lúc nào cũng là bộ dạng bị đánh cho te tua, so với Vương đại thúc bị trấn lột nhưng không giao tiền nên bị bọn côn đồ đánh còn thảm hơn nhiều?”

Triệu Phù Dao lớn bằng từng này rồi, cũng đã chôn qua rất nhiều loại thi thể, cả bị thương lẫn còn sống, ngoại trừ Lăng Vân Thiên, nàng thực sự chỉ thấy có mỗi thương thể của Vương Đại Thúc bán cá chuyên bị người khác ăn hiếp.

Lăng Vân Thiên chưa từng gặp qua vị đại thúc xui xẻo trong miệng Triệu Phù Dao bao giờ, nhưng bị đem đi so sánh với một đối tượng hoàn toàn khác biệt vẫn khiến hắn không biết phải nói gì.

... Nếu hắn biết trước kia mình từng bị nàng so sánh với chó con, không biết còn nghĩ gì nữa.

Hắn ho khan hai tiếng, trịnh trọng đáp: “Nữ hiệp à, người trong giang hồ ai lại chưa từng bị thương. Cũng chỉ là vết thương nhỏ, không đáng nhắc đến.”

Triệu Phù Dao nhìn hắn hoài nghi, vết thương nhỏ? Chỉ là vết thương nhỏ mà có thể nguy trang lẫn trong đồng thi thể bị đem đi chôn sao? Chỉ là vết thương nhỏ mà lại cướp bánh bao của hạng vô danh tiểu tốt như nàng sao? Chỉ là vết thương nhỏ mà lại hôn mê bất tỉnh đến mức bị nhét xuống gầm giường cũng không biết sao?

Lăng Vân Thiên hiển nhiên cũng biết Triệu Phù Dao không quá tin tưởng vào những điều mình nói, cuối cùng chỉ có thể cười khổ bộc trực: “Vì có một số người ta không thể đánh trả.”

Triệu Phù Dao không hiểu, Lăng Vân Thiên cũng không định giải thích, chỉ đứng lên nói: “Đêm khuya rồi, ngủ đi, ngày mai cô có thể ngủ một giấc đến giữa trưa cũng được.”

“Ồ? Ngày mai...” Triệu Phù Dao bị người khác nhắc mới chợt nhớ, ngày mai nàng phải đi gặp chương môn Thừa Thiên Phái.

“Ngủ đến giữa trưa? Bọn Vân ti ti nhất định sẽ không vui, hơn nữa những người ở Thừa Thiên Phái không nghĩ chúng ta làm vậy rất không có phép tắc sao?”

Lăng Vân Thiên quay đầu, bỗng phát hiện khóe môi Triệu Phù Dao còn dính vụn bánh bao, tâm tình ngưng trọng vì bị nàng khơi gợi chuyện khó nói bỗng dưng bay sạch.

Dưới ánh mắt khó hiểu của Triệu Phù Dao, hắn nhẹ nhàng lau đi vụn bánh bên khóe môi nàng, sau đó ấn nàng nằm xuống giường, nghiêm túc nói: “Triệu Phù Dao, cô nhớ kỹ đây, cô mới chính là Thánh Nữ của Tử Diễm Môn, trên đời này chỉ có người khác mới phải chờ cô, cô không cần nhân nhượng bất cứ ai cả, mặc kệ là chương môn Thừa Thiên Phái hay người nào khác, cô đều có thể cao ngạo mà đối đãi người ta.”

Triệu Phù Dao bị nhét vào chăn cuốn thành một cục chóp chóp mắt, cái hiểu cái không hỏi: “A, bao gồm cả người?”

Lăng Vân Thiên bị nghẹn, vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Cái đó không tính, ta là môn chủ, chỉ có ta là lão đại của cô.”

“Hiểu rồi.” Triệu Phù Dao thất vọng bĩu môi.

Trong mắt nàng, mặc kệ là chương môn Thừa Thiên Phái hay những người khác, chẳng hạn như ba vị cô nương họ Vân kia, rõ ràng ai nấy đều cao cao tại thượng, một người nàng cũng không dám chọc vào, chỉ có mỗi Lăng Vân Thiên là có vẻ dễ khi dễ.

Lăng Vân Thiên vừa lòng định đi.

Triệu Phù Dao chui vào chăn rồi lại thò đầu ra: “Này, ta đây nếu tự cao tự đại chọc tức bọn họ, người có đánh thắng được không?”

“... Đánh thắng được.”

Hiện tại đến phiên mỡ nữ hiệp cảm thấy mỹ mãn: “Tiểu Lăng Tử lui ra đi —”

“Tiểu Lăng Tử? Cô học ba cái từ này ở đâu vậy?”

“Không đúng sao? Ta nghe nói hí kịch đều hát như vậy đó.”

Lúc này Lăng Vân Thiên cũng không nói gì, đại khái là không còn lời nào để nói, lưu loát nhảy từ cửa sổ ra ngoài, chỉ lưu lại một bóng lưng tiêu sái.

Triệu Phù Dao nhìn bóng lưng “tiêu sái” kia, không khỏi nghĩ ngợi, vì sao hắn không chịu đi cửa chính? Người giang hồ đều thích nửa đêm nhảy từ cửa sổ vào phòng sao?

Thật lâu về sau, Triệu Phù Dao mới biết, người giang hồ cũng đi cửa chính, những người thích nửa đêm nhảy cửa sổ, hoặc là sát thủ giết người diệt khẩu, hoặc là kẻ trộm, hoặc là... hái hoa tặc.

Về phần Lăng Vân Thiên là ai trong số này, ừm... mỗi người một ý, mỗi người một ý.

Buổi sáng thứ hai Triệu Phù Dao quả nhiên ngủ một giấc đến tận khi mặt trời lên cao, điều khiến nàng không ngờ là bọn người Vân Tiêm cũng không thêm đến quấy rầy nàng, ngược lại còn tỏ thái độ khen ngợi hành vi ngủ thẳng cẳng đến trưa của nàng.

“Thánh Nữ Đại Nhân cuối cùng cũng có điểm khí thế.” Vân Tiêm nói.

“Nói vậy Quý Thành Phong từ sáng sớm đã ngồi chờ Thánh Nữ Đại Nhân giá lâm, nhất định phải như thế.” Vân Chi nói.

“Thừa Thiên Phái vậy mà cũng dám so sánh với Từ Diễm Môn chúng ta, chỉ chút cảnh cáo vậy thôi đã thấm vào đâu.” Vân Hi nói.

Những lời này tất nhiên là thật, nhưng nguyên nhân chân chính là vì các nàng bị Lăng Vân Thiên bỏ thuốc, ngủ đến tận giữa trưa mới tỉnh, đương nhiên không thể tiếp tục mặt dày giảng giải chuyện quy củ với Triệu Phù Dao.

Tuy nhiên những lời khích lệ này cũng chẳng khiến Triệu Phù Dao cao hứng, xét cho cùng, là vì điểm tâm sáng nay vẫn chỉ là một bát cháo loãng có thể soi thấy bóng người, mà đồng trang sức trên đầu nàng lại phiền phức gấp đôi.

Càng thêm trầm trọng là Triệu Phù Dao quyết định từ giờ về sau không bao giờ... cười nhạo tư thế vồ ếch của Lăng Vân Thiên nữa, vì nàng rất có khả năng sẽ phải vồ ếch ở tư thế khó coi hơn hẳn rất nhiều.

Mà Lăng Vân Thiên hôm nay rất bận.

Giống như mọi chuyện đêm qua chưa hề phát sinh qua, hắn rất vắng lời yên lặng đứng trong góc, nhìn qua thật chẳng ai biết trên đời này lại có một môn chủ hoàn thành cương vị “thuộc hạ” xuất sắc như hắn.

Triệu Phù Dao bị ba người họ Vân vây quanh, cũng không dám thường xuyên quay đầu nhìn hắn, bỗng nhiên lòng nàng trào lên cảm giác gần nhau trong gang tấc nhưng xa cách ngàn dặm trời, vì vậy tâm trạng sa sút trầm trọng.

Vân Tiêm còn tưởng rằng Triệu Phù Dao không vui là vì điểm tâm chưa ăn no — hiện tại các nàng đã khắc sâu nhận thức về bản chất thật sự của bị tân Thánh Nữ này rồi.

Vì vậy an ủi nói: “Thánh Nữ Đại Nhân, Quý Thành Phong nhất định đã chuẩn bị tiệc chờ người, đến Thừa Thiên Phái là có thể dùng cơm ngay.”

Triệu Phù Dao ừ nhẹ một tiếng, qua quýt gật đầu.

Vân Tiêm thầm nghĩ, làm thế nào mà mới qua một đêm, nữ nhân một bước lên trời này không ngờ cuối cùng cũng có dáng dấp của một Thánh Nữ.

Giang Châu.

Đà chủ Thừa Thiên Phái phân đà Giang Châu, một trong số hai huynh đệ nhà họ Triệu được người đời gọi là Giang Nam Vô Song Đao – Triệu Thiên Tứ đang lạnh mặt đi một đường vào chính sảnh, hần nhìn chương môn Thừa Thiên Phái Quý Thành Phong một cái rồi vén áo bào quỳ một gối xuống. “Bẩm chương môn, người của Từ Diễm Môn đến giờ vẫn chưa tới.”

Quý Thành Phong năm nay vừa qua tuổi ba mươi, có thể nói là chương môn trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của Thừa Thiên Phái, trên giang hồ, những người trẻ tuổi lại quyền cao chức trọng như hần không nhiều.

— Lại nói, môn chủ Từ Diễm Môn hiện tại thực ra còn nhỏ tuổi hơn hần.

Chỉ là người đó từ trước đến nay làm việc hết sức thần bí, khác hần hần, trên giang hồ không ai có đủ năng lực dám vỗ ngực nói rằng môn chủ Từ Diễm Môn rốt cuộc là dạng người gì.

Duy nhất có một điều mà ai cũng biết, chính là từ trước đến nay hần chưa từng bị đánh bại, trừ phi là do hần tự nguyện không đánh trả. Nhưng, trên đời này có người tự nguyện không đánh trả sao?

Quý Thành Phong hừ lạnh một tiếng, ném tấm danh thiếp được in hoa văn tỉ mỉ trong tay đi.

Nếu đối phương là môn chủ thì không nói, hần hiển nhiên phải thân chinh nghênh đón, bây giờ chẳng qua chỉ là Thánh Nữ đi tuần, lần đến thăm này còn chưa được xem là chính thức bái phỏng, tuy rằng Thánh Nữ là người có quyền lực lớn thứ hai ở Từ Diễm Môn, nhưng chẳng phải trước đây mới thế sao.

Vị trí đó đã lâu không có người ngồi, Thánh Nữ tiền nhiệm quả thật là nhân vật lớn, chẳng qua không hiểu sao lại mất tích, đến bây giờ vẫn không biết sống chết ra sao.

Cũng không phải không có người nghi hoặc, chẳng qua người của Từ Diễm Môn một mực giữ im lặng, chuyện đó không ngờ bỗng chốc biến thành bí ẩn lớn nhất trong lịch sử giang hồ.

Bây giờ lại ra vẻ huyền bí, như thể sợ giang hồ quên mất Từ Diễm Môn bọn họ còn có một vị Thánh Nữ, cố ý gây động tĩnh lớn khiến người khác chú ý.

“Có tra được thân phận vị Thánh Nữ đó không?” Hần hỏi Triệu Thiên Tứ đang quỳ gối bên dưới.

Triệu Thiên Tứ gian nan lắc đầu. “Một chút dấu vết cũng không có, danh thiếp bỗng nhiên được phát ra, thủ đoạn sạch sẽ lưu loát, không lưu lại bất cứ manh mối nào.”

“Thôi, Từ Diễm Môn đã từng dùng mấy mảnh khố này nhiều lần, lát nữa bọn họ đến là biết.”

“Chương môn nói phải, chẳng qua...” Triệu Thiên Tứ khinh thường nói: “Đã đến giờ này rồi, vị Thánh Nữ này cũng thật lớn gan, dám để chương môn phải chờ.”

Đang lúc hai người trầm ngâm, ngoài cửa bỗng vọng lại tiếng ồn ào.

“Cho ta vào đi! Cho ta vào đi! Ta muốn gặp chương môn!”

“Tiểu tử ngươi cũng phải xem thân phận mình ra sao đi chứ, Thừa Thiên Phái có cả ngàn đệ tử, ngươi ngay cả đệ tự hạng bét cũng chưa được làm, dựa vào cái gì mà dám đòi gặp chương môn?”

“Ta mặc kệ, các người tránh ra, chương môn! Chương môn, van cầu người, giúp ta tìm Phù Dao tí tí, tí ấy nhất định đã bị người khác bắt đi!”

Sao đó nghe bịch bịch vài tiếng, cũng không biết là tiếng người bị đánh hay quỳ xuống van xin.

Quý Thành Phong nhíu mày hỏi: “Chuyện gì mà ồn ào vậy?”

Triệu Thiên Tứ nhìn thoáng ra bên ngoài, mơ hồ trông thấy một đứa bé trai bộ dạng lồi thối lệch thếch, hần nhớ hình như mấy hôm trước có người bẩm báo có một nha đầu đào hồ bị mất tích, chẳng qua đây chỉ là chuyện nhỏ, hần sao có thể để trong lòng.

Hần nói với Quý Thành Phong: “Hình như bên dưới có một nha đầu bị mất tích.”

“Chuyện nhỏ như vậy, cứ mặc kệ nó.”

Tiểu Đẩu Tử bị đá sang một bên, ôm bụng, hốc mắt đỏ hoe, Triệu Phù Dao là người duy nhất tốt với nó từ khi bước chân đến Thừa Thiên Phái, bây giờ không thấy người, nó lại chỉ là một đứa trẻ đơn thân độc thể, không thể đi tìm, ngay cả đi khắp nơi nhờ người khác giúp đỡ cũng không thấy kết quả.

Chỉ vì nó nghe nói lần này có chương môn đến nên mới bất chấp xông lên.

Xa xa còn có đám người hay trêu ghẹo nó và Triệu Phù Dao đứng xì xào.

Thuộc hạ bên người chương môn liếc nhìn bọn họ một cái rồi quát: “Các người còn đứng thất thần ở đó làm gì, nhanh đưa tên nhóc này đi đi, muốn chết hết rồi có phải không?”

Mà lúc này, sa kiệu của Triệu Phù Dao đã dừng đỉnh đến trước cửa của Thừa Thiên Phái phân đà Giang Châu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Láp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Giao Phong.

Đến gần giữa trưa đoàn người Triệu Phù Dao mới ngao mạn xuất hiện, một đường chậm rì rì đi đến, chắc hẳn Thừa Thiên Phái hẳn đã được báo tin rồi chuẩn bị đầu ra đây.

Nào ngờ lúc đến nơi, trước cửa Thừa Thiên Phái chỉ có lác đác vài người ra ra vào vào, canh cửa cũng chỉ vồn vện hai người đệ tử, nhìn qua không khác gì lúc bình thường.

Vân Tiêm đi đầu thám thính rồi trở về, đôi mi thanh tú cau lại, lên kiệu nói với mấy người còn lại: “Quý Thành Phong đúng là không đem Tử Diễm Môn chúng ta để vào mắt, biết rõ Thánh Nữ Đại Nhân sắp đến, đừng nói hẳn tự mình xuất môn tiếp đón, ngay cả trang hoàng cửa ngõ một chút cũng không thêm.”

Bái thiếp đã gửi qua trước cả canh giờ, các nàng còn cố ý kéo dài hành trình, vốn là muốn thị uy Thừa Thiên Phái, không ngờ đối phương cũng có tâm tư này, chẳng thà nói thẳng bọn họ không thèm đem Triệu Phù Dao để vào mắt.

Hai đệ tử gác cửa của Thừa Thiên Phái nhìn vào sa kiệu bất động trước mắt, không kiên nhẫn lên tiếng hỏi: “Đại tiểu thư nhà nào đến, không hiểu quy củ giang hồ sao, đừng làm phiền chúng ta, mau đi đi.”

Sắc mặt Vân Tiêm lúc này đột nhiên thay đổi.

Triệu Phù Dao khăn trương nắm chặt góc áo, vừa muốn thò đầu ra ngoài hóng, vừa không dám thò đầu ra ngoài hóng, thấy Vân Tiêm nghe xong câu đó thì giận dữ, đành hỏi nàng: “Vậy cái vụ ra oai phủ đầu là chúng ta thắng hay là Thừa Thiên Phái thắng?”

Vân Tiêm trừng mắt nhìn nàng một cái, trầm nghĩ có cô ở đây, chúng ta vĩnh viễn cũng không thắng nổi, ngoài miệng lại bảo: “Bọn họ muốn thắng, cũng phải nhìn xem đối thủ là ai, chúng ta đi —!”

“Đợi chút!” Triệu Phù Dao cuống quýt kêu lên: “Gọi tên gì đó, tên gì đó đến đây.” Nàng vừa vội vàng nói, vừa vội vàng nhìn ra ngoài màn kiệu.

Lăng Vân Thiên biết nàng muốn tìm mình, bước gần đến hai bước: “Hồi bẩm Thánh Nữ Đại Nhân, thuộc hạ tên Giả Minh.”

Triệu Phù Dao sững sốt một chút, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại muốn cười, Giả Minh? Giả danh? Đúng là đồ lười biếng, có gọi là Trương Tam Lý Tứ* cũng được nha.

(*: Giống kiểu Trần Văn A, Nguyễn Văn B bên mình ấy)

Nghĩ vậy cảm giác khăn trương liền tán đi không ít, nàng vẫy tay: “Ừm, Giả Minh, người cũng lên đây.”

“Thánh Nữ Đại Nhân, chuyện này chỉ sợ không ổn, dù sao hẳn cũng là đàn ông...” Vân Chi ngăn cản.

Triệu Phù Dao lúc này cũng chẳng thèm nghe ai nói: “Ta muốn thỉnh giáo chút võ công với hắn, tranh thủ học một hai chiêu lát nữa đem ra dọa tên Chương môn kia một chút, mau lên đây.”

Vân Chi bắt đắc dĩ nghĩ, cô cứ như vậy đi gặp Quý Thành Phong cũng đủ dọa chết hẳn rồi.

Dưới sự kiên trì bất thành linh trở dậy của Triệu Phù Dao, Lăng Vân Thiên quyết định vẫn nên cùng bốn nữ nhân ngào ngạt mùi son phấn chen chúc trên một cái kiệu thì hơn.

Hắn cùng ba người Vân Hi, Vân Chi, Vân Tiêm mỗi người trấn một góc kiệu, Triệu Phù Dao bị vây ở bên trong, bảo vệ nghiêm ngặt, ngay cả con ruồi cũng khó lọt vào.

Trước mặt ba người Triệu Phù Dao cũng không thể nói chuyện thoải mái với Lăng Vân Thiên, nghĩ đến lời dặn tối qua của hắn, nàng liền vội vàng đoan đoan chính chính ngồi ngay ngắn, bày ra tư thế tiêu chuẩn.

Ba người họ Vân nhẹ nhàng nắm lấy góc kiệu, sau đó thanh thúy ra hiệu, các cô nương khác nghe rõ hiệu lệnh, không nói hai lời liền vận khí trực tiếp nâng cỗ kiệu lên giữa không trung.

Họ cũng chẳng thèm đi cửa chính, đích thị chính là đập lên cửa hiệu của người ta mà vào, nhắm thẳng vào chính sảnh, ngược lại đem toàn bộ chúng nhân ở Thừa Thiên Phái đập dưới lòng bàn chân.

“Kẻ nào!” Chúng đệ tử Thừa Thiên Phái nghe được động tĩnh liền đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một cái mảnh kiệu quý mị xẹt qua trên đầu, chỉ lưu lại hương thơm và nỗi kinh sợ.

Vài người đang giữ Tiểu Đậu Tử cũng dừng lại, nhóm người cao lớn thô kệch và Tiểu Đậu Tử cùng nhau nhìn lên trời, người kinh ngạc, người vui sướng.

“Oa, thật là lợi hại, tỷ tỷ xinh đẹp đang bay trên trời.” Tiểu Đậu Tử lẩm bẩm nói.

Lí đại béo lườm hần một cái, hai mắt u u như đang nhìn thấy người mộng du: “Người thì biết cái gì, xinh đẹp đến mấy thì cũng chỉ là hạ nhân, có thấy cái kiệu kia không? Người ngồi bên trong mới chân chính là đại nhân vật! Nhất định là một nữ hiệp vừa cao quý vừa xinh đẹp.”

“Này, làm sao người biết là nữ, lại còn cao quý với chả xinh đẹp.” Người bên cạnh cười rộ lên.

“Chắc, có nam nhân nào lại ngồi kiệu kiêu đó? Thấy chưa hả? Đây mới chân chính là người bên trên, có thân phận có địa vị, sống cuộc sống như thần tiên!”

Hần vỗ đầu Tiểu Đậu Tử một cái, cười hừ: “Rõ ràng, Phù Dao tí ti của người ấy hả, bần nhão mà cũng bày đặt đòi trát tường, chả biết đã cùng tên bát bô nào đó cao chạy xa bay rồi!”

Tiểu Đậu Tử bệt bệt miệng hừ một tiếng, không thèm để ý đến hần.

Mà Triệu Phù Dao “bần nhão mà cũng bày đặt đòi trát tường” kia lúc này đang ngồi ngay ngắn trong kiệu, bỗng nhiên hất xì một cái, sau đó ngưng ngừng quay trái quay phải cười cười với người hai bên, nhanh nhẹn lấy khăn tay, trong lòng thầm nói trời cũng đâu có lạnh, sao tự nhiên lại bị cảm nhỉ?

Không lâu sau, sa kiệu nhanh chóng hạ xuống trước phân đà Giang Châu của Thừa Thiên Phái, nhẹ nhàng đến mức không gọi nổi một hạt bụi.

Vân Tiêm nhanh nhẹn bước ra, ngẩng đầu dùng nội lực thông báo: “Thánh Nữ Từ Diễm Môn đến chơi, thỉnh Quý chương môn ra đón tiếp.”

Dưới tiếng xì xào bàn tán của bốn phía, Quý Thành Phong rốt cục cũng cùng Triệu Thiên Tứ thông thả ra ngoài.

Hần đưa mắt đánh giá Vân Tiêm, biết nàng chính là thị nữ nhất đẳng, vì thế liền chấp tay nói với người ngồi bên trong kiệu: “Vốn nghĩ Thánh Nữ mới lần đầu đến Giang Châu, muốn đi dạo một vòng rồi mới đến, không ngờ chỉ mất một canh giờ, Quý mỗ từ xa không kịp tiếp đón, thật sự là chậm trễ, mong Thánh Nữ bao dung.”

Vân Tiêm, Vân Hi, Vân Chi cùng Lăng Vân Thiên nghĩ thầm, hừ, lão hồ li.

Chỉ có Triệu Phù Dao gật gật đầu xem như phải, nói: “Khoan hồng độ lượng là điều phải, ta tha thứ cho ông.”

Quý Thành Phong: “...”

Đám người Triệu Thiên Tứ mồm miệng méo xệch, Chương môn của bọn họ chỉ đang khách khí nói vài lời khách sáo thôi, rõ ràng là cho các người một bậc thang để bước xuống, đối phương chẳng phải nên nói: “Không sao không sao, là tại hạ đến đường đột, quá mức liêu lĩnh” mới đúng chứ hả?

Thánh Nữ Đại Nhân này lại kiêu ngạo như vậy, ta tha thứ cho ông? Nói cái gì vậy?!

Triệu Phù Dao cũng chẳng cảm thấy mình đã nói gì sai, nàng còn đang bận suy nghĩ, người mới vừa nói chuyện với nàng là Chương môn Thừa Thiên Phái đó!

Chính là đối tượng mà mười mấy năm qua nàng sùng bái, là Chương môn võ công đệ nhất thiên hạ! Chương môn đại nhân lợi hại nhất nhất đó!

Cuối cùng nàng cũng được nhìn thấy Quý Thành Phong trong truyền thuyết!

Hơn nữa Chương môn còn chạy đến chỗ nàng xin lỗi, như vậy sao được, nhất định, nhất định phải tỏ vẻ không để ý, vì vậy nàng liền tự nhiên biểu đạt tâm tình của mình.

Huống hồ lúc đó nàng nói xong, vẻ mặt Vân Chi Vân Hi cùng Lăng Vân Thiên đều mang ý cười, không có ý muốn trách cứ nàng, nàng còn tưởng bản thân mình làm rất tốt.

Vì vậy nàng vĩnh viễn cũng không biết, tân nham Thánh Nữ Từ Diễm Môn lần đầu lộ diện trên giang hồ đã để lại hình tượng cao ngạo kiêu căng không ai bì nổi trong lòng chúng nhân sĩ.

Hơn nữa bọn họ còn tâm tâm niệm niệm, người người đều nói Triệu Phù Dao là người không dễ trêu chọc ()

Lúc đó Quý Thành Phong cũng choáng váng, nếu luận về thân phận địa vị, cả giang hồ đều biết, trừ phi là Môn chủ Tử Diễm Môn đích thân đến mới tính là bằng vai phải lứa với hắn.

Thánh Nữ Tử Diễm Môn căn bản chỉ như trợ thủ đắc lực dưới trướng Chương môn Thừa Thiên Phái hắn thôi, địa vị đương nhiên thấp hơn hắn, tự mình ra đón tiếp đã là nể mặt nàng lắm rồi.

Nha đầu kia vậy mà dám không coi ai ra gì, cố tình nói kháy người danh chấn giang hồ như hắn, lại khiến hắn không dám thối râu trổng mắt so đo, bằng không liền làm sụp đổ hình tượng.

Hắn đành cười ha ha: “Thánh Nữ quả thực lòng dạ rộng lượng, tại hạ vô cùng cảm kích, Quý mỗ chỉ mới kịp chuẩn bị vài ly rượu nhạt, mời Thánh Nữ vào trong.”

Triệu Phù Dao quả thật rất đói, vừa rồi Vân Tiềm cũng nói đến Thừa Thiên Phái sẽ có cơm ăn, bây giờ lại nghe đối phương nói “vài ly rượu nhạt”, không khỏi thất vọng.

“Sao lại không chuẩn bị tốt một chút chút chứ.” Nàng nhỏ giọng nói thầm một câu, đương nhiên sẽ được xếp vào phạm trù làm bầm lều bầu, không dám để người khác nghe thấy.

Nhưng mấy người ở đây võ công thuộc hàng nào chứ?

Quý Thành Phong cùng Triệu Thiên Tứ căn bản đều nghe thấy rõ, lại ngại đối phương nói không lớn tiếng, khó mà bắt bẻ, đều tức đến mức chỉ có thể mỉm cười.

Đám người của Tử Diễm Môn lại càng buồn cười, nghĩ rằng bình thường đều bị Triệu Phù Dao chọc đến bốc khói, bây giờ rốt cục cũng đến lượt người khác.

Vân Tiềm nghiêng người vỗ nhẹ tay, sa kiêu nhẹ nhàng nhấc lên, Vân Hi cùng Vân Chi trước sau bước xuống, ở trước mặt Quý Thành Phong nhẹ nhàng quỳ xuống hai bên trái phải, cung kính vén màn kiêu.

Triệu Phù Dao được Lăng Vân Thiên đỡ nhẹ, chân chính đi ra khỏi sa kiêu.

Quý Thành Phong là loại nhân vật nào chứ, chỉ cần nhìn cách ăn vận là biết vị này chính là chủ nhân, nhưng chỉ cần tùy ý đảo mắt liền nhận ra Triệu Phù Dao bước chân vô lực, dường như không có võ công.

Cho dù không hắn không biết, cũng lắm cũng chỉ là loại võ vòng mèo cào, đấu hai chiêu liền giơ tay chịu trói.

Tâm trạng hắn nhất thời cảm thấy phức tạp, nghe nàng nói chuyện hết sức kiêu ngạo, nếu võ công cao cường thì còn miễn cưỡng chấp nhận, còn nếu ngay cả hạng vô danh tiểu tốt cũng không sánh nổi, vậy có khác nào Tử Diễm Môn bọn họ dám đem Thừa Thiên Phái của hắn ra làm trò tiêu khiển.

Quý Thành Phong mỉm cười, vươn tay bước đến, nhìn thẳng vào Triệu Phù Dao nói: “Thánh Nữ Đại Nhân, hạnh ngộ.”

Triệu Phù Dao thấy đối phương duỗi tay đến ra vẻ thân cận, vạn phần kinh sợ, ngây ngốc nhìn chằm chằm “Chương môn Quý Thành Phong Thừa Thiên Phái trong truyền thuyết” một hồi lâu mới có phản ứng, nhanh nhẹn vươn tay.

Điều này rơi vào mắt Quý Thành Phong lại là bộ dạng tân nhậm Thánh Nữ Tử Diễm Môn lạnh lùng đánh giá hắn một lúc lâu mới nhàn nhạt đưa tay.

Quý Thành Phong trong lòng cười lạnh, nắm chặt tay Triệu Phù Dao, lập tức tra xét, phát hiện đối phương mạch đập vô lực, nội tức căn bản không phải của người tập võ, lòng nghi ngờ lại càng nặng thêm.

Nghĩ vậy hắn liền vận nội lực, tính toán muốn lật mặt Triệu Phù Dao.

Vân Tiềm biến sắc, còn chưa kịp tiến lên, Lăng Vân Thiên đã động, nhìn qua giống như tùy tùng theo sau Triệu Phù Dao, một chương lại nhẹ nhàng đặt trên lưng nàng.

Quý Thành Phong vừa vận nội lực, bỗng nhiên có một cỗ nội lực mạnh mẽ từ tay Triệu Phù Dao đánh úp lại, Quý Thành Phong chấn kinh, bị đánh đến mức thiếu chút phải lùi về sau một bước.

Sắc mặt hắn biến đổi, lập tức thu hồi vẻ khinh thường, trầm nghĩ công phu của Tử Diễm Môn quả nhiên kỳ quái, bình thường tưởng chừng vô lực, không ngờ nội lực lại cao thâm đến thế.

Hắn lại liếc mắt nhìn Triệu Phù Dao một cái, thấy sắc mặt đối phương không chút thay đổi, vẫn là bộ dáng cười mỉm, cảm thấy Triệu Phù Dao không chỉ là người kiêu ngạo, mà nội lực bên trong cũng sâu không lường được.

Vân Tiềm thở phào nhẹ nhõm, không ngờ người được Hồ trưởng lão phái đến cũng rất hữu dụng.

Đúng lúc này, chợt nghe xa xa có tiếng thét kinh hãi: “Gi, kia không phải nha đầu thối Triệu Phù Dao sao?”

Tác giả có điều muốn nói: Khụ khụ, bùng nổ của mỗ ngày càng mất hồn!

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Giao Phong (Nhị)

Triệu Phù Dao nghe vậy cả kinh, lập tức nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy bên kia chen chúc một đám người, không phải đồng môn của mình thì là ai?

Giọng nói đó rõ ràng là giọng của Lí đại béo.

Mà Triệu Phù Dao liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tiểu Đậu Tử, từ xa đã thấy mặt nó xanh xanh tím tím, đại khái chắc là bị đám người kia đánh, cả mặt nhuộm đủ màu sắc như phường hát trông rất dọa người.

Triệu Phù Dao cảm thấy căng thẳng, lúc nàng vẫn còn ở đây, những người đó tuy rằng đối với nàng và Tiểu Đậu Tử không tốt đẹp gì cho cam, nhưng cũng chưa đến nỗi phải động thủ.

Đứa nhỏ này không biết đã gây ra họa gì mà lại bị đánh đến mức đó kia chứ.

Ba người Vân Tiêm, Vân Hi cùng Vân Chi cũng rất kinh ngạc, cả trái tim đều bị đẩy lên tận cổ họng, các nàng tuy biết thân thế của Triệu Phù Dao, nhưng theo lý mà nói với thân phận hiện tại của nàng, không thể có cơ hội gặp phải “cố nhân”, hơn nữa Thừa Thiên Phái cũng không thiếu môn đồ tằm tếp, thừa lúc không ai phát hiện vẫn có thể giết người diệt khẩu.

Ai ngờ chưa gì đã có biến cố.

Hiện tại chỉ sợ Triệu Phù Dao không giữ chừng mực, ánh mắt cảnh cáo của ba người bọn họ đồng loạt rơi trên người nàng.

Cũng may không chờ nàng lên tiếng, đã chủ phân đà Giang Châu của Thừa Thiên Phái Triệu Thiên Tứ đã biến sắc, lớn tiếng quát: “Nơi này là nơi nào mà đám người các ngươi dám mở miệng lớn tiếng? Thừa Thiên Phái đã nghèo túng đến mức kẻ nào cũng có thể giương oai ở đây sao? Còn không đem bọn chúng đuổi ra ngoài!”

Lời này hẳn nói rất hùng hồn, thần sắc nghiêm nghị không lưu chút tình cảm, mang danh răn dạy đám đệ tử kia vài câu, nhưng lại ngầm có ý trào phúng Triệu Phù Dao, nói nàng nên kiềm hãm một chút, đừng quá kiêu ngạo trên địa bàn của người khác.

Bởi vậy ngoài miệng thì mắng đám đệ tử, nhưng ánh mắt lại dừng lại trên người Triệu Phù Dao.

Chỉ tiếc hẳn tính toán chi li, Triệu Phù Dao làm gì xáo trá được như hắn, nàng căn bản nghe không hiểu.

Nhưng bên cạnh còn có nhiều người nên không thể lên tiếng, chỉ có thể nhìn Tiểu Đậu Tử lo lắng suông.

Triệu Thiên Tứ giống như dùng hết toàn lực chém ra một kiếm vào vải bông, không những phí công vô ích, mà còn chẳng biết phát tác thế nào, dù gì người ta cũng chẳng buồn phản kích.

Vân Tiêm cười lạnh nói: “Vị này chắc là đã chủ phân đà Giang Châu của Thừa Thiên Phái, Triệu Thiên Tứ đúng không? Nghe đại danh đã lâu, không ngờ ngài lại độ lượng với thuộc hạ như vậy. Chuyện này nếu ở Tử Diễm Môn bọn ta, dù là quân sự thôi cũng rất quy củ, tuyệt đối không có kẻ nào dám lộn xộn trước mặt.”

Triệu Thiên Tứ cũng chấp tay, có lễ đáp: “Quản giáo không nghiêm, chư vị chê cười.”

Lúc này đám người Lí đại béo bị đuổi khỏi chính sảnh, sắc mặt rất khó coi, chỉ có Tiểu Đậu Tử còn ngơ ngác, liên tục quay đầu nhìn vị “Thánh Nữ” kia.

“Haizz, ta nói, Lí đại béo người đúng là ăn gan hùm mật gấu, dám chỉ vào Thánh nữ Ma giáo của người ta kêu nha đầu thối. Đừng nói là người... coi trọng Triệu Phù Dao nên nhìn ai cũng thấy giống đi?”

Lời vừa nói ra, vài người đàn ông khác cũng chống nạnh cười rộ lên, trong mắt không chút che giấu thần sắc bồn chồn.

Một người khác lại tiếp lời: “Nói đi cũng phải nói lại, quần áo trang sức đó Triệu Phù Dao có đi đào hồ mười năm cũng chẳng mua nổi một cái tay áo, bằng là nàng cũng có thể làm Thánh Nữ? Người nghĩ Chương môn của chúng ta là người mù sao?”

“Tám phần là nguoi nhìn lầm rồi.”

Lí đại béo nghe đồng bọn người nhạo, gãi gãi đầu, nguyên bản hắn nhìn thấy sườn mặt người kia nhìn rất giống Triệu Phù Dao, nên mới kinh ngạc thốt lên không kịp suy nghĩ.

Cần thận nhớ lại một chút, đúng là không giống lắm, Triệu Phù Dao trước đây đầu tóc bù xù, mà vị Thánh nữ kia trang dung tinh xảo khí chất ngời ngời, thật sự rất khó có thể đem hai người bọn họ liên hệ lại với nhau.

Hắn ngưng ngưng cười cười: “Không chừng nha đầu thối kia có tỷ muội thân thích có thân phận cao quý nha, các người đừng nói bừa, quả thật rất giống đúng không, Tiểu Đậu Tử!”

Không thể không xuống đài, hắn lại quay sang Tiểu Đậu Tử vốn rất thân cận Triệu Phù Dao, níu chặt lỗ tai nó hỏi.

“Ai u ai u đau đau đau, đại ca buông tay!”

Tiểu Đậu Tử như vừa hoàn hồn liền nhe răng trợn mắt kêu đau, hai tay nhỏ vội vàng vùng lên cứu vớt tai mình, lung tung gật đầu nói: “Đúng là rất giống.”

Lí đại béo đắc ý dào dạt: “Đó, các người xem, Tiểu Đậu Tử cũng nói như vậy không phải sao, không phải ta hoa mắt, chỉ có thể nói nha đầu thối Triệu Phù Dao kia cũng có vài phần vận khí, còn có thể lớn lên giống Thánh Nữ, ha ha ha.”

Tiểu Đậu Tử không biết nghĩ đến cái gì, nhanh chóng khoát tay: “Chỉ là giống, chỉ là giống mà thôi, tuyệt đối không phải Phù Dao tí ti, người ta là Thánh Nữ đó.”

“Vô nghĩa, nếu đó thực sự là Triệu Phù Dao, Tiểu Đậu Tử còn không được hưởng ké sao, nhóc con, trở về đào hố đi thôi, nhanh chân lên một chút, đừng lãng phí thời gian nữa.”

Vài người đáp lại vài câu liền cảm thấy nhột nhột, lục tục rời đi. Lí đại béo tuy rằng vẫn còn nghi vấn, nhưng dù gì cũng là người thô kệch, không lâu sau liền ném chuyện này ra sau đầu.

Chỉ có Tiểu Đậu Tử vẫn giữ im lặng, bộ dáng như tâm sự chông chênh, không biết đang nghĩ cái gì. Người kia... rõ ràng chính là Triệu Phù Dao... Người khác không nhận ra, nhưng nó thì rõ ràng nhất.

Tuy rằng không hiểu tại sao Phù Dao tí ti của nó lại biến thành cái dạng đó, nhưng mà như vậy, hình như là theo chiều hướng tốt nhỉ?

Sau một phen phong ba, Quý Thành Phong cùng Triệu Phù Dao rốt cục cũng tới phòng tiệc cho khách và chủ.

Ngồi vào vị trí, Triệu Thiên Tử ngồi ở vị trí thấp nhất.

Quý Thành Phong lạnh mặt đánh giá, Văn Tiêm sợ là người có địa vị nhất trong đám thị nữ, lời nói còn nhiều hơn Triệu Phù Dao, nên cố tình an bài các nàng ngồi xa Triệu Phù Dao một chút, dường như tạo cơ hội để mình thăm dò nàng rõ hơn.

Ngần tính vụn vặt, lại quên mất Lăng Văn Thiên.

Bọn hạ nhân bắt đầu chia thức ăn, Lăng Văn Thiên ngoài mặt như đang châm rượu cho Triệu Phù Dao, thực chất đang ngấm truyền âm cho nàng: “Đói bụng sao? Một lát cô cứ thoải mái dùng bữa, không cần nói gì cả, mọi việc cứ giao cho ta.”

Triệu Phù Dao nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ đã hiểu — dù sao nàng cũng không rảnh nói chuyện, còn đang bận nghĩ thì ra “vài ly rượu nhạt” trong miệng Quý chương môn cũng tinh xảo không kém thức ăn ở Tử Diễm Môn nha.

Thừa Thiên Phái không hổ là Thừa Thiên Phái.

Quý Thành Phong cảm lấy chén rượu nói với Triệu Phù Dao: “Thánh nữ, Quý mỗ kính ngài một ly. Tuy rằng giang hồ đều kín đáo phê bình Tử Diễm Môn, nhưng Quý mỗ luôn không để tâm đến mấy tin tức vớ vẩn. Phóng mắt trông cả võ lâm hôm nay, nổi danh cũng không ai khác. Thừa Thiên Phái cùng Tử Diễm Môn nổi danh nhiều năm, hôm nay tuy chỉ mới gặp Thánh Nữ, lại như bạn tri kỉ lâu ngày không gặp, thật sự là một điều may mắn.”

Hắn thao thao bất tuyệt mấy lời khách sáo xong thì nâng chén, sau lại gắp chén để chứng minh, quả nhiên một giọt nước cũng không chứa lại.

Triệu Phù Dao nghe Lăng Văn Thiên nói nâng chén bên tai cũng học theo, nàng mỉm cười rồi nhấp một ngụm, tiếp theo liền biến sắc, nuốt chút nữa là nhổ ra — từ trước đến nay nàng có bao giờ ném qua thứ nước vừa cay vừa nồng vừa đắng này đâu.

Chốc lát sau trên mặt đã ứng hồng, không ngờ trông rất đẹp mắt.

Có điều Quý Thành Phong nào có tâm tư xem nàng có đẹp hay không, hắn và Triệu Thiên Tử đều cho rằng Triệu Phù Dao ghét bỏ rượu của Thừa Thiên Phái khó uống, không ngờ nàng dám biểu hiện ra mặt như vậy.

Lăng Văn Thiên bất động thanh sắc xin lỗi: “Thánh Nữ Đại Nhân xưa nay tiếc phúc dưỡng sinh, rất ít uống rượu, bởi vậy có chút không quen, mong hai vị chớ trách.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Láp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tình Nhân Xấu Hổ Tìm Hiểu Nhau.

Edit: Béo

“Thì ra là thế.” Quý Thành Phong bất động thanh sắc, khẽ mỉm cười tỏ vẻ không để ý, nghĩ thầm không quen mới là lạ, rượu hẩn chuẩn bị cũng không phải rượu mạnh.

Triệu Phù Dao che miệng quay đầu đưa lưng về phía bàn nhỏ ho một lúc lâu, Lăng Vân Thiên khẽ cầm lấy ly rượu trong tay nàng, đổi thành nước trà.

Nàng chanh chóng tiếp nhận, tuy vội vàng nhưng cũng không quên cười cáo lỗi với Quý Thành Phong và Triệu Thiên Tứ, chặt chẽ nhớ kỹ lời dặn của Lăng Vân Thiên.

Quý Thành Phong lẫn lộn giang hồ đã lâu, leo lên đến được vị trí chương môn Thừa Thiên Phái, loại chuyện gì mà chưa từng trải qua, bởi vậy dù cảm thấy vô cùng bất mãn, thần sắc vẫn che dấu rất tốt.

Hắn thả chén rượu, nhắc đùa nói: “Là Thừa Thiên Phái không phải, không để ý chu toàn, thất lễ. Mời dùng thức ăn.”

Triệu Phù Dao dùng tay áo che nửa gương mặt – Vân Tiêm nói như vậy mới không thô lỗ, một hơi uống trà, cuối cùng cảm giác nóng rát trong cổ họng mới dịu đi một chút.

... Sau lại theo quán tính dùng tay áo xoa xoa nước trà còn sót bên môi.

Triệu Thiên Tứ bất ngờ đến cả tròng mắt cũng suýt rớt xuống, cho dù nói nữ tử giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng động tác này đặt trên người nam nhân thì kêu hào hùng, nhưng đối với nữ hiệp lại vô cùng hiếm thấy, đa số đều lấy khăn lụa ra lau nhẹ.

Đương nhiên hắn không biết vị Thánh Nữ Đại Nhân ngồi đối diện ngày xưa còn là thủ hạ chuyên phụ trách chuyện đào hố ở chỗ mình, cả ngày ngẩng đầu thấy xeng cùi đầu thấy thi thể, không rảnh cầm khăn lụa lau lau.

Vì lau chẳng bao lâu lại bị bùn vấy bẩn.

Triệu Phù Dao cũng không phải người không thích sạch sẽ, trên thực tế, chỉ cần nhìn vào gian nhà tranh nàng ở là có thể biết nàng là một người cần kiệm ngăn nắp.

Nhưng đối với một tiểu cô nương ngay cả chăn nệm mùa đông cũng không mua nổi mà nói, thói quen dùng khăn lụa lau miệng là hoàn toàn không có khả năng.

Vì vậy, dưới con mắt kinh ngạc của Triệu Thiên Tứ và cái nhìn đăm chiêu đánh giá của Quý Thành Phong, Triệu Phù Dao thần nhiên cầm đĩa bắt đầu ăn cơm – nàng thầm nghĩ, thì ra Thánh Nữ đi tuấn cũng chẳng phải chuyện gì to tát, chỉ là cùng nhóm giang hồ đồng đạo trò chuyện ăn cơm, bồi đắp tình cảm.

Chuyến đi này xem ra cũng không đến nỗi ác liệt như tưởng tượng, ngay cả Quý chương môn và Triệu đà chủ mà bản thân nàng sùng bái cũng là hai con người bình dị gần gũi, hòa ái dễ gần, cười từ đầu đến cuối.

Nàng khách khí cười cười, lại nghĩ nghĩ, lời này mà để Lăng Vân Thiên nói thì không tốt lắm, mà mình có nói thì cũng không sao, bởi vậy liền hào phóng nói với Quý Thành Phong và Triệu Thiên Tứ: “Quý chương môn, Triệu đà chủ, hai người cũng ăn đi.”

...

Triệu Thiên Tứ thăm mắng, yêu nữ!

Quý Thành Phong hơi hơi vuốt cằm, cũng nghĩ, quả nhiên là yêu nữ Từ Diễm Môn!

Hắn sờ cái cằm lún phún râu, cảm thán: “Quý môn có một chuyện không rõ, Từ Diễm Môn vốn có Thánh Nữ, chẳng qua rất ít khi lộ diện, giang hồ đồng đạo tuy tâm sinh ngưỡng mộ đã lâu nhưng vẫn chưa bao giờ nhìn thấy. Cứ gì vị trí Thánh Nữ của quý môn đột ngột đổi chủ?”

Triệu Phù Dao nỗ lực tiêu diệt đĩa cá viên trước mặt.

Lăng Vân Thiên tận lực hoàn thành trọng trách tùy tùng, khom người cung kính đáp: “Thánh Nữ tiền nhiệm của bốn môn muốn bé quan tâm hiểu nội công tâm pháp, trong vòng ba năm sợ rằng không thể xuất quan, vì vậy từ vị.”

“Thì ra là thế.” Quý Thành Phong không biết có tin hay không, cười nói: “Đã tốt nay còn tốt hơn đương nhiên là chuyện tốt.” Nói xong lại quay qua hỏi Triệu Phù Dao: “Thánh Nữ nếu đã có thể kế nhiệm, nói vậy hẳn cũng là người có tiếng, không biết người xuất sư nơi nào?”

Vừa rồi lúc mới gặp, hắn đã thử kiểm tra công lực của Triệu Phù Dao, tuy nhìn nàng không giống người có võ công nhưng nội công lại sâu không lường được.

Quý Thành Phong mặc dù không phải người tự đại, nhưng hẳn hiểu rõ địa vị của bản thân trong chốn giang hồ, bằng với công lực của hắn thì số người có thể ngang sức ngang tài với mình cũng không nhiều.

Triệu Phù Dao có thể đứng vững tại chỗ có nghĩa tu vi của nàng cũng rất cao thâm, Từ Diễm Môn từ khi nào lại xuất hiện một nhân vật như vậy? Hắn vậy mà không biết chút thông tin gì, thật sự có chút đáng sợ.

Dù sao chuyện trong võ lâm, rút dây động rừng, chút chuyện gió thổi cỏ lay cũng không dễ giấu diếm ánh mắt của giang hồ nhân sĩ.

Dưới tình huống như vậy mà Từ Diễm Môn có thể bảo trì phong cách hành sự vừa thần bí vừa phô trương, thực sự là mối họa của giới bạch đạo.

Lăng Vân Thiên nhíu mày: “Thánh Nữ Đại Nhân và Môn chủ bốn môn là vi sư huynh muội.”

Lời hắn nói là thật, chẳng qua lời nói thật này không liên quan gì đến Triệu Phù Dao, Thánh Nữ trong miệng hắn là chỉ Tàn Tư Viễn.

Triệu Phù Dao nghe vào tai cũng không biết trong đó có khúc chiết, chỉ cảm thấy Lăng Vân Thiên quả thực là một nhân vật lợi hại, tùy tùy tiện tiện cũng bịa ra được nhiều lời nói dối như vậy, đã vậy bộ dạng còn như đang thề lời thề son sắt.

Ánh mắt Quý Thành Phong không hiểu sao bỗng trở nên ngưng trọng, dường như đang nghĩ đến tình huống gì đó cực kì khó xử, cũng không ép hỏi nữa, lặng lẽ chuyển qua đề tài khác.

“Từ Diễm Môn từ trước đến nay cũng không kết giao với bất kì bang phái nào trên giang hồ, vì sao lần này Thánh Nữ lại gửi thiệp đến toàn bộ giang hồ, nhất nhất đến thăm? Thứ lỗi Quý môn chủ ngu dốt, không thể hiểu được thâm ý trong chuyện này.”

Triệu Phù Dao lúc này đang đối phó với món Cánh gà Quý phi.

Lăng Vân Thiên muốn mở miệng đáp lời, Triệu Thiên Tứ liền hừ lạnh: “Thánh Nữ đây đang cảm thấy Chương môn Thừa Thiên Phái chúng ta chưa đủ tư cách nói chuyện cùng người sao, tại sao mọi chuyện đều để tùy tùng tùy ý đáp lời như thế?”

Triệu Phù Dao đang gặm nửa cái cánh gà, nàng ngẩng đầu nhìn sang Triệu Thiên Tứ, rồi lại nhìn nhìn Quý Thành Phong, lời nói của đối phương nồng nặc mùi thuốc súng, nàng muốn không hiểu cũng khó.

Nhưng mà...

... Nàng hơi quay đầu nhìn Lăng Vân Thiên.

Lăng Vân Thiên cho rằng nàng không biết nên trả lời thế nào nên khó xử, lại không biết vấn đề mà Triệu Phù Dao đang rối rắm chính là: Rốt cuộc nàng nên đem cánh gà nuốt xuống trước rồi mới trả lời, hay là nhả cánh gà ra rồi trả lời luôn?

Cũng may rất nhanh liền có người thay nàng giải quyết phiền não, tuy rằng chuyện xảy ra sau đó lại càng khiến người ta cảm thấy đau đầu.

Tiếng xé gió đột ngột mà bén nhọn truyền đến, vật gì đó chợt lóe hướng về phía họ, thẳng tắp “vụt” một cái nhắm vào đầu Triệu Phù Dao, mang theo sát ý lạnh thấu xương.

Ngoại trừ Triệu Phù Dao, ba người còn lại đều phản ứng rất nhanh, ánh mắt Lăng Vân Thiên biến đổi, vươn ngón tay ra đỡ trước mặt Triệu Phù Dao.

Đến khi hồi thần, trong tay hắn đã cầm một đóa mẫu đơn đẹp đẽ quý giá, đóa hoa bị ném đi như ám khí, nhưng cánh hoa vẫn toàn vẹn, thậm chí sương đọng trên đó còn chưa kịp rơi xuống.

Có thể thấy công lực người ném cực kỳ cao thâm, mà người tiếp cũng không hề kém cạnh.

Cánh gà treo trước miệng Triệu Phù Dao rớt xuống, phát ra âm thanh rất nhỏ, cũng may hiện tại không ai thèm đếm xỉa đến nàng.

Chính giữa đóa hoa được kẹp một tờ giấy nhỏ, bên trên có ký hiệu một đóa hoa, Lăng Vân Thiên cầm lấy giao cho Triệu Phù Dao, ý bảo nàng mở ra.

Triệu Phù Dao hơi luống cuống, vì nàng đâu có biết chữ, nhưng trước ánh mắt đầy nghi hoặc của mọi người, đành phải giả vờ mở ra, giả vờ liếc mắt một cái, lại giả vờ nhăn mày, rồi lại giả vờ nghiêm trọng... đưa cho Lăng Vân Thiên.

Lòng Lăng Vân Thiên trầm xuống.

Thực ra lúc nhìn thấy hoa mẫu đơn và ký hiệu trên tờ giấy hắn đã đoán được một chút, chỉ là không ngờ người đó lại dùng chiêu thức ấy.

Hắn ngẩng đầu nhìn Quý Thành Phong: “Quý môn chủ, thư này gửi ngài.”

Quý Thành Phong nhíu mày tiếp nhận tờ giấy, nghi hoặc nói: “Lâu Chủ Cẩm Kiếm Lâu từ xa bái phỏng? Hôm nay là ngày gì vậy, Thừa Thiên Phái lại bỗng chốc trở nên náo nhiệt như vậy.”

Tác giả có lời muốn nói: Khụ khụ, mở lại trào lên đây.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Châm Chọc

Edit: Béo Quý Thành Phong chưa kịp dứt lời, bên tai đã vang lên giọng nói thanh thúy: “Quý chương môn không chào đón tại hạ sao?”

Thanh âm tuy không vang, nhưng lại quanh quẩn mãi trong phòng, từ Đông sang Tây, chẳng biết người lên tiếng đến tột cùng đang ở nơi nào.

Lại khiến người khác cảm thấy dư âm lượn lờ, mỏng manh nhưng vang mãi.

Triệu Phù Dao ngẩn ra, vừa rồi nàng nghe được một cái tên, là Tần Tư Viễn, Cẩm Kiếm Lâu Tần Tư Viễn? Nếu như nàng nhớ không lầm thì Tần Tư Viễn này chính là Thánh Nữ chân chính trong miệng đám người ở Từ Diễm Môn...

Phi phi, nói vậy khác nào bảo nàng là đồ giả hả, người ta đúng là Thánh Nữ, nhưng chung quy chỉ là tiền nhiệm, là tiền nhiệm tiền nhiệm, tiền nhiệm chính là người cũ.

Tuy Triệu Phù Dao nàng võ công thô thiển xuất thân nghèo hèn, một mặt chữ cũng không biết, nhưng hiện tại nàng mới chính là người ngồi ở vị trí này, tuyệt đối không được để người khác khi dễ.

Nghĩ xong... Triệu Phù Dao vụng trộm quay đầu nhìn Lăng Vân Thiên đang đứng bên cạnh, ánh mắt hần dừng lại ở ngoài cửa, phức tạp nhìn về hướng đóa mẫu đơn bay đến, cũng không để ý đến Triệu Phù Dao.

Triệu Phù Dao rầu rĩ quay đầu lại, bỗng nhiên cảm thấy cánh gà cũng chẳng thể ăn nổi.

Lúc này ở cửa vang lên tiếng gió thổi, trời vừa quá trưa, mặt trời vẫn tỏa ánh sáng chói lọi, sáng đến mức khiến người ta hoa mắt.

Bóng người như có như không nhanh nhẹn hạ xuống giữa ánh sáng đẹp đẽ chói lóa, Triệu Phù Dao theo bản năng giơ tay cản lại chút ánh nắng, luôn có cảm giác hai mắt mình sắp sửa bị mù.

Khác hẳn với lúc nàng xuất hiện, Tần Tư Viễn đến trong im lặng, nhưng lại khiến người khác không thể giả vờ như nàng ấy không tồn tại.

Nàng đập lên ánh mặt trời rơi đầy đất để tiến vào, rơi vào mắt mọi người, sau lại thoải mái gật đầu ý chào.

Quần áo màu thạch lam phối với váy dài thêu hoa, bên ngoài khoác thêm áo choàng bằng sa mỏng, gió thổi váy động như sóng gợn, ba nghìn tóc đen tùy ý quấn lên sau ót, chỉ cắm thêm một cây trâm ngọc thủy chạm rồng hình mây khói vô cùng thanh nhã.

Trên mặt nàng không vương chút son phấn, mặt mộc không trang điểm ngược lại càng tôn lên dung mạo xuất chúng, cả người tản mát ra hơi thở tĩnh mịch.

Ánh mắt Tần Tư Viễn nhẹ nhàng đảo qua bọn họ, một bên chậm chậm bước đến, một bên nói với Quý Thành Phong đang ngồi trên chủ vị: “Quý chương môn, đã lâu không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?”

Quý Thành Phong đứng lên, chấp tay nói: “Tần lâu chủ khách khí rồi, người đâu, thêm ghế.”

Tần Tư Viễn hơi gật đầu, lại nhìn về phía Triệu Thiên Tứ: “Triệu đã chủ, tại hạ hôm trước hữu duyên gặp được lệnh huynh, hai vị quả nhiên nhân trung long phượng*.

*Rồng phượng trong biển người.

Khi Triệu Thiên Tứ vừa nhìn thấy Tần Tư Viễn, hai mắt đã nhìn nàng lăm lăm, bây giờ nghe nàng khen mình như vậy, càng thêm vui sướng mà vội nói: “Không dám không dám, toàn bộ giang hồ ai mà không biết Cẩm Kiếm Lâu Tần Lâu chủ kinh tài tuyệt đỉnh, hôm nay vừa gặp quả nhiên lời đồn không sai.”

Tần Tư Viễn mỉm cười nghe xong mới đưa ánh mắt chuyển qua vị nữ tử duy nhất trong phòng, lần này nàng đến đây, nguyên là vì vị Thánh Nữ tân nhậm này của Từ Diễm Môn.

Triệu Phù Dao đã sớm thấp đầu, nghiêm túc nhìn chiếc đĩa trong tay, vẫn không chịu nhúc nhích, như thể chốc nữa chiếc đĩa này có thể nở hoa.

Đống trang sức phiền phức trên đầu vốn đã nặng nề, Triệu Phù Dao miễn cưỡng lắm mới đội nổi, chỉ sợ bản thân đi đứng không cẩn thận một chút liền té ngã, hiện tại càng cảm thấy đầu bị đè nén đến mức ngay cả đứng cũng không nổi.

Bản thân trang sức rườm rà hoàn toàn trái ngược với hình ảnh đơn giản của Tần Tư Viễn, điều khiến nàng khỏ sở hơn cả chính là, tục ngữ có câu người đẹp vì lụa, nhưng dù nàng có ăn vận đẹp đẽ quý giá đến đâu, vẫn cứ cảm thấy bản thân không bằng nàng ấy.

Hiện tại Triệu Phù Dao vô cùng hi vọng mình có thuật thu nhỏ, tốt nhất là thu lại càng nhỏ càng tốt, hoặc là thuận lợi chạy trốn, hoặc là tìm bừa chỗ nào mà nhét mình vào.

Nhưng lúc nha hoàn tiến lên thêm ghé ngồi, không hiểu là vô ý hay cố tình, lại đặt ghế dựa bên cạnh Triệu Phù Dao.

Tần Tư Viễn hứng thú nhìn Triệu Phù Dao: “Nói vậy vị này chính là Thánh Nữ tân nhậm của Tử Diễm Môn rồi, từ khi Cẩm Kiếm Lâu nhận được bài thiếp của Tử Diễm Môn, ta cứ luôn nghĩ hẳn người phải rất đẹp, bởi vậy không chờ được lúc Thánh Nữ đến nên đường đột đến bài phòng. Nghĩ là Quý chương môn sẽ không trách tội chứ.”

Mấy câu trước là nàng nói với Triệu Phù Dao, câu cuối cùng mới chuyển hướng sang Quý Thành Phong.

Quý Thành Phong là loại người gì chứ, chỉ chốc lát đã hiểu Tần Tư Viễn chỉ sợ không nhằm vào Thừa Thiên Phái mà tới, rõ ràng là vì vị Thánh Nữ không biết là người hay quý này mới đến, vì vậy cười ha ha.

“Làm sao có thể, Tần lâu chủ có thể đến, trên dưới tề phái cao hứng còn không kịp, còn sợ người đến đột ngột, không thể chiêu đãi tử tế, thứ tội thứ tội.”

Người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể nhìn ra thái độ của Quý Thành Phong đối với Tần Tư Viễn và Triệu Phù Dao bất đồng, ít ra thân thiện hơn nhiều.

Thứ nhất là dù Triệu Phù Dao có là Thánh Nữ của Tử Diễm Môn, cùng lắm cũng chỉ là nhân vật đứng thứ hai, còn Tần Tư Viễn lại chính là chương môn Cẩm Kiếm Lâu.

Còn thứ hai, chỉ sợ chỉ có hần mới hiểu rõ.

Tần Tư Viễn và Quý Thành Phong khách sáo xong thì quay đầu nhìn Triệu Phù Dao, thấy nàng vẫn cúi đầu nhìn chăm chăm chiếc đĩa trong tay, không rõ cảm xúc.

Tần Tư Viễn thầm nghĩ người này định lực không tới, có điều quá kiêu ngạo, ngay cả ngẩng đầu nhìn nàng một cái cũng không thêm.

Phải biết rằng, nàng một tay sáng lập Cẩm Kiếm Lâu, có thể sừng sững trụ vững trong chốn giang hồ mưa tấu gió tanh đến tận ngày nay, đi đến đâu cũng đều có người cúi đầu gọi một tiếng Lâu chủ hoặc nữ hiệp, chưa từng có người dám không đặt nàng vào mắt.

“Thánh Nữ là vì tại hạ đột ngột đến thăm nên mất hứng?” Nàng mở miệng, vừa quan sát phản ứng của Triệu Phù Dao, vừa đẩy ba chén rượu rỗng ra rót đầy, dịu dàng nói: “Tại hạ tự phạt ba chén, mong các hạ chớ nên trách tội.”

Nói xong cũng không chờ Triệu Phù Dao trả lời đã lấy tay áo che mặt, một hơi uống cạn ba chén rượu.

Quý Thành Phong và Triệu Thiên Tứ trầm trồ khen ngợi: “Tần Lâu chủ không dính phấn son, không chút thua kém bậc mây râu, quả nhiên nữ trung hào kiệt.”

Triệu Phù Dao trong lòng không ngừng kêu khổ.

Đám người này không có gì làm thì cứ đi uống rượu như vậy à, cái thứ này nhạt nhẽo thì không nói, lại vừa cay vừa đắng, khó uống muốn chết, rốt cuộc ngon ở điểm nào hả?

Tần Tư Viễn nhìn qua chẳng khác gì tiểu thư khuê các, làm sao lại đi uống rượu đến liều mạng như vậy chứ, hóa ra người trong giang hồ không thích ăn đồ ăn ngon, chỉ thích uống thứ nước này, chả hiểu trong đầu họ nghĩ gì nữa.

Nếu đôi là người khác không chừng nàng đã trực tiếp hỏi thẳng như vậy rồi, có điều đối diện với Tần Tư Viễn, nàng luôn có cảm giác mình thấp hơn người ta một cái đầu.

Lại càng không dám nói chuyện tùy tiện, sợ một khi nói sai rồi không biết nên cứu vãn thế nào, vì vậy cố ý như vô tình nhìn Lăng Vân Thiên, thầm nghĩ con ếch chết, xác chết vùng dậy kia, mau mau tiếp lời!

Nhưng Lăng Vân Thiên vẫn không chịu mở miệng.

Nếu như hiện tại Triệu Phù Dao có thể quang minh chính đại quay đầu thì có thể nhìn thấy hần đang cúi đầu, yên lặng đứng ở cách đó xa hơn, ánh mắt như có như không dừng lại trên người Tần Tư Viễn, ngũ vị tạp trần.

Vì vậy không khí dần trầm xuống, vẻ tươi cười trên mặt Tần Tư Viễn càng ngày càng lúng túng, Quý Thành Phong hứng trí dào dạt đánh giá bộ dạng trầm mặc nhìn chăm chăm đôi đĩa trong tay của Triệu Phù Dao.

Tần Tư Viễn tự nhận đã nể mặt tiểu nha đầu không biết từ góc nào chui ra này lắm rồi, nàng là Thánh Nữ đời trước của Tử Diễm Môn, những người có

năng lực xuất chúng ở Từ Diễm Môn nàng rõ hơn ai hết.

Lần đầu nhìn thấy Triệu Phù Dao, nàng đã biết nàng ta không phải người của Từ Diễm Môn!

Mà hiện tại, nàng ta còn không buồn để nàng vào mắt, đường đường là Lâu chủ Cẩm Kiếm Lâu đến bồi tội —— cho dù không phải thật tình thì cũng là khách sáo có lệ —— ấy vậy còn không bằng một đôi đũa trong tay nàng ta, phải kiêu ngạo đến mức nào chứ!

Triệu Phù Dao vài lần nhìn lên về gã tùy tùng đứng đằng sau, tự cho là động tác của mình rất kín đáo, nhưng Tần Tư Viễn đều thu hết vào đáy mắt.

Nàng nghi hoặc chuyển mắt đến gã tùy tùng nhìn qua vô cùng bình thường kia, cao thấp đánh giá một chút, cuối cùng ánh mắt bỗng nhiên ngưng trọng, dường như phát hiện ra điều gì đó, thần sắc đột ngột trở nên nghiêm túc.

Cả sảnh đường đang yên lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng gây tiếng vang, bỗng vang lên một tiếng cười lạnh.

Tần Tư Viễn phát tay áo dài một cái, lãnh đạm nói: “Một con a đầu không rõ lai lịch cũng dám giả mạo Thánh Nữ Từ Diễm Môn? Quý chương môn, ngài đừng để bị lừa!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Châm Chọc (Nhị).

Triệu Phù Dao cả kinh, không biết vì sao Tần Tư Viễn đột nhiên lại gây khó dễ với nàng, chỉ biết trả lời theo bản năng: “Ta không có!”

Quý Thành Phong thờ ơ lạnh nhạt, trầm ngâm nói: “Chuyện này —— Tần Lâu chủ, các hạ cũng là đại nhân vật lừng lẫy trên giang hồ. Quý mỗ tuy rằng biết ngài đã lâu, nhưng cũng không thể thiếu công bằng. Ngài nói Thánh Nữ đây là giả mạo, liệu có bằng chứng không?”

Việc Thánh Nữ là thật hay giả đối với Thừa Thiên Phái bọn họ cũng không quá quan trọng, có điều câu nói của Tần Tư Viễn lại khiến lòng nghi ngờ của hắn càng thêm nặng.

Chẳng qua...

Tuy rằng lần này Tần Tư Viễn vì Từ Diễm Môn nên mới đến đây, nhưng nàng một tay sáng lập Cẩm Kiếm Lâu chỉ nổi danh trong vòng một đêm, hơn nữa càng ngày càng phồn thịnh, đích thị là sóng sau đè sóng trước.

Bản thân nàng cũng là một nhân vật thâm sâu khó dò.

Xem ra, Từ Diễm Môn quả là một sự uy hiếp, mà Cẩm Kiếm Lâu cũng không kém cạnh, để bọn họ đấu nhau cũng được, nếu như lưỡng bại câu thương, trăm lợi không có một hại, có sao không làm.

Vì vậy buổi nói chuyện tưởng như công bằng, kì thực lại mang tính châm ngòi.

Tần Tư Viễn nghe vậy, đương nhiên sẽ không thừa nhận bản thân chính là Thánh Nữ tiền nhiệm của Từ Diễm Môn, trên thực tế, nàng đối với lai lịch bản thân vẫn một mực giấu kín.

Còn nữa, nàng đối với Triệu Phù Dao không có chút thông tin nào cả, nàng ta có thực sự là kẻ giả mạo hay không cũng không có bằng chứng gì để chứng minh.

Sở dĩ nàng đột nhiên biến sắc, hoàn toàn là vì nàng nhận ra tên tùy tùng đứng sau Triệu Phù Dao là ai.

Thuật dịch dung của Môn chủ đương nhiệm của Từ Diễm Môn —— Lăng Vân Thiên là đệ nhất thiên hạ, chớ có nói đến võ lâm đồng đạo hành tẩu trên giang hồ, ngay cả những người có địa vị quan trọng trong Từ Diễm Môn cũng khó lòng nhận ra —— đây cũng là lý do vì sao Triệu Phù Dao sẽ bị nhận nhầm.

Trên đời này nếu hỏi còn có ai có thể dễ dàng nhìn thấu được lớp dịch dung của Lăng Vân Thiên, Tần Tư Viễn tin rằng, chỉ mình nàng có thể.

Không nói đến nàng và hắn là thanh mai trúc mã, lại là đồng môn, chỉ mình nàng biết dù Lăng Vân Thiên có dịch dung thành bộ dáng gì, bên hông đều sẽ mang theo một miếng tê bội rất nhỏ.

Tê bội đó nàng cũng có một miếng, tuy nhiên đó không phải là vật đính ước —— đương nhiên người ngoài nhìn vào nghĩ như thế nào nàng cũng không thể ngăn cản.

Lúc trước khi còn ở Tử Diễm Môn, chùng môn đồ đều lưu truyền rất nhiều lời đồn đãi về nàng và Lăng Vân Thiên, nếu để bọn họ nhìn thấy hai miếng tề bội giống hệt nhau của họ, chỉ sợ càng khiến mọi việc trở nên rắc rối.

Vì vậy nàng chưa từng đeo nó ở chỗ dễ bị người nhìn thấy.

Đó là vật mà sư phụ truyền lại cho họ, tượng trưng cho tín vật sư môn.

Mà hiện tại, miếng tề bội đó đang được đeo bên hông gã tùy tùng đứng phía sau Triệu Phù Dao, không còn nghi ngờ gì nữa, đó không phải là tùy tùng, mà chính là môn chủ Tử Diễm Môn, Lăng Vân Thiên.

Đường đường là môn chủ, lại giả dạng thành tùy tùng đi theo nha đầu quái lạ kia, tuy địa vị Thánh Nữ của Tử Diễm Môn cao, nhưng cũng không cao đến mức khiến môn chủ phải hạ mình đến vậy.

Tần Tư Viễn làm sao có thể giữ được bình tĩnh.

Nàng yên lặng quét mắt nhìn Lăng Vân Thiên một cái rồi quay đầu nhìn về mặt kính ngác của Triệu Phù Dao: “Mọi người đều biết, Tử Diễm Môn... Thánh Nữ tiên nhiệm am hiểu nhất là Thiên Sát Kiếm và Lưu Độ Sinh Công, không biết vị cô nương này đã luyện được đến tầng thứ mấy?”

Triệu Phù Dao không quá vui vẻ, ừ, hẳn là đang vô cùng mất hứng.

Cô gái này đúng thật là lạ, chạy đến ăn chầu uống chực thì cứ ngồi yên mà ăn đi, bức nàng uống rượu, nàng không chịu uống thì chuyển qua bảo nàng giả mạo làm Thánh Nữ —— Triệu Phù Dao cảm thấy bản thân mình đường đường chính chính, cũng đâu phải tự nguyện muốn làm Thánh Nữ Tử Diễm Môn, hoàn toàn là bị người ta yêu cầu... bắt làm.

Không biết võ công không biết đọc chữ, nhiều lắm cũng chỉ được xem là một Thánh Nữ vô dụng, nhưng cũng không phải là con rối đến mua vui cho người khác!

Bộ dạng xinh đẹp thì sao, xinh đẹp thì có thể ức hiếp người khác à? Còn tên ech chết kia nữa, đồ xác chết vùng dậy, căn bản chính là một tên yêu ma, thấy Tần Tư Viễn đến thì im như thóc.

Triệu Phù Dao kéo cái bát đựng cánh gà lại trước mặt, nhíu mày nhìn Tần Tư Viễn, vô cùng buồn bực vô cùng vô tội hỏi: “Ta cũng đâu phải Thánh Nữ tiên nhiệm, luyện mấy cái đó làm gì?”

Tần Tư Viễn bị nghẹn trở về.

Triệu Phù Dao nói không sai, đâu ai quy định cứ là Thánh Nữ thì phải học hai loại công phu đó, có điều giọng điệu “Ta cũng đâu phải Thánh Nữ tiên nhiệm” đó sao lại đáng giận đến như vậy hả?

Nàng đang châm chọc mình sao? Tần Tư Viễn nghĩ, chắc chắn nàng ấy biết thân phận của mình, cho nên mới châm chọc bản thân đang xen vào việc của người khác.

“Quả nhiên nhân tài chốn võ lâm không bao giờ thiếu, tân tú thay nhau xuất hiện, nếu Thánh Nữ đã tự tin đến vậy, tại hạ muốn lãnh giáo một hai chiêu cùng ngài. Chi bằng mời Quý chương môn và Triệu đã chủ làm chứng.”

Quý Thành Phong vừa rồi thấy Tần Tư Viễn rõ ràng bị Triệu Phù Dao chọc tức đến sắc, nghĩ rằng cuối cùng cũng có người bị giống mình, thật cảm động, như thể mới tìm được tri kỷ.

Hắn cười hề hề đáp: “Võ lâm đồng đạo luận võ tất nhiên là chuyện tốt, chỉ mong hai vị chú ý đúng mực.”

Tần Tư Viễn vuốt cằm tỏ vẻ tất nhiên phải vậy, lại quay qua nói với Triệu Phù Dao: “Thánh Nữ, mời ——”

.... Triệu Phù Dao đã một lần nữa cảm thấy.

Những người này cần nhân mã tốn thời gian quá, nàng ném xương gà qua một bên, lại bắt đầu tiến công đến một cái móng heo, quả nhiên đồ ăn Giang Châu vẫn hợp với khẩu vị của nàng hơn, móng heo hầm đến đồ bùng, nhìn thôi đã biết ăn ngon rồi.

Nàng cầm đũa ăn, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên: “Gi? Ta không đồng ý, ta còn chưa ăn no.”

Tần Tư Viễn trầm mặt: “Thánh Nữ đây là không chịu ứng chiến?”

“Chẳng phải cô nói ta không phải Thánh Nữ sao?”

“...”

Đương nhiên nàng không muốn gọi Triệu Phù Dao là Thánh Nữ.

Nhưng mấu chốt là nàng không biết Triệu Phù Dao tên gì, trên danh thiếp không có viết, Quý Thành Phong và Triệu Thiên Tứ cũng chỉ gọi nàng là Thánh

Nữ. Đám nha hoàn ở Tử Diễm Môn thì càng một câu Thánh Nữ, hai câu Thánh Nữ, nàng không gọi nàng ta là Thánh Nữ, chẳng lẽ gọi Thánh Nữ Đại Nhân?!!!

Đùa gì vậy!

Tần Tư Viễn còn chưa kịp nghĩ ra câu gì để phản bác, Triệu Phù Dao đã tiếp lời: “Ăn com ăn com, ta nhìn cô đã biết chưa kịp ăn hạt com nào đúng không, cô họ Tần chứ gì, Tần Lâu chủ nghe xa cách quá, ta gọi là Tần tí tí thế nào?”

Cũng không chờ Tần Tư Viễn đồng ý, nàng đã vui vẻ nói: “Tần tí tí, móng heo này ăn ngon lắm, có muốn ăn một miếng không? Ừm, ta ăn trước một miếng.”

Nếu hiện tại không phải Lăng Vân Thiên đang ở đây, nàng nhất định sẽ giết chết nha đầu không biết trời cao đất dày này.

Kêu Lâu chủ không thân thiết? Muốn gọi nàng là tí tí sao? Bộ nàng già lắm à? Nàng ta đang ám chỉ nàng già đi sao? Còn mời nàng ăn móng heo... Làm gì có nữ tử nào đi ăn móng heo trước mặt đàn ông hả!

Nhưng nha đầu kia còn cần một miếng, cho nàng ăn miếng còn thừa lại...

Tần Tư Viễn trong lòng hung hăng mắng một câu, yêu nữ!

Nhưng Triệu Phù Dao đã nói muốn ăn com, bản thân còn nói là lãnh giáo, đương nhiên phải chờ đối phương đồng ý mới có thể phân chia cao thấp, không thể bắt ép, huống chi Quý Thành Phong và Triệu Thiên Tử vẫn ngồi đây, trước mặt nàng cũng chỉ có thể ngồi ngay ngắn chờ.

Bữa com này ngoài Triệu Phù Dao ra ai cũng không cảm thấy ngon miệng, ánh mắt bọn họ đều vô tình như có ý roi trên người vị Thánh Nữ kiêu ngạo không xem ai ra gì này.

Triệu Phù Dao ăn non nửa cái móng heo, uống một bát canh cá, lại xử lý hơn phân nửa đĩa cá viên, rốt cuộc cũng cảm thấy mỹ mãn.

“Tiểu Lăng Tử ——” Nàng gọi Lăng Vân Thiên vẫn đứng yên lặng cả nửa ngày bên cạnh, vốn dĩ muốn chờ cho hán chút đồ ăn ngon, hiện tại, hừ, để hán ngắm mỹ nhân chống đối đi.

Tên Giả Minh gì chứ, quá khó nghe, cứ gọi hán là Tiểu Lăng Tử, Tiểu Lăng Tử Tiểu Lăng Tử.

Nàng vừa dứt câu, ánh mắt mọi người liền ào ào rơi xuống người Lăng Vân Thiên, hán không nói gì móc khăn lụa ra đưa đến tay Triệu Phù Dao, Triệu Phù Dao còn thuận tiện trừng mắt liếc hán một cái ý tỏ vẻ không vui.

Nàng cứ thế lau miệng, rồi quay qua Quý Thành Phong và Tần Tư Viễn cười tươi: “Ăn ngon.”

Tần Tư Viễn kìm nén cơn tức: “Vậy hiện tại Thánh Nữ có thể chỉ giáo —— một hai...” Sở dĩ nói được một nửa đã ngưng, là vì thấy Triệu Phù Dao thoải mái xoay người bước đi.

“Thánh Nữ! Lúc này cô nói ăn com xong ——”

Triệu Phù Dao ngoái đầu lại cười: “Đúng vậy, ăn xong rồi nha.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Một bữa com dài dằng dặc, tất cả đều bỏ mình.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Láp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ý Đồ

Vì vậy, dưới ánh nhìn chăm chú của Cẩm Kiếm Lâu Lâu chủ danh chấn Giang hồ, Chương môn và Đà chủ phân đà Giang Châu của Thừa Thiên Phái, Triệu Phù Dao cứ vậy mà là lướt bước đi, chỉ lưu lại một câu kinh thể hải tặc: “Ăn xong rồi.” vang vọng mãi trong không gian.

Lăng Vân Thiên cũng cúi đầu, làm một tùy tùng yên lặng theo đuôi.

Tần Tư Viễn im lặng một lúc lâu, giận quá hóa cười, vung tay áo che nửa gương mặt, cúi đầu cười vài tiếng rồi nói: “Vị tân Thánh Nữ này đúng là nhân vật đặc biệt, Quý chương môn, hôm nay quả là được mở mang kiến thức.”

Quý Thành Phong chấp tay phía sau người: “Người Ma giáo vốn làm việc chẳng theo quy luật, đúng là ương bướng kiêu ngạo, không ngoài dự đoán mọi người. Nếu nàng ta đi theo khuôn phép mới thực sự khiến người ta thấp thòm lo âu, sợ là có âm mưu phía sau đó.”

Triệu Thiên Tứ gật đầu, tuy vẻ mặt của hắn rất tốt, nhưng tuyệt đối không phải người bừa bãi. Vì vậy suy tư một lúc rồi nói: “Lần này Thánh Nữ Tử Diễm

Môn không hiểu sao đột nhiên đi tuấn, hắc bạch lưỡng đạo vốn cảm thấy xôn xao. Nàng ta càng tỏ vẻ không xem ai ra gì như vậy, chỉ sợ muốn mượn cơ hội này dương oai cho Tử Diễm Môn.”

Tần Tư Viễn hơi vuốt cằm, ánh mắt rơi xuống cái móng heo đã bị Triệu Phù Dao ăn hết phân nửa, trong lòng vẫn âm ỉ cơn giận chưa nguôi.

Thiệt thòi cho nàng ta phải bắt chấp hình tượng ngồi găm móng heo trước mặt nhiều người như vậy, như thể Tử Diễm Môn khiến nàng ta chịu thiệt vậy, cố ý cừu nàng ta đến.

Ba người mỗi người ôm một tâm tư riêng, Giang hồ vốn dĩ không có kẻ địch nào là mãi mãi, dĩ nhiên cũng không mong có được bằng hữu chân thành, Cầm Kiếm Lâu tuy là sát thủ, không được xem là bạch đạo nhưng cũng không hẳn là tà đạo, đơn giản là tiền trao cháo múc mà làm việc thôi.

Suy nghĩ trong lòng Quý Thành Phong thay đổi rất nhanh chóng, trước mắt tuy rằng Thừa Thiên Phái và Cầm Kiếm Lâu nước sông không phạm nước giếng, có điều sát thủ vô tình, đao vẫn trong tay kim chủ, chỉ chỗ nào thì đánh chỗ đó.

Địa vị của hắn cao, hiển nhiên biết rõ người muốn mua chuộc mình tuyệt đối không ít, võ công cao tuyệt đến mấy cũng không thể nhiều lần tránh khỏi ám toán.

Nữ nhân này hôm nay không mời mà đến, tuy rằng vừa rồi xảy ra xung đột, nhưng ai nhìn vào cũng biết nàng ta đến đây là vì Thánh Nữ của Tử Diễm Môn, ai biết có phải có ý muốn đánh lạc hướng hắn, trong lòng lại có ý đồ gì khác?

Dù sao hắn cũng chưa nghe đến việc Cầm Kiếm Lâu và Tử Diễm Môn có quan hệ gì đó, nghĩ cách mấy cũng không ra lý do lại sao Lâu chủ lại đích thân xuất hiện, và lại còn hiển nhiên nhắm về phía Thánh Nữ.

Người ta chân trước vừa đến, Tần Tư Viễn sau lưng đã đến theo, sao có thể linh thông tin tức đến vậy, rốt cuộc là nàng ta luôn âm thầm chú ý đến Tử Diễm Môn, hay là Thừa Thiên Phái của hắn?

Lòng người hiểm ác không thể không phòng.

Quý Thành Phong cố ý quan sát nét mặt của Tần Tư Viễn, nhưng thấy nàng có vẻ giận dữ, có lẽ còn đang tức giận, còn lại nhìn không ra điểm gì bất thường, vì vậy hắn hơi phẩy tay áo, một lần nữa gọi người vào châm trà.

Nha hoàn châm trà bộ dạng phục tùng, nhìn qua chẳng khác gì một nha đầu bình thường, châm xong trà thì dịu dàng quý gỏi nói: “Vị Thánh Nữ Đại nhân kia vừa vào phòng khách đã nhất quyết không chịu bước ra, có vẻ đang tức giận, nhưng vẫn chưa đề cập đến mục đích của chuyến đi này.”

Triệu Thiên Tứ vẫy vẫy tay, ý bảo được rồi: “Nữ nhân kia rõ ràng đang giả ngốc, cũng không phải ngốc thật, sao lại nói năng hàm hồ trước mặt các người, moi được tin tức mới thực sự đáng ngờ, cứ phải người theo dõi sát sao đi.”

“Vâng.”

Tất cả người hầu đều lui xuống, trong phòng bây giờ chỉ còn lại ba người.

Quý Thành Phong ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tần Tư Viễn: “Nhìn tình trạng của Tần Lâu chủ, hay là Cầm Kiếm Lâu gần đây có liên quan gì đến Ma Giáo? Hoặc là có ân oán cá nhân, vì vậy mới đại giá quang lâm đến bốn môn.”

Tần Tư Viễn bộ dạng phục tùng hạ mắt, một tay tao nhã bưng trà, một tay dùng nắp trà khuấy nhẹ lá trong chén: “Chỉ là tò mò thôi.”

“Lòng hiếu kì của Tần Lâu chủ cũng không nhỏ.”

Nàng nhẹ nhàng nâng chén trà, giả vờ nhấp môi nhưng thực ra không hề uống lấy dù chỉ một giọt. Dù gì người giống Triệu Phù Dao cũng rất ít, dám ngang nhiên ăn đồ ăn người khác dâng lên như vậy.

Lông mi nàng khẽ lay động, vờ như không có gì xảy ra, nói: “Bạch đạo thế thịnh gần mười năm nay, bọn Giang hồ đạo chính giới hắc đạo gần như biệt tích, đây vốn là may mắn của Võ lâm.”

Nói được một nửa, Tần Tư Viễn nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay lên bàn con, ánh mắt đảo qua Triệu Thiên Tứ và Quý Thành Phong: “Nhưng hai ba năm qua thanh thế của Tử Diễm Môn càng lúc càng lớn, Quý chương môn không phải không biết. Nếu cứ mặc kệ như vậy, chỉ sợ khó mà yên ổn.”

Quý Thành Phong nghe vậy vuốt cằm, ngụ ý của Tần Tư Viễn rõ ràng là muốn cùng Thừa Thiên Phái kết minh, chèn ép thế lực của Tử Diễm Môn.

Nếu như hôm nay người ngồi đây nói câu đó là người của bạch đạo, Quý Thành Phong có thể sẽ có vài phần niềm tin, có điều nếu là Tần Tư Viễn...

Làm sát thủ trong chốn giang hồ, dù đối thủ của các nàng là ai cũng không quan trọng.

“Tần Lâu chủ, xin thứ cho Quý môn nói thẳng, Giang hồ này dù là bạch đạo hay Ma giáo hoành hành đều không ảnh hưởng đến Cầm Kiếm Lâu, vì có gì mà Tần Lâu chủ lại nóng lòng chèn ép Tử Diễm Môn như vậy?”

Tần Tư Viễn yên lặng ngồi thẳng, dáng vẻ đột nhiên vô cùng đoan trang, không chút để ý đáp lời: “Tại hạ thu được một tin tức, Tử Diễm Môn đang huấn luyện một nhóm sát thủ.”

Quý Thành Phong và Triệu Thiên Tứ đồng thời giật mình, thì ra là bị đoạt chuyện làm ăn, như vậy Tần Tư Viễn không tham gia mới là lạ, dù sao sát thủ ở Cẩm Kiếm Lâu đều là nữ tử, bất luận thanh thế tốt đến đâu cũng sẽ có người nghi ngờ.

Nếu lợi ích đã bị ảnh hưởng, Tần Tư Viễn nói trắng ra cũng chỉ là người làm ăn, nhưng vì lợi ích mà không thể không chèn ép Tử Diễm Môn, điều này quả khiến người khác tin tưởng.

“Tần Lâu chủ đường xa đến đây hẳn là cảm thấy vất vả, không bằng ngài lưu lại đây nghỉ ngơi vài ngày, cũng coi như là tâm ý của Quý mỗ đi.” Hắn cười trông rất chân thành.

Tần Tư Viễn cười yếu ớt, dịu dàng nói: “Quý chương môn không nhắc, tại hạ cũng muốn lưu lại, bằng không chẳng phải lãng phí mất trà ngon sao?”

Dứt lời liền nhìn người đối diện cười, âm thầm hiểu nhưng không nói ra, dĩ nhiên đã hoàn thành bước nhận thức đầu tiên.

Quý Thành Phong vỗ tay hoan nghênh rồi ra lệnh cho người hầu: “Chuẩn bị phòng cho Tần Lâu chủ —— phải là phòng tốt nhất, nếu chậm trễ, tự biết đi nhận phạt đi. Nếu Tần Lâu chủ đã thích trà ở nơi này, Quý mỗ hiển nhiên sẽ không keo kiệt mấy hộp trà ngon.”

“Chương môn đã có lòng, tại hạ từ chối chẳng phải sẽ bất kính sao.” Nàng đứng dậy thi lễ, theo chân nha hoàn nhẹ nhàng rời đi.

Chờ đến khi nàng khuất bóng, Triệu Thiên Tứ mới hạ giọng: “Chương môn tin lời nàng ta sao?”

Quý Thành Phong tà tà liếc hắn một cái, lại vuốt vuốt cằm râu: “Ta còn tưởng ngươi sa vào sắc đẹp, đầu óc sớm không thể suy nghĩ rồi chứ.”

“Chương môn nói đùa, Tần Tư Viễn tuy rất mỹ mạo, nhưng thủ đoạn tàn độc, bằng không một nữ tử như nàng sao có thể đứng vững trong chốn giang hồ lâu như vậy, thuộc hạ tất nhiên phải có lòng phòng bị.”

“Tốt lắm, phân phó xuống dưới, tra xem chuyện Tử Diễm Môn huấn luyện sát thủ có phải sự thật hay không.”

Triệu Thiên Tứ lĩnh mệnh, thuận tiện nói: “Chương môn quả nhiên cơ trí.”

Quý Thành Phong liếc mắt nhìn về vị trí chén trà mà Tần Tư Viễn vừa dùng, nhìn qua đã biết đối phương căn bản chưa hề uống lấy giọt nào, Triệu Thiên Tứ nương theo ánh mắt của hắn cũng hiểu rõ, thấp giọng nói: “Tính đa nghi nặng như vậy, chỉ sợ không phải người tốt.”

Tần Tư Viễn, Cẩm Kiếm Lâu, Thánh Nữ không xem ai ra gì, Tử Diễm Môn... Giang hồ bình tĩnh mấy năm nay, đảo mắt đã muốn nổi gió quạt khơi.

Quý Thành Phong nở nụ cười âm trầm, thầm nghĩ, loạn mới tốt, loạn thế mới ra anh hùng.

Triệu Phù Dao một đường bước ra từ phòng tiệc, vuốt vuốt cái bụng vì tức giận mà ăn đến no căng, lập tức có người bước đến đưa bọn họ đến phòng nghỉ dành cho khách.

Nàng nghiêng trái nghiêng phải nhìn ngó, chỉ có điều không quay đầu nhìn Lăng Vân Thiên, bộ dáng như kiểu trời xanh nước chảy hoa khoe sắc chìm hút mừng thật là dễ nghe.

Chờ đến khi vào phòng, nàng lập tức dùng sức đem cửa đóng “rầm” một tiếng, nhốt Lăng Vân Thiên ở ngoài cửa, suýt chút nữa làm cửa đập vào mũi hắn, khiến Lăng Vân Thiên dờ khóc dờ cười.

Vừa rồi Triệu Phù Dao và Tần Tư Viễn đốt thuốc súng nòng như vậy hẳn không phải không muốn để ý, có điều tình huống đó hẳn quả thực không tiện ra mặt.

Hắn không ngờ lại gặp được Tần Tư Viễn ở nơi này, hoặc nói, tuy hắn rất muốn gặp Tần Tư Viễn, nhưng không phải dưới tình huống như vậy.

Lăng Vân Thiên sờ sờ mũi, lẳng lặng gõ cửa: “Thánh Nữ Đại Nhân?”

Triệu Phù Dao không buồn để ý đến hắn, tức giận ngồi trên giường, trong lòng còn lòi tên xấu xa kia ra mắng nào là ếch chết, xác chết vùng dậy, đại sắc ma...

Lăng Vân Thiên lại kiên trì gõ cửa, Triệu Phù Dao nhất quyết không ra, hắn cũng biết nha đầu kia đang tức giận, nhất thời đau đầu không thôi.

Đang định hò hét đòi vào, đúng lúc này, tiếng xé gió đột ngột từ phía sau truyền đến, Lăng Vân Thiên trầm xuống, biết rõ người đến là ai.

Hắn không quay đầu mà chỉ giơ tay tiếp chiêu, đến lúc mở tay, quả nhiên, trong lòng bàn tay là một miếng tê bội đang lẳng lẳng nằm.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Láp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lời Thề

Triệu Phù Dao nằm trên giường lâm bầm nửa ngày, lúc này còn nghe tiếng Lăng Vân Thiên gõ cửa, còn nghiêm túc gọi nàng là Thánh Nữ Đại Nhân, điệu bộ... chẳng có tí ăn năn hối lỗi nào.

Vì trong lòng tức giận, nàng cũng chẳng thèm lên tiếng trả lời, nghĩ bụng tí nữa mới nhượng bộ hần một chút, ai ngờ chẳng được bao lâu, ngoài cửa đã im thít, một chút động tĩnh cũng không có.

Chẳng lẽ hần giận?

Nghĩ đến đây, Triệu Phù Dao nhẹ tay nhẹ chân bước đến gần cửa nhìn trộm qua khe hở, cũng chẳng nhìn thấy bóng dáng ai, ngoài cửa trống trơn, chỉ thấy một cây cỏ xanh rì.

Cứ vậy mà rời đi sao, nửa câu cũng không thèm nói! Tuy nàng biết Lăng Vân Thiên không có nghĩa vụ phải báo cáo gì với mình, Triệu Phù Dao vẫn thấy rầu rĩ vô cùng, lòng hơi hốt hoảng.

Lăng Vân Thiên cũng rất oan uổng, hần cũng có ý định đi dỗ nha đầu kia, nhưng Tần Tư Viễn lại cố tình ném tê bội đến, hần không có thuật phân thân, làm sao chiếu cố hai bên cùng lúc đây?

Tê bội là tín vật sư môn, không giống như Lăng Vân Thiên lúc nào cũng đeo bên người, trước kia vì có hiểu lầm nên Tần Tư Viễn rất ít khi đeo thứ này, bây giờ nàng lại ném nó đến, Lăng Vân Thiên tất nhiên phải đi tìm nàng ấy.

Tần Tư Viễn sớm đã để ý đến hướng đi của nha đầu vừa bầm báo về động tĩnh của Thánh Nữ Từ Diễm Môn trong phòng tiệc, nàng biết người ở nơi này đều không thể xem nhẹ.

Nhưng bằng với võ công của nàng và Lăng Vân Thiên, ngay cả Quý Thành Phong tự mình theo dõi cũng khó mà phát hiện ra hai người bọn họ, vì vậy dù bản thân đang bị đám người ở đây xem chừng, bọn họ vẫn khá ung dung bình thản.

Quả nhiên nàng chỉ cần dạo một vòng trong sân, lúc trở về phòng đã thấy người đó ngồi trên ghế tựa gần cửa sổ.

Nàng xoay người đóng cửa, buồn bã nói: "Xem ra phòng thủ kiên cố của Thừa Thiên Phái cũng chỉ nói quá, nếu không sao ngay cả một tên tùy tùng cũng dám vào phòng người khác ngay giữa ban ngày ban mặt?"

Lăng Vân Thiên vừa nghe đã biết Tần Tư Viễn để bụng, lại thấy đau đầu, nghĩ thầm sao hôm nay hội chị em đồng loạt nổi giận với hần vậy, đành bắt đắc dĩ kêu: "Sư muội --"

Tần Tư Viễn hừ lạnh một tiếng, bước đến cạnh bàn ngồi xuống, đánh giá Lăng Vân Thiên từ trên xuống dưới một lần mới trào phúng nói: "Thì ra là sư huynh nha, huynh ăn mặc như vậy lại khiến ta nhầm tưởng huynh làm môn chủ đến chán rồi, muốn trải nghiệm cuộc sống bình thường một chút."

Lăng Vân Thiên không đáp lời, chỉ thấy hơi kinh ngạc, tuy rằng Tần Tư Viễn chủ động châm chọc khiêu khích, lại hiếm khi thấy hần mà không động thủ giết, còn có thể bình tĩnh ngồi đối diện nhau thế này.

Bọn họ tuy là sư huynh muội, cũng lâu rồi không ngồi nói chuyện ôn hòa như vậy, hai người cũng chẳng còn là hai thiếu niên bốc đồng năm xưa, không thể vẫn còn vô tư như trước.

Tần Tư Viễn liếc mắt nhìn Lăng Vân Thiên một cái, đại khái cũng khó lòng chấp nhận kiểu ăn mặc này của hần, ý vị thâm trường nói: "Ta ở Cẩm Kiếm Lâu đợi huynh lâu rồi."

Lăng Vân Thiên gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, trong lòng lại thầm nghĩ muội không những chờ ta mà còn phái ra vô số sát thủ đón đường, còn nói nếu ta làm họ bị thương thì tự đưa đầu đến gặp.

Vì vậy hần quả thật không dám dẫm thương bọn họ, không những không dám dẫm thương mà còn phải dè dặt cẩn trọng, đám nữ sát thủ kia lại còn ra tay tàn nhẫn, chiêu nào chiêu nấy đều khiến hần căng thẳng, sơ sẩy một chút sẽ bị trọng thương.

Cuối cùng hần cũng mất hết kiên nhẫn, biết các nàng không thể chạy đến Thừa Thiên Phái làm cản mới giả làm thi thể trà trộn vào đây, mấy lần trước bị vậy không nói, cuối cùng lại suýt chút nữa giết chết hần, nếu không phải do gặp được Triệu Phù Dao -- cũng may là gặp được Triệu Phù Dao.

Nếu đổi lại là người khác, Lăng Vân Thiên thực sự không dám cam đoan bọn họ sẽ phản ứng thế nào.

Nha đầu kia tuy hơi ngốc, nhưng lại rất đáng yêu, đôi khi còn ngốc đến mức độc ác, tùy tiện tiện đã có thể chọc chết người ta.

Tần Tư Viễn hỏi xong thì thấy Lăng Vân Thiên trầm tư không biết đang nghĩ điều gì mà thất thần, cảm thấy hơi kinh ngạc.

Một lúc sau đối phương mới trả lời: "Xin lỗi sư muội, trên đường bị trì hoãn."

"Trì hoãn đến tận bây giờ? Trì hoãn đến mức đào ra một tân Thánh Nữ? Sư huynh, ta nên khen huynh mưu kế giỏi hay nói mà không giữ lời?"

Biết Lăng Vân Thiên sẽ không phản bác, Tần Tư Viễn ần ần tức giận, tiếp tục trách mắng: "Huynh nói cho dù máu chảy đầy phố cũng nhất quyết đến gặp ta cho bằng được, huynh vốn phải bị trừng phạt."

Tần Tư Viễn càng nói càng kích động, dường như sắp mất hết khống chế, Lăng Vân Thiên bỗng giơ tay ra hiệu dừng lại.

Lúc này do hấn kìm hãm khí thế, lại mặc quần áo hạ nhân nên nhìn không khác gì một tùy tùng bình thường, hơn nữa còn đeo mặt nạ, quả thật chính là loại ném vào giữa đám người thì tuyệt đối không thể nhận ra.

Hiện tại khi hấn nghiêm túc, từng cử chỉ từng điệu bộ đều biểu lộ vẻ uy nghiêm, khí thế áp đảo này khiến Tần Tư Viễn im lặng, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Lăng Vân Thiên bước đến trước mặt Tần Tư Viễn, vươn tay, dừng trước mặt nàng một chút, cuối cùng vẫn rơi xuống mặt bàn, trầm giọng nói: "Sư muội, ta biết muội hận -- muội hận Từ Diễm Môn, muội cũng hận ta, muội còn hận..."

Sát khí trong mắt Tần Tư Viễn nổi lên.

Lăng Vân Thiên chưa nói hết câu đã chuyển lời, "Nhưng Từ Diễm Môn không thể không ngờ, tuyệt đối không thể. Sư muội, muội muốn ta chuộc tội, ta nhất định sẽ không đáp trả; muội muốn rời Từ Diễm Môn, ta nhậm chức thay muội; muội muốn thân phận địa vị, ta có thể giúp muội và Cẩm Kiếm Lâu. Dù sao trong chuyện đó ta cũng có lỗi, nhưng Từ Diễm Môn trên dưới nhiều người như vậy, không thể trở thành công cụ báo thù của muội được!"

Gương mặt của nữ tử đối diện hấn luôn như có như không mang vẻ châm biếm, sau khi nghe hấn nói xong, cả vẻ châm biếm lẫn hận ý trên đó đều tiêu tan, chỉ còn lại sự bình tĩnh.

Tựa như về ôn hòa động lòng người của nàng trước kia.

-- Nhưng cũng chỉ trong giây lát mà thôi, Tần Tư Viễn mang vẻ mặt ôn hòa, cầm lấy ly trà trên bàn hất thẳng vào mặt Lăng Vân Thiên, nàng nhìn từng giọt từng giọt rơi xuống từ người hấn rồi nói từng chữ một: "Huynh là vì đám người Từ Diễm Môn, hay là vì nha đầu kia?"

Lăng Vân Thiên lau mặt, cũng không tức giận, có lẽ đã lường trước được điều này.

Rất nhiều người trong Từ Diễm Môn cho rằng năm đó hấn và Tần Tư Viễn là một đôi, chỉ có họ biết, hai người không hề tồn tại loại quan hệ đó.

Có lẽ hấn đã từng thích Tần Tư Viễn, nhưng trái tim Tần Tư Viễn chưa bao giờ đặt trên người hấn, từ trước đến nay, quan hệ của họ rất trong sáng, chỉ đơn thuần là tình sư huynh muội.

Nếu cứ như vậy, bọn họ một người làm Môn Chủ Từ Diễm Môn, một người làm Thánh Nữ Từ Diễm Môn, nâng đỡ lẫn nhau, sừng sững giang hồ.

Tình cảm sư huynh sư muội không có hiềm khích, có thể hoàn toàn tin nhiệm giao phó sau của mình cho đối phương, là một tình cảm quý giá biết bao.

Chỉ là trên Giang hồ không thiếu điều ngoài ý muốn, từ sau khi sự việc kia phát sinh, trong lòng Tần Tư Viễn chỉ tràn ngập thù hận, còn hấn lại tràn đầy áy náy.

Thấy Tần Tư Viễn nhắc đến Triệu Phù Dao, Lăng Vân Thiên lắc đầu: "Đó là một việc ngoài ý muốn, ta căn bản không định lập tân Thánh Nữ, sư muội, nha đầu Phù dao vẫn còn trẻ con, muội đừng nhắm vào nàng."

Nói xong, hấn lại nghiêm mặt: "Đã khiến nàng vô cơ trở thành Thánh Nữ, ta sẽ bảo đảm cho nàng cả đời bình yên vô sự."

Vừa dứt lời, nữ tử đối diện lại nở nụ cười, mới đầu chỉ là cúi đầu cười, càng về sau nụ cười càng điên cuồng, nàng mất đi dáng vẻ thường ngày, cũng chẳng còn sự kiêu căng, trong đáy mắt không hiểu là nỗi đau đớn hay sự vui thích.

"Ha ha ha... Sư huynh... Cho nàng một đời bình yên vô sự? Giang hồ này vốn là chốn ăn thịt người, huynh xác định Huynh bảo vệ được nàng nhất thời, còn đời bảo hộ nàng cả đời. Điều này dù là ai cũng không dám bảo đảm!"

Lòng Lăng Vân Thiên không đành, hấn đỡ lấy bả vai Tần Tư Viễn, cảm giác cơ thể đối phương đang run rẩy, lúc bé, Tần Tư Viễn cũng hay khóc như vậy, sau này, lại không rơi lấy một giọt nước mắt. Thiếu niên đệ tử lão giang hồ... Chỉ cần bước chân vào chốn này... Đạo lý này, hấn sao lại không hiểu chứ.

"Thử xem, sư muội, cùng một sai lầm, ta sẽ không phạm phải lần thứ hai." Hấn kiên định đáp.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tranh Vẽ.

Lăng Vân Thiên sau khi thề với Tần Tư Viễn sẽ bảo vệ Triệu Phù Dao thật tốt, vất vả lắm mới quay về trước cửa phòng của Triệu Phù Dao, thấy cửa phòng lúc rồi đi thì đóng kín mít, bây giờ chỉ hơi khép hờ, vì vậy trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Ai ngờ mới đẩy được một nửa đã bị vật gì đó nện vào mũi.

Ừm, mềm, hơi hơi góc cạnh, cũng may không phải vật gì đó cứng rắn có thể ném chết hẳn, tuy vậy mũi vẫn thấy ngứa ngứa, vật đó ném trúng hẳn thì lăn lông lốc xuống đất.

Lăng Vân Thiên cúi đầu tập trung nhìn, là một đồng giấy, trên mặt giấy mực vẫn chưa kịp khô.

Đương nhiên với võ công của Lăng Vân Thiên, muốn tránh là điều hết sức đơn giản, chỉ là hẳn không ngờ nha đầu này ngoài năng lực dùng miệng giết chết người, còn có khả năng gây sát thương, vì vậy mới không phòng bị thời.

Cái này gọi là gì? Cười người hôm trước hôm sau người cười? Không không, điều này nói cho chúng ta biết, hành tẩu trên giang hồ, khinh thường người khác là không tốt, là cực kì không nên.

Nếu thứ mà Triệu Phù Dao ném đến không phải giấy mà là nghiền mực, cho dù là Lăng Vân Thiên không sợ chết, thì việc khiến Môn chủ đại nhân phong độ ngồi ngời của Tử Diễm Môn máu mũi ròng ròng cũng là chuyện đơn giản.

Tuy rằng hình tượng của Lăng Vân Thiên trong lòng Triệu Phù Dao đã sớm nát bét, nhưng cứu vẫn được chút nào hay chút ấy

"Thánh Nữ Đại Nhân, mong người đừng ném giấy nữa, nơi này là Thờ Thiên Phái, không phải Tử Diễm Môn." Vân Tiêm, Vân Hi và Vân Chi đã trở lại, âm thanh "giảng đạo" ngày thường lại vang lên.

Đáp lại lời nói của Vân Tiêm, Vân Hi xem xét tư thế cầm bút của Triệu Phù Dao, thờ dãi: "Thánh Nữ Đại Nhân, tuy rằng Tử Diễm Môn không tuân theo bất cứ nguyên tắc nào của Giang hồ, độc lập độc hành, nhưng tư thế cầm bút của người cũng quá không giống người bình thường đi?"

Triệu Phù Dao cắn môi, thở phì phì dùng tư thế như đang cầm xẻng đào hố để cầm bút, sau khi bị "khen" xong, nâng lại tiếp tục ra sức dầy vò tờ giấy tuyên thành.

Lăng Vân Thiên sững sờ nhìn Triệu Phù Dao đang khom lưng múa bút thành văn dưới tình thế bị chúng thị ti vây quanh, từ xa nhìn đến cũng không quá kì lạ, còn hết sức chuyên tâm, chẳng qua...

Vân Hi che miệng, một tay mài mực, nhin không được nhìn lên một cái, nhìn xong lại nhìn thêm cái nữa rồi nói: "Thánh Nữ Đại Nhân, xin hỏi cái hình tròn tròn đó là cái gì? A, mấy cây gậy bên cạnh lại là cái gì vậy?"

Trên giấy mực lem nhem thành một đồng tròn vo, có điều nhìn mãi cũng không biết nó là cái gì.

Triệu Phù Dao cắn giận dùng năm đầu ngón tay nắm chặt bút lông, quẹt qua quẹt lại, mắt đicé tai ngơ ra sức quẹt bừa lên giấy, như thể giấy bút này có huyết hải thâm thù với nàng vậy.

Lăng Vân Thiên nhớ rằng Triệu Phù Dao không biết chữ mà, sao tự nhiên hôm nay lại có nhã hứng vậy?

Hắn nhẹ nhàng bước vào thăm dò, vừa nhìn đã không nhìn được mà hỏi: "À... Thánh Nữ Đại Nhân, xin hỏi đây là cái gì?"

Nghe được giọng nói của hắn, Triệu Phù Dao khựng lại một chút, rồi lại càng vùng bút mạnh tay hơn, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên mà nghiêng răng nghiêng lợi đáp: "Vương bát!"

Vân Tiêm: "..."

Vân Hi: "..."

Vân Chi: "..."

Lăng Vân Thiên: "..."

Vương bát? Chính là cái thứ bơi dưới nước, còn được biết với cái tên khác là rùa, hay được dùng để mắng chửi người khác?

Không nói đường đường là một Thánh Nữ Đại Nhân đi về vương bát đã không hợp lễ nghĩa, nhưng tốt xấu gì cũng nên vẽ sao cho người ta nhìn ra đi chứ, còn cái cục mực đen sì sì này...

Bốn người cùng nhau nhìn lại, nhìn một lát lại ngẩng đầu lên nhìn nhau, sau đó như kiểu vừa được thức tỉnh.

Lúc này nhìn đúng là không hiểu gì, hiện tại Triệu Phù Dao vừa nói, không ngờ lại... Cái cục tròn tròn gì đó chính là thân rùa đi? Còn mấy cây gậy bên cạnh hẳn là chân và đuôi rùa?

Một khi mọi người đã biết Triệu Phù Dao đang về cái gì, dường như cũng cảm thấy nàng về rất giống.

Triệu Phù Dao vốn dĩ vì sự xuất hiện của Tần Tư Viễn và thái độ của Lăng Vân Thiên mà lòng buồn bực, nghĩ người ta không những hiểu rõ thư lễ mà còn tài mạo song toàn, lại càng thêm buồn bực, còn nghĩ chẳng phải chỉ là cảm bút phẩy phẩy thôi sao, nàng cũng làm được!

Vì vậy nàng bảo đám người Vân Tiêm mang giấy bút đến, bày hết lên bàn, lo là mình viết chữ chắc là không ổn, vì vậy quyết định vẽ tranh.

Nhưng lúc bắt tay vào vẽ lại gặp phải một vấn đề lớn, nàng vẽ nguyệt ngoạc một hồi, bao nhiêu ám ức đều trút hết lên giấy, vì vậy càng vẽ càng hăng, thẳng đến khi trong phòng toàn là giấy vụn, vòng vèo một hồi lại nghĩ đến Lăng Vân Thiên.

Đồ không có tiền đồ! Còn nghĩ đến tên xác chết vùng dậy, tên ếch chết kia làm gì, người ta hiện tại không chừng đang bận ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực để giải thích rồi kia kìa.

Hừ, không biết vị mỹ nhân trong lòng hán có biết đến bộ dạng lẩn lộn lốc trên đất như con ếch của hán không.

Nghĩ đến ếch, Triệu Phù Dao đang buồn bực cũng không nhận được mà nhếch miệng cười, hơn nữa không nhận được mà từ ếch nghĩ đến nước, từ nước nghĩ đến cá, từ cá nghĩ đến rùa.

Cũng thật may mắn, Lăng Vân Thiên không biết lai lịch của con rùa này là từ đâu ra..

Hán chỉ có thể sờ sờ mũi nói: "Thánh Nữ Đại Nhân về thật sinh động, đã đạt đến trình độ không thể diễn đạt được bằng lời nói, cực kì cao siêu."

Vân Tiêm, Vân Hi và Vân Chi cúi đầu, nỗ lực nhìn xem con rùa kia sinh động ở điểm nào, nhìn cả nửa ngày cũng không nhìn ra, không hổ là người do hai trưởng lão điên điên khùng khùng kia phái đến, công phu nói dối không chớp mắt cũng là cao thủ, đúng là chân truyền.

Triệu Phù Dao ném bút xuống, bây giờ mới đến đồ người sao, muộn rồi!

Nàng quay đầu định nói gì đó, bỗng nhiên nhìn chằm chằm cái mũi của Lăng Vân Thiên một hồi, sao đó nở một nụ cười quái lạ, rồi tiếp theo ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Lăng Vân Thiên chả hiểu gì cả.

Ba người còn lại cũng u mê quay đầu nhìn Lăng Vân Thiên, sau đó đồng loạt mở to mắt, cũng thấy buồn cười.

Thì ra lúc này Lăng Vân Thiên bước vào bị Triệu Phù Dao ném đồ trúng mũi, mực trên giấy lúc đó vẫn chưa kịp khô nên dính lên mặt hán không ít, lại bị hán dùng tay lau lau, khiến vết mực lại càng lan rộng.

Chính hán lại không phát hiện ra chuyện này, còn bày ra bộ dạng nghiêm túc nên càng nhìn càng thấy buồn cười.

Thấy bốn nữ nhân cười đến nắc nẻ, Lăng Vân Thiên rốt cuộc cũng ý thức được hình như trên mặt mình dính cái gì, nâng tay thì thấy ngón tay vừa quẹt qua mũi còn dính vết mực...

... Xem ra hình tượng của hán trước mặt nha đầu này vĩnh viễn không thể cứu vãn được nữa.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hán đã lâu chưa nhìn thấy ai có thể mỉm cười vô ưu vô lo như vậy.

Phóng mắt khắp nơi cũng chỉ toàn đám người mỉm cười tao nhã dè dặt, làm gì có ai giống Triệu Phù Dao bây giờ, ôm bụng cười đến mức không nhìn thấy mắt đâu.

Ngay cả đám người họ Vân lúc nào cũng giáo huấn Thánh Nữ nàng bộ dạng bất nhã, bây giờ cũng cười thật vui vẻ.

Lăng Vân Thiên bất đắc dĩ che mặt tránh đi, nhìn chẳng khác gì tiểu tặc xong việc thì đi ẩn thân, kỳ thực chỉ là nhanh chóng tìm một chậu nước rửa mặt sạch sẽ thôi.

Thừa Thiên Phái không biết thân phận của hán, hiển nhiên chỉ an bài phòng cho hạ nhân, nhưng vì là người của Từ Diễm Môn nên không thể ở cùng những người khác, cho nên vẫn một mình một phòng, cũng không đến mức đi đường bị người cười chế.

Triệu Phù Dao cười một lúc thì quên mất phải tức giận, từ trước đến nay nàng vốn là người như vậy, tốt tính chẳng thèm để bụng, chuyện nhỏ như vậy nàng sẽ không đi so đo.

Nói khó nghe một chút thì nàng là người thiếu tâm nhãn, nhưng chung quy rộng lượng một chút vẫn tốt hơn, ít nhất cũng không khiến bản thân khó xử.

"Đúng rồi, Thánh Nữ Đại Nhân sao lại đột nhiên muốn... vẽ tranh tiêu khiển vậy, vừa nãy ở yến tiệc với Quý Thành Phong có việc gì sao?"

Đám người Vân Tiêm bị lão hồ li Quý Thành Phong đẩy qua bàn tiệc khác để cách ly với Triệu Phù Dao, do e ngại thân phận cũng như không dám làm lộ thân phận của Triệu Phù Dao nên không dám ở lại.

Bọn họ vẫn luôn e sợ Triệu Phù Dao sẽ đi sai bước.

Lúc này khó khăn lắm mới trở về được, lại bị Triệu Phù Dao ăm ỉ muốn giấy bút, cuối cùng quên mất chuyện này.

Triệu Phù Dao nghe hỏi thì bủn rủn môi: "Cũng chẳng có gì, cũng không chịu ăn cơm cho tử tế, Tần Tư Viễn kia còn --"

"Tần Tư Viễn?" Sắc mặt Vân Tiêm đại biến: "Cầm Kiếm Lâu Lâu chủ Tần Tư Viễn từ xa đến? Vậy Thánh Nữ Đại Nhân ngài..."

"Không có việc gì, chỉ là ăn chưa đủ no."

Vân Tiêm nghe vậy thì không biết nên tức hay lo, lễ nghi quy củ gì đó cũng ném qua một bên, trực tiếp bắt lấy hai bả vai của Triệu Phù Dao lắc tới lắc lui.

Này này người ta là Thánh nữ tiền nhiệm lại là Lâu chủ đó, cô không quan tâm người ta đến làm gì mà chỉ nghĩ đến chuyện ăn có đủ no không thôi sao?

Triệu Phù Dao thấy sắc mặt Vân Tiêm đỏ tới đỏ lui, bỗng nhiên nói: "Ặc, ta cảm thấy nàng ấy tạm thời không có vấn đề gì đâu, nàng đến đây cũng đâu phải vì một mình ta."

"Thánh Nữ Đại Nhân sao lại biết?" Vân Hi cũng hít thật sâu, thở ra, lại hít thật sâu, lại thở ra, cổ gồng bình tĩnh nổi khiếp sợ trong lòng.

Triệu Phù Dao không nói gì nữa, gom đồng giấy vương vãi trên đất lại cho sạch sẽ, nàng không biết phải nói như thế nào, chỉ là có cảm giác như vậy thôi.

"Đúng rồi, lúc này Tiểu Lăng Từ khen ta vẽ tranh rất đẹp, chúng ta đến Thừa Thiên Phái cũng chẳng chuẩn bị gì, Tần ti ti lại đột nhiên đến, không bằng đem bức tranh này đưa qua cho Tần ti ti đi?"

"Tiểu Lăng Từ? Không phải hán tên Giả Minh sao?"

"Vẽ đẹp?"

"Tặng cho Tần Tư Viễn?"

Ba người họ Vân đồng thanh nói, tuy nội dung không giống nhau, Triệu Phù Dao cũng chẳng thêm nâng mắt: "Ta thấy tên Tiểu Lăng Từ tương đối dễ nghe, hán cũng không tệ ý. Bức tranh này tặng cho Tần ti ti chẳng lẽ không được?"

"Được chứ!" Vân Tiêm, Vân Hi và Vân Chi trầm miệng một lời.

Tuy rằng hiện tại bọn họ không đoán được Triệu Phù Dao rốt cuộc có phải do thực sự thấy tranh đẹp hay muốn châm chọc Tần Tư Viễn nên mới muốn đem tặng đối phương, nhưng mà quyết định này quả thật... Rất phù hợp với tác phong của Ma Giáo bọn họ.

Vân Tiêm cười trong suốt quỳ xuống bảm báo: "Mời Thánh Nữ nghỉ ngơi, bọn ta sẽ đến chỗ Tần Tư Viễn để xem ý của vị lâu chủ này thế nào. Về phần bức họa này, ngày mai hằng tặng cũng không muộn."

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Láp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đêm Dài.

Vân Tiêm và Vân Chi hoài nghi chuyện Tần Tư Viễn đến đây không có ý tốt, sau khi cáo lui thì lập tức đến "thăm", còn Vân Hi ở lại trông chừng Triệu Phù Dao, sợ lại phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Triệu Phù Dao không biết nghĩ gì, ăm ỉ một hồi thì đòi lên giường nghỉ ngơi, đuổi Vân Hi ra ngoài, sau đó mặc nguyên quần áo mà nằm trên giường, mắt nhìn chằm chằm đỉnh giường, hai tròng mắt đảo tới đảo lui, nét mặt lúc vui lúc buồn, bất giác cầm lấy một góc chăn mà cắn.

Đèn đó Quý Thành Phong suy tư về buổi yến tiệc lúc trưa, tuy rằng hán không sợ Triệu Phù Dao giả hoạt nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại thấy đau đầu, dù gì Thừa Thiên Phái công việc bề bộn, không thể lúc nào cũng có thể để mắt đến nàng, thôi thì hạ quyết tâm khiến Tần Tư Viễn và Triệu Phù Dao đối chọi gay gắt đi.

Tần Tư Viễn vừa nghe truyền lời đã biết lão hồ ly Quý Thành Phong kia có ý đồ gì, nàng cũng không có ý định muốn đối đầu với Triệu Phù Dao, bây giờ nên gặp cũng đã gặp, nên chọc cũng đã chọc, nếu chủ động đưa mình đến để bị khinh bỉ, chẳng phải tự chuốc nhục vào thân sao?

Cho nên thôi cứ nói thân thể không thoải mái, gọi người trực tiếp đem cơm chiều vào phòng dùng riêng.

Chờ người lui ra hết, Tần Tư Viễn nghĩ nghĩ, sau đó cả kinh, mình từ khi nào lại khẳng định bản thân bị nha đầu thối kia khi dễ?

Ý nghĩ vừa lóe, Tần Tư Viễn đương nhiên cảm thấy không ổn, dường như mình vô tình khiến đối phương chiếm thế thượng phong, người được Từ Diễm Môn lựa chọn quả nhiên không phải dạng tầm thường, cách làm việc tuy hơi quái dị, nhưng tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Cứ thế, hình tượng phản trư ăn lão hổ của Triệu Phù Dao cứ vậy mà bị đóng đinh chắc nịch.

Đương nhiên chính Triệu Phù Dao cũng không ngờ được, nàng chỉ biết đêm khuya yên tĩnh, một mình được ăn cả một bàn tiệc to tương toàn món ngon vật lạ, cái gì mà Thừa Thiên Phái Chương môn và Đà chủ đều không xuất hiện, ngay cả Lâu chủ Cẩm Kiếm Lâu cũng không có, thật sự an tĩnh, thật sự vui vẻ.

Chỉ có một tên đệ tử của Thừa Thiên Phái đến đây xin lỗi, nói là Chương môn nhà mình do công việc quá bận nên không thể tự mình tiếp khách, mong Thánh nữ đừng trách phạt, thuận tiện lại thêm câu Tần lâu chủ đi đường mệt nhọc nên bị đau đầu, phải nằm trên giường nghỉ ngơi nên cũng không thể cùng dùng bữa.

Triệu Phù Dao ừ ừ vài tiếng, quay đầu hỏi ba người họ Vân đang đứng đằng sau, Lăng Vân Thiên từ sau khi quay về lau sạch mũi cũng không thấy xuất hiện nữa, Triệu Phù Dao không biết hẳn rốt cuộc đang làm gì, đành phải để ba người họ Vân đi theo.

"Tần tí ti không thoải mái?"

Vân Tiêm trầm ngâm một chút, buổi chiều nàng và Vân Chi có đi tra xét một chút, vì công lực của Tần Tư Viễn cách xa hai người bọn họ nên cũng không dám đến quá gần, chỉ biết nàng ấy vẫn ở yên trong phòng không ra ngoài nữa bước.

Vì vậy nàng đáp: "Chỉ sợ là lấy cớ, nhưng cũng không có động tĩnh gì lớn, không đến cùng tốt, đỡ khiến Thánh Nữ bị khinh bỉ."

Tần Tư Viễn nếu đang ở đây chắc chắn sẽ bị những lời này làm cho học máu, cái này không khác gì đổi trắng thay đen, rốt cuộc ai mới là người bị khinh bỉ? Nàng nếu thật sự bị đau đầu đến mức nằm im trên giường, cũng là do bị vị Thánh Nữ này chọc đến mức đau đầu!

Triệu Phù Dao nghĩ nghĩ: "Cẩm Kiếm Lâu cách Giang Châu rất xa sao? Còn xa hơn so với Từ Diễm Môn?"

Không hiểu sao Triệu Phù Dao lại đột nhiên hỏi vậy, Vân Tiêm theo bản năng trả lời: "Từ Diễm Môn ở Thanh Hạc Phong xa xôi hẻo lánh, rồi xa hồng trần, đương nhiên xa hơn so với Cẩm Kiếm Lâu."

Triệu Phù Dao cắn cắn đầu, dăm chiêu gạt đầu đáp, sau đó bùng tình cảm thán: "Từ Diễm Môn xa như vậy, chúng ta đến đây cũng chẳng thấy đau đầu. Tần tí ti ở gần đây mà lại bị mệt, xem ra nàng ấy đúng là mảnh mai, cơ thể nhất định không khỏe, thật khó cho nàng."

Nàng nói rất nghiêm túc, ba thị nữ nghe xong đều khó nhịn được cười, nhất trí cảm thán Tần Tư Viễn không đến đây ăn cơm là một quyết định vô cùng chính xác.

Huống chi, bằng sự chân thành của Triệu Phù Dao, còn có một bức tranh vương bát đang chờ nàng ấy, đến lúc tặng không biết về mặt người nhận phải như thế nào cho phải.

"Có lẽ do nàng ấy ngày đêm suy nghĩ tính kế nên mới bị đau đầu." Vân Chi gấp đồ ăn cho Triệu Phù Dao, cười như không cười nói.

Ba người bọn họ ngay từ đầu đã bất mãn với vị Thánh Nữ từ trên trời rơi xuống là Triệu Phù Dao, cho nên tuy biết nàng là nhân vật trọng yếu trong bang nhưng vẫn luôn tìm cách gây khó dễ.

Nhưng dù ba người họ có bất mãn với một Triệu Phù Dao từ chim sẻ bay lên thành phượng hoàng đến mấy, đứng trước mặt Tần Tư Viễn vẫn thấy bản thân thật hèn mọn.

Bởi vậy lúc Triệu Phù Dao làm Tần Tư Viễn mất mặt, các nàng cũng phần nào cảm thấy vui vẻ, tiện đà đối xử với Triệu Phù Dao thoải mái hơn trước một chút.

Triệu Phù Dao vất vả lắm mới ăn cơm xong, cảm thấy vô cùng mỏi mẫn, thiếu điều muốn bật nhảy về phòng, nếu không phải do bọn thị nữ ở đằng sau nhắc nhở nơi này tai vách mạch rừng, nàng nhất định sẽ hừ hừ ngâm nga điệu dân ca mà mình thích hát nhất lúc còn đi đào hổ.

Nhưng nghĩ đến đào hổ lại không khỏi nhớ đến đám người lúc trước ở cùng mình, khi đó chỉ cần làm không tốt một chút là bị Lí đại béo phát hiện, tuy rằng hẳn chỉ hù dọa bọn họ là sẽ bị Đà chủ đuổi ra ngoài, những cá đám vẫn không khỏi sợ hãi.

Còn có Tiểu Đậu Tử, lúc đó chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng thấy nó bị đánh đến thê thảm, không biết mình không còn ở đó, Tiểu Đậu Tử có tiền mua thuốc mỡ về bôi hay không, lúc ăn cơm có được ăn no hay không.

Bản thân nàng bây giờ cơm no áo ấm, tuy rằng mỗi ngày trôi qua đều rất hoang đường, nhưng chung quy cũng không phải lo đến cái ăn cái mặc, Tiểu Đậu Tử ngược lại vẫn bị đói đến mức xanh xao vàng vọt.

Không biết có cách nào đưa nó ra khỏi Thừa Thiên Phái hay không.

Còn có...

Trong đầu suy nghĩ rối ren, Triệu Phù Dao cũng chẳng còn tâm trí mà nhảy nhót, trên đường về phòng nàng luôn cúi đầu suy tư, vì vậy suýt chút nữa đầu

đập vào khung cửa, hoàn hồn xong lại thất thiếu vào phòng.

Lúc này sắc trời đã tối, ánh sáng đèn dầu nhỏ như hạt đậu tỏa ra ánh sáng lờ lờ, Triệu Phù Dao bỗng đứng nghĩ đến lúc còn đi đào hồ, gặp được tên xác chết vùng dậy Lăng Vân Thiên kia cũng toàn vào lúc hoàng hôn.

Khi đó tà dương như máu, khi đó cây cỏ lay động, khi đó chim chóc gào thét, tất cả chỉ còn là hồi ức, sẽ không xuất hiện nữa.

Rõ ràng mọi chuyện chỉ mới xảy ra, chiếc chăn bông ấm áp kia, còn cả điệu múa dưới nền tuyết cũng tưởng như đã cách cả một thế hệ.

Đây là lần đầu tiên Triệu Phù Dao nhận ra, ngày đó đã không thể nào quay trở lại được nữa, vĩnh viễn không bao giờ quay lại được.

Hôm nay nàng lấy thân phận là Thánh Nữ của Từ Diễm Môn để tiến vào Thừa Thiên Phái, có nghĩa nàng không bao giờ có thể biến trở lại là một nha đầu sơn dã mặt mộc không trang điểm, cả ngày chỉ biết đào hầm như xưa nữa.

Mà tương lai, nàng vĩnh viễn chỉ có thể là người của Từ Diễm Môn, vĩnh viễn là người đã bị Quý Thành Phong - hiệp khách được người người trong giang hồ tín nhiệm - nhận định, quyền lựa chọn từ trước đến nay đều không đến phiên nàng quyết định.

Số phận bị động như nước chảy bèo trôi đó, không biết ngay sau đó sẽ gặp phải điều gì.

Không thể cứ tiếp tục như vậy được.

Ngay cả một Triệu Phù Dao ngây thơ, tuổi còn nhỏ, chỉ cần có ăn là đủ, không ham tranh đấu với ai, cũng hiểu rõ bản thân không thể cứ tiếp tục như vậy, bất luận chuyện gì xảy ra cũng chỉ có thể làm những điều mà người khác chỉ định.

Nàng không hề biết đạo lý muốn đem vận mệnh nắm giữ trong tay to lớn đến mức nào, cũng không giống những người tài hoa hễ mở miệng là lại nói vận mệnh trong tay ta chứ không phải do ông trời.

Nàng chỉ biết, nàng còn sống.

Mà muốn sống, không thể cứ như hiện tại được.

Tìm đèn chột lóe lên một tia sáng hoảng loạn, ánh đèn hắt lên cái bàn bên cạnh, Triệu Phù Dao vẫn chưa dọn dẹp giấy và bút mực.

Bên cạnh nàng còn một quyển sách nhỏ lục được lúc ở một mình trong phòng nghỉ, mặt trên chỉ chít chữ như ma trận.

Từ lần đem Lăng Vân Thiên đẩy xuống sàn nhà trong căn nhà nhỏ giúp hấn thành công chạy trốn, không hiểu sao Triệu Phù Dao lại sinh lòng hứng thú vĩ đại đối với găm giường.

Cứ cảm thấy mình có thể tìm được thứ gì đó lý thú ở đó, vì tò mò nên nàng đã thử nhìn một cái.

Dưới gầm giường Thừa Thiên Phái không có người sống nào đang nằm, trên thực tế cũng chẳng có cái gì ở đó, quyển sách này được giấu rất kỹ dưới gầm giường, vì mắt Triệu Phù Dao sắc nên mới nhìn thấy.

Vì không biết chữ, nên nàng cũng không biết trên đó viết những gì, có điều hiện tại vừa vặn có thể lấy dùng tạm một chút.

Nàng muốn học chữ.

Học chữ, học võ là hai thứ trọng yếu mà nàng vừa mới quyết định trước mắt, tuy rằng trên giang hồ không thiếu những tên nhà quê chỉ biết vài ba chữ đơn giản, nhưng chỉ biết chữ mới có thể không bị xem là kẻ ngốc.

Hơn nữa biết chữ sẽ có thể dễ dàng học võ, giang hồ võ lâm đương nhiên phải dùng sức mạnh để nói chuyện, võ công cao, mới có thể tự bảo vệ bản thân, bảo vệ người khác.

-- Trọng điểm là, võ công cao, mới có thể giống Cầm Kiếm Lâu Tàn Tư Viễn đến hay đi đều giống như sương phủ mây giăng, vô cùng kinh diễm.

Nhìn lại cách mà nàng xuất hiện xem, tay cầm xẻng đào đất, cũng kém quá xa rồi!

Triệu Phù Dao quẹt quẹt bút vào nghiên mực còn thừa chút nước, nàng mở quyển sách bên cạnh ra, năm ngón tay cầm lấy bút lông bắt đầu vẽ.

Lần đầu tiên viết chữ, hạ bút xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ một nét hình cuộn sóng trên giấy tuyên thành, Triệu Phù Dao nhìn nhìn, ừm, xem ra, cũng... giống lắm.

Tiếp tục, nàng lại vẽ một cái que đứng thật to... Chỉ vẽ một chữ thôi đã khiến nàng mất quá nhiều sức, viết xong, lại đối chiếu với chữ trong sách, hình như vẫn còn kém xa.

Ừm, được rồi, không chỉ một chút, nói trắng ra chữ mà nàng viết chẳng khác gì gà bới.

Triệu Phù Dao thở dài một cái, xoa xoa mắt, nghĩ thầm không thể gấp rút, cái gì cũng phải từ từ.

Nàng nhớ hồi nhỏ lần đầu tiên cầm xẻng đi đào hố cũng giống như vậy, xẻng cắm xiêu xiêu vẹo vẹo, cả ngày trời cũng không xúc nổi một nắm đất.

Người khác đứng một bên cũng chỉ chống nạnh cười, hi hi ha ha hi hi ha ha, chẳng ai đồng ý bước qua giúp nàng một phen.

Cho dù vậy, cuối cùng không phải nàng cũng học được sao, không chỉ học được, mà còn càng đào càng tốt, ừm, nói không chừng nàng đã đạt đến cảnh giới người xẻng hợp nhất trong truyền thuyết.

Viết chữ cũng giống vậy, đều không thể gấp rút, phải nỗ lực luyện, chăm chỉ luyện.

Nghĩ đến đây, Triệu Phù Dao lại tiếp tục mím chặt môi đặt bút viết, bắt đầu vẽ chữ thứ hai.

Đúng lúc này, một trận gió thổi vào phòng, gió đêm mát như nước, khiến Triệu Phù Dao không khỏi rung mình, nàng nâng mắt, chỉ thấy cửa sổ bị ai đó mở ra.

Kẻ nào!

Lúc Lăng Vân Thiên từ cửa sổ nhảy vào, thấy nha đầu đang ngồi ở cái bàn bên cạnh, trên bàn bày đầy giấy, trong tay nàng còn đang túm chặt cây bút, ngây ngốc nhìn hấn chăm chăm.

Hay là hứng thú về tranh của nàng vẫn còn?

"Nha đầu, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?" Hấn hỏi.

"Huynh... có cửa sao không đi mà cứ leo cửa sổ vậy?" Nàng hỏi.

Lăng Vân Thiên muốn trả lời là do muốn an toàn giữ bí mật nên mới làm vậy, nhưng lại chẳng nói thành lời, vì hấn leo cửa sổ đã thành thói quen, quên mất còn có cửa chính.

Vì vậy đành phải ngượng ngùng cầm lấy quyển sách nhỏ đang đặt trên bàn, thuận tiện lái sang chuyện khác: "Làm gì vậy?"

Sau đó hai mắt mở to.

Vì quyển sách chỉ chít chữ như ma chú kia được mở đầu bằng hai câu khiến người khác phải mặt đỏ tim đập, đây rõ ràng là một quyển sắc-tình mà người ta lưu hành trên phố!

Tác giả có điều muốn nói: Khụ khụ, thuần khiết nha rất thuần khiết nha!

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hố Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ái Muội

Lăng Vân Thiên lại lật thêm vài tờ, phát hiện trong sách còn có cả tranh minh họa, là xuân cung đồ.

Nếu vẽ phong lưu hàm súc thì chẳng nói làm gì, đây là loại sách lưu truyền trên phố, vì dễ dễ hiểu nên không chỉ câu văn rõ ràng hàm súc, tranh minh họa cũng cùng phong cách, bút pháp lớn mật mạnh mẽ, không cần sinh động, chỉ cần dễ hiểu.

Cái gì mà áo gấm khế mở, lại còn uyên ương hí.

Lăng Vân Thiên vừa nhìn đã thấy hết hồn, nếu không phải do hấn công lực thâm hậu thì chi sợ đã phun máu mũi.

Không ngờ Triệu Phù Dao hơn nửa đêm không ngủ lại đi đốt đèn đọc cái này, nàng mới bao nhiêu tuổi chứ? Sao lại đi xem cái thể loại này?

Nhất thời hấn chẳng biết nên giận hay nên buồn cười, trong đầu trăm chuyện ngàn xoay nên quên mất chuyện Triệu Phù Dao không biết chữ, sắc mặt cứng nhắc ném quyển sách lên sàn, giọng điệu cũng hơi trầm xuống.

“Cái này cô lấy ở đâu ra?”

Triệu Phù Dao cắn cắn bút lông, đang định bảo Lăng Vân Thiên dạy nàng viết chữ, nào ngờ đối phương vừa nhìn vài cái đã biến sắc.

Còn chưa kịp phản ứng, giọng nói pha lẫn tức giận của hấn đã ập đến khiến nàng hoang mang, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Không phải chỉ là một quyển sách thôi sao? Có cần nhỏ mọn như vậy không?

Chẳng lẽ đây thực ra là một quyển bí tịch võ công, một khi luyện thành thì sẽ khiến người ta xưng bá võ lâm, mà Lăng Vân Thiên đã đau khổ tìm nó nhiều năm nhưng không thấy, hiện tại lại dễ dàng rơi vào tay nàng, vì vậy không khỏi tức giận?

Không đến mức đó đi... Vận khí của mình không phải... may mắn đến mức này luôn chứ? Hơn nữa võ công bí tịch gì đó, Lăng Vân Thiên muốn lấy là được, bày đặt tức giận cái gì?

Nàng vừa nghĩ vừa dè dặt đưa mắt nhìn Lăng Vân Thiên, sợ bị đối phương phát hiện suy nghĩ trong đầu mình.

Lăng Vân Thiên thấy bộ dạng ủy khuất của Triệu Phù Dao, ánh mắt còn lén lút nhìn sang chỗ hắn, nhìn vào là tưởng nàng vì làm sai chuyện gì mà chột dạ.

Tuy rằng bộ dạng vô cùng đáng thương, nhưng càng thêm chứng thực tội danh, vì vậy hắn càng thêm buồn bực: “Nói, rốt cuộc là ở đâu ra?”

Triệu Phù Dao nháy mắt mấy cái, chỉ chỉ dưới gầm giường, rành rọt trả lời: “Bên kia — giường, dưới gầm.”

Dưới gầm? Dưới gầm giường phòng khách của Thừa Thiên Phái?

Lăng Vân Thiên giận điên người, Thừa Thiên Phái làm ăn kiểu gì mà trong phòng khách lại giấu thể loại sách thô bỉ dung tục này, dạy hư cô nương nhà người ta thì làm sao bây giờ?

Đợi chút, nha đầu này không có chuyện gì làm thì chui xuống gầm làm gì? Chẳng lẽ nàng có ý tìm?

“Giấu ở chỗ đó mà cô còn tìm được?”

Thấy con giận của Lăng Vân Thiên không những không giảm mà còn có xu hướng tăng thêm, Triệu Phù Dao càng thêm hoang mang, chẳng lẽ hắn cảm thấy mình chui gầm giường nhà người khác là bất lịch sự sao?

“Ặc, cái đó, Tiểu Lăng Tử huynh đừng nóng giận — Ta, ta thật sự không phải cố ý, chính là sau cái lần đem huynh giấu dưới gầm giường xong, cứ có cảm giác dưới gầm giường mình sẽ có người núp...”

Nàng vội vàng giải thích, nhíu mày nói một tràng, giọng của tiểu cô nương rất dễ nghe, như tiếng châu ngọc va chạm, nhẹ nhàng rót vào lỗ tai Lăng Vân Thiên, không ngờ lại khiến hắn xuôi xuôi giận.

Nghe Triệu Phù Dao nhắc đến chuyện xưa, nếu không phải nàng đem hắn giấu đi thì hôm nay không biết hắn đang lưu lạc nơi nào, vì vậy tâm cũng mềm hẫng xuống.

Hắn thở dài một hơi, đúng là mềm lòng mà, đưa tay sờ sờ đầu Triệu Phù Dao: “Cái loại sách này tiểu cô nương không thể đọc, về sau đừng đọc nữa, biết chưa?”

Triệu Phù Dao gật gật đầu “vâng” một tiếng. Nhìn nhìn quyển sách đáng thương bị Lăng Vân Thiên ném đi, nghĩ rằng công cụ luyện chữ của mình thật đúng là số khổ: “Đúng rồi Tiểu Lăng Tử, kia rốt cuộc là sách gì vậy, lại khiến huynh tức giận như thế?”

Lăng Vân Thiên ngẩn ra, lúc này mới phản ứng kịp, đúng rồi, Triệu Phù Dao căn bản không biết chữ, không biết chữ thì làm sao đọc hiểu, lúc đó hắn nhìn thấy nội dung bên trong thì bản thân, trái lại quên mất chuyện này.

“Cô... Có thấy mấy bức tranh trong đó chưa?”

“Bên trong còn có tranh? Ai da vừa rồi còn chưa kịp xem, mau đưa ta nhìn xem, có đẹp hơn con rùa ta vẽ không!”

Vừa nghe Triệu Phù Dao nói vừa rồi chưa kịp nhìn, Lăng Vân Thiên còn lâu mới để nàng có cơ hội xem thử, nhanh nhẹn ấn nàng ngồi lại trên ghế: “Không đẹp tí nào, tiểu nha đầu cô không cần xem, so với tranh cô vẽ còn khó coi hơn nhiều.”

“Thật không?”

“Tuyệt đối thật.”

Lăng Vân Thiên sức lớn, Triệu Phù Dao bị ấn ngồi trên ghế tựa không thể động đậy, đành phải tiếc nuối nghĩ, sách tham khảo để luyện chữ giờ cũng không còn, aizzz.

Lăng Vân Thiên lúc này đứng đối diện Triệu Phù Dao, lúi lúi vài nước hắt quyển sách bị ném trên sàn lên, một cước đá nó đi, quyển sách nhỏ đáng thương theo khe hở cửa sổ bộp một cái bay xuống, tiếp đó một tiếng động nhỏ vọng đến, giống như tiếng vật gì đó bị ném trúng.

Triệu Phù Dao tưởng ném trúng cây cỏ gì đó nên cũng không để tâm.

Lăng Vân Thiên biết là có người ẩn núp gần đó, nhưng hắn cho rằng đó là người được Thừa Thiên Phái phái tới giám sát Thánh Nữ, cho nên vận lực khá nhiều.

Còn Tần Tư Viễn bên ba mấy ngày trời lúc này hắn phải đang dùng cơm chiều, nàng ăn xong rồi đợi màn đêm buông xuống, sau đó lặng lẽ đổi quần áo,

định bụng đến chỗ Triệu Phù Dao thám thính.

Xa xa nhìn thấy có người vụng trộm nhảy cửa sổ vào phòng Triệu Phù Dao thì âm thầm cười lạnh, nghĩ nha đầu này coi vậy mà cũng là người không an phận, hơn nửa đêm còn lén lút làm chuyện mờ ám.

Sắc mặt nhìn thấy tê bối trên người người nọ, không khỏi hít sâu một hơi... Người đó là Lăng Vân Thiên?

Lăng Vân Thiên hạ mình làm tùy tùng của nha đầu thối kia cũng không sao, còn có thể hiểu là đang cải trang đi các bang phái tìm hiểu tình hình, nhưng sao nửa đêm gà gáy còn lén lút nhảy cửa sổ vào phòng người khác như vậy!

Thế này còn ra thể thống gì, chả trách nữ nhân này đã khuya còn đốt đèn, ra là đang đợi người.

Tần Tư Viễn thực sự khiếp sợ, nhìn không được đến gần một chút, muốn thám thính tình hình trong phòng, âm thầm lo lắng không biết Lăng Vân Thiên và Thánh Nữ kia có mưu đồ hay nội tình gì bí mật.

Nào ngờ vừa đến gần một chút, còn chưa kịp làm gì đã có thứ gì đó đen nhánh bị ném ra từ cửa sổ, thẳng hướng mặt nàng mà bay.

Tần Tư Viễn sắc mặt, nghiêng người ra tay nhanh như gió, lưu loát kẹp lấy thứ “ấm khí” kia, nào ngờ “ấm khí” quá mạnh, khiến nàng phải lui về sau ba bước mới dừng lại được!

Quả nhiên!

Tần Tư Viễn nhũ mày thăm nghĩ, vị Thánh Nữ kia tuy tuổi còn trẻ, lại không rành thể sự, không ngờ chính là người thâm tàng bất lộ, rõ ràng một thân công phu, không chỉ nội công thâm hậu, mà ngay cả chiêu thức cũng rất thuần thực, không có nửa phần do dự.

Vậy mà lại bị phát hiện... Cũng do vì nhìn thấy Lăng Vân Thiên nên nháy mắt bị ảnh hưởng, khiến hành tung bị tiết lộ.

Sắc mặt Tần Tư Viễn tái nhợt, nàng vươn tay, muốn nhìn xem rốt cuộc đối phương dùng loại ám khí gì, sau đó phát hiện chẳng qua chỉ là một quyển sách bình thường.

Trang giấy mỏng manh lại trở thành vũ khí giết người lợi hại, tu vi của nàng ta đã đạt đến cảnh giới này rồi sao?

Tần Tư Viễn nháy mắt thu hồi thái độ khinh thường, cảm thấy lần này mình kết minh với Thừa Thiên Phái đúng là chính xác, thực lực của Từ Diễm Môn vốn dĩ đã mạnh, bây giờ lại thêm một Thánh Nữ khó xoi, xem ra mục đích nàng hướng đến không dễ thực hiện.

Tần Tư Viễn yên lặng lui về phía sau, đã bị người khác phát hiện, nhân lúc đối phương chưa có ý định biết nàng là ai mà nhanh nhẹn lui đi mới là thượng sách.

Gió đêm thổi đến khiến quyển sách trên tay nàng rào rào lật ra, hiện rõ nội dung từng tờ.

Tần Tư Viễn vốn dĩ vô tâm đột nhiên thay đổi sắc mặt, nàng vốn không chú ý đến nội dung trong quyển sách là gì, nào ngờ con gió lại phơi bày tất cả, ngoài trang chữ ban đầu, còn có cả tranh vẽ.

Trên hành lang vốn treo đèn lồng, tuy rằng đêm khuya nên nhiều chỗ đèn đã tắt, nhưng ánh sáng vẫn le lói, đã thế lúc này trời lại không có mây, ánh trăng treo cao tỏa sáng rõ mồn một, khiến nét vẽ trên giấy trắng mực đen hoàn toàn phô bày, tất cả đều là những hình ảnh đậm tực, Tần Tư Viễn nhìn thoáng qua cũng thấy chấn động.

Không ngờ... Không ngờ... Nhớ lại điệu bộ lúc nhảy từ cửa sổ vào của Lăng Vân Thiên, không ngờ ám khí mà bọn họ ném ra lại là loại sách này.

Vậy một nam một nữ kia ở trong phòng làm gì, còn cần phải đoán sao?

Chuyện rõ như ban ngày... Được rồi, cũng không phải rõ như ban ngày, nhưng đêm khuya heo hắt, cô nam quả nữ ở chung một phòng, còn xem loại sách dâm đảng này, nói không chừng giờ khắc này hai người họ còn đang điên loạn đảo phượng!

Trên mặt Tần Tư Viễn hiện lên một rặng mây hồng, không biết là do tức giận hay xấu hổ, nàng ngậy ngốc xoay người rời đi, dọc theo đường đi chậm chậm như du hồn, trong đầu vẫn đang quanh quẩn chuyện mình vừa nghĩ đến.

Trong phòng, Triệu Phù Dao chỉ vào tờ giấy tuyên thành và nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên bàn, nói chuyện với Lăng Vân Thiên.

Vừa rồi Lăng Vân Thiên khen con rùa nàng vẽ xong, cuối cùng cũng nghĩ đến chính sự, vì vậy hỏi nàng nếu đọc không hiểu, còn đọc làm gì.

Về phần người ngoài cửa sổ, Lăng Vân Thiên phát hiện người đó đã đi rồi, cũng hiểu do chiều lúc này mình tung ra khiến người nọ đại bại nên rút lui nên cũng không định khiến Quý Thành Phong mất mặt ngay trên địa bàn, không đuổi theo truy xét.

Triệu Phù Dao nắm nắm ngón tay: “Ta muốn học viết chữ.”

Lăng Vân Thiên hơi bất ngờ, liếc mắt nhìn Triệu Phù Dao một cái, không ngờ nàng lại vì nguyên nhân này, trong ấn tượng của hắn, Triệu Phù Dao vẫn là nha đầu ngốc có ý đồ dùng xằng chôn sống hắn ở sau núi.

Thật ra dù nàng không biết chữ cũng không hiểu quy củ, nhưng lại vô cùng đơn thuần chất phác, so với bọn người miệng đầy nhân nghĩa nhưng đáy lòng độc địa kia tốt hơn nhiều lắm.

Nha đầu lúc nào cũng u u mê mê không chịu để tâm này đột nhiên có ý nghĩ như vậy, có thể thấy giang hồ đúng là nơi tu luyện con người.

Thấy Triệu Phù Dao dùng ánh mắt chờ đợi để nhìn mình, Lăng Vân Thiên khoanh tay thong thả đi đến trước bàn, nhìn hai chữ lúc nãy nàng viết một cái.

Nhìn hướng nào cũng thấy thâm, không phải chữ nào nhiều nét cũng tốt, người mới học chữ lại càng không thể viết mấy chữ này cho đẹp được, có điều, hai chữ kia cũng quá...

Lăng Vân Thiên bối rối vo tờ giấy trên bàn lại thành một nắm, hắng giọng nói với Triệu Phù Dao: “Hai chữ này rất phức tạp, viết không được, cô vừa mới học, ta chỉ cô chữ khác.”

“Tiểu Lăng Tử, ta biết huynh tốt nhất!” Triệu Phù Dao lập tức cười tít mắt, cũng không so đo chuyện Lăng Vân Thiên vo hai chữ nàng khó khăn lắm mới viết được thành một cục, nhanh nhẹn cầm bút nhìn hấn.

Lăng Vân Thiên nhìn cũng thấy buồn cười, gương mặt Triệu Phù Dao bị ánh nến hắt lên nên đỏ bừng, hấn nhìn không được vén một sợi tóc rơi bên má nàng ra sau tai: “Nha đầu, cầm bút như vậy không đúng, bút không phải xẹt.”

“A? Ừ—”

Triệu Phù Dao ngơ ngác nhìn bàn tay mà Lăng Vân Thiên vừa mới vươn qua, lúc hấn vén tóc còn hơi chạm vào tai nàng, có chút ngượng ngùng, và lại còn cười dịu dàng như thế.

Tiếp theo cây bút lông trong tay nàng cũng bị người ta lấy đi, tư thái hấn tao nhã, chăm chăm mực, sau đó xoay người viết lên giấy ba chữ.

Nhìn không hiểu, Triệu Phù Dao lại cúi đầu, chỉ cảm thấy nét bút của Lăng Vân Thiên rất dễ nhìn, dường như muốn bay ra từ giấy.

“Đây là chữ gì?” Nàng thì thào hỏi.

“Tên của cô.” Lăng Vân Thiên đưa bút cho Triệu Phù Dao, ý cười trong suốt.

Triệu Phù Dao mở to mắt: “Triệu...Phù...Dao?”

“Ừ, bút phải cầm như vậy lúc viết mới thoải mái được, hơn nữa cũng không làm ống tay áo bị dính mực.” Lăng Vân Thiên gạt gạt đầu vươn tay, đem năm ngón tay của Triệu Phù Dao xòe ra.

Triệu Phù Dao bỗng cảm thấy tim mình đập thật nhanh, không biết vì sao, cứ bùm bùm bùm như vậy, ầm ĩ khiến bản thân không thể bình tĩnh.

Nàng run run rẩy rẩy nhìn nét chữ của Lăng Vân Thiên, hấn viết tên mình, tuy nhìn không hiểu lắm nhưng cứ thế thu hết vào đáy mắt, vô cùng dễ nhìn.

Đây là tên của nàng.

Lần đầu tiên nàng biết ba chữ Triệu Phù Dao là được viết như vậy, viết đến... rung động lòng người.

“Vậy... Tên của huynh thì sao?” Giọng nói của nàng bỗng nhiên thấp lại.

Phía sau truyền đến giọng nói chứa đầy ý cười: “Ta chỉ cho cô.” Nói xong, một bàn tay từ đằng sau người nàng vươn ra, năm ngón tay thon dài hữu lực nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang cầm bút của nàng.

Thật giống như tư thế hai người đang ôm ấp.

Bàn tay tiếp xúc với tay nàng dần khít lại, tay hấn hữu lực mà kiên định dẫn đường nàng, từng nét từng nét viết lên tên mình trên giấy — Lăng Vân Thiên.

Hai cái tên viết trên cùng một tờ giấy, gần như vậy nhưng lại xa đến thế.

Tác giả có điều muốn nói: Nha đầu, tâm động không bằng hành động, chống nạnh cuồng tiếu~

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tặng Tranh.

Vì dựa vào gần quá, hơi thở Lăng Vân Thiên hơi phất vào sườn mặt nàng, mang đến cảm xúc lạ thường.

Tìm Triệu Phù Dao không khỏi đập loạn, ánh mắt tuy còn dừng trên giấy tuyên thành nhưng suy nghĩ đã không biết bay đến phương nào, căn bản không rõ hẳn đang miêu tả cái gì.

Mất tập trung nên lực cầm bút cũng yếu dần, cây bút cứ thế rơi xuống, loảng quét trọn tờ giấy, để lại một vệt mực dài.

“Nha đâu? Nha đâu? Hoàn hồn!”

Lăng Vân Thiên còn nắm tay nàng, sao lại không nhận ra đối phương bất thường, có điều hẳn không hiểu hồn Triệu Phù Dao đang lạc đến nơi nào, đành phải đề nghị cô hòng gọi vài tiếng: “Có phải mệt lắm không, cô cũng nên nghỉ ngơi đi, chuyện đọc sách không thể gấp rút được.”

“A — Tiểu... Lăng đại ca.” Triệu Phù Dao hồi hồn, sợ bị hắt nhìn ra bản thân thất thố, càng sợ hắt truy hỏi đến cùng, luống cuống tay chân nhặt bút lên, lại vẽ một vệt thật dài trên giấy: “Là mệt quá thôi.”

Lăng Vân Thiên buông tay ra, thẳng người lại, sờ sờ đầu Triệu Phù Dao: “Vậy nghỉ ngơi đi.”

Cảm giác lo lắng cũng thu về theo bàn tay đối phương đặt trên đầu mình, thay vào đó là cảm giác trống rỗng vắng lặng, Triệu Phù Dao cắn môi hỏi: “Đứng rồi Lăng đại ca, huynh nửa đêm nhảy... khụ khụ, nhảy cửa sổ, là có chuyện gì muốn nói sao?”

Lăng Vân Thiên bị hỏi mới sực nhớ, vừa rồi bị cuốn sách kia làm bối rối, sau lại dạy Triệu Phù Dao viết chữ, ý định ban đầu đã bị hắt ném qua sau đầu.

“Ngày mai cô chào tạm biệt Quý Thành Phong đi, Giang Châu không nên lưu lại quá lâu, chúng ta cần phải đi.”

“A?”

Tin tức đột ngột như vậy không ngờ lại khiến Triệu Phù Dao quên đi cảm xúc khác lạ khi nãy, suy nghĩ bắt đầu tập trung vào chuyện khác.

Sau khi từ Tử Diễm Môn rời đi nàng vẫn luôn cảm thấy kì lạ, nói thế nào đây cũng là ma giáo, đường đường chính chính lác lác trước mặt các môn phái khác như vậy cũng không có vấn đề gì sao?

Còn có, Thánh Nữ đi tuần gì chứ, nhất định có chuyện gì nên mới phải ra ngoài, đàm luận tương lai của Giang hồ gì chứ, cũng chỉ đi hết môn phái này đến môn phái khác, cùng bọn họ hàn huyên nói chuyện phiếm, ném thử rượu và thức ăn đơn thuần như vậy.

Ngay cả ở một gia đình bình thường, không lẽ không tết đột nhiên đến thăm, cũng là chuyện bất thường.

Xét theo ý của Lăng Vân Thiên, thế này chẳng khác gì đến Thừa Thiên Phái ăn bữa cơm, nói vài câu xã giao vớ vẩn xong rồi phui mông đi mất?

Loại đi tuần này giống như không có ý nghĩa gì cả, nếu như nói muốn để cho mọi người nhận biết tân Thánh Nữ của Tử Diễm Môn, truyền một cái thông báo ra bên ngoài là được rồi, trên Giang hồ chẳng phải chút gió thổi cỏ lay là mọi người đều biết sao.

Bình thường nghe bọn Vân Tiêm Vân Hi nói qua, Triệu Phù Dao mơ hồ nghĩ lúc Tàn Tư Viễn còn làm Thánh Nữ đúng là rất thần bí, nàng ấy làm Thánh Nữ lâu như vậy mà số người từng gặp qua trên Giang hồ lại chẳng có bao nhiêu, tất cả đều là nghe danh nhưng chưa một lần gặp mặt.

Bằng không nàng ấy cũng không thể rời khỏi Tử Diễm Môn dễ dàng như vậy được.

Vậy mà đến phiên Triệu Phù Dao nàng, lại giống trống khua chiêng, như thể Tử Diễm Môn hận không thể để tất cả mọi người trên Giang hồ đều biết nàng là ai, nghĩ tới nghĩ lui cũng thấy khó hiểu.

Nhắc đến Tàn Tư Viễn, Triệu Phù Dao lại không nhịn được nghĩ ngợi lung tung, bình thường nàng hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề này, người nào đến thì tiếp chiêu người đó.

Trước mắt giống như có một lớp sương mù, những điều nàng muốn biết đều ở sau lớp sương mù đó, nhưng làm cách nào cũng không nhìn thấu được.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là đi hỏi Lăng Vân Thiên đi: “Lăng đại ca, ta nói cái kia, lần này chúng ta rời đi, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Lăng Vân Thiên lẳng lặng nhìn nàng vài lần nhưng không trả lời, Tử Diễm Môn lớn như vậy, không phải môn phái nào cũng thấy vừa mắt, nhất định có một vài nơi không muốn bọn họ tồn tại.

Đừng nói là hẳn, cho dù là Vân Tiêm, Vân Hi và Vân Chi mới chỉ ra ngoài vài lần cũng hiểu rõ điều này, Triệu Phù Dao căn bản bị xem là một cái bia ngắm, bắt đầu từ lúc nàng xuất đầu lộ diện ở Tử Diễm Môn, số phận đã bị định đoạt.

Về sau này, kết cục của Triệu Phù Dao là sống hay chết, làm một con tốt thí mạng, đại khái cũng không có ai để tâm đến nàng.

Lăng Vân Thiên yên lặng thu hồi bút, nhìn Triệu Phù Dao cười nói: “Không có chuyện gì, dù sao Thừa Thiên Phái cũng không có gì chơi, trước đây cô là người Giang Châu, phong cảnh nơi này cũng ngắm đến chán rồi, ta dẫn cô đến chỗ khác dạo chơi.”

“À.” Triệu Phù Dao nửa tin nửa ngờ gật gật đầu.

Lăng Vân Thiên thấy nàng có vẻ mệt mỏi, định bụng nhảy từ cửa sổ rồi đi, bỗng nhiên Triệu Phù Dao cả kinh đứng lên: “Đúng rồi Tiểu Lăng Từ!”

... Vừa rồi chẳng phải gọi là Lăng đại ca sao, mới có một chốc đã lại biến thành Tiểu Lăng Từ rồi?

Lăng Vân Thiên bắt đầu đi, “Sao vậy?”

Triệu Phù Dao đáp ứng, nàng không định yêu cầu điều gì, mà chiếu lấy năng lực của nàng lúc này cũng không làm được điều gì: “Cái đó, Tiểu Đậu Từ... Chính là cậu nhóc trước kia hay chạy theo ta đi đào hố, ta muốn dẫn nó đi cùng.”

Ở lại chỗ này mà an an ổn ổn cũng thôi đi, nhưng ngày đó thấy thằng bé bị đánh cho mặt mũi sưng phù, không cần nghĩ cũng biết nó sống không được tốt.

Lăng Vân Thiên nghĩ nghĩ: “Cô đừng gấp, để ta sắp xếp một chút.”

Muốn dẫn người từ Thừa Thiên Phái đi không phải chuyện dễ, cũng may thân phận địa vị của Tiểu Đậu Từ không cao, nơi này lại là phân đà... Lăng Vân Thiên rời khỏi phòng Triệu Phù Dao, vừa đi vừa nghĩ.

Triệu Phù Dao ngồi ở mép giường một lúc lâu, nhìn theo hướng hắn rời đi, không hiểu vì sao xúc động trong lòng ngày càng mãnh liệt, nàng gấp rút muốn trở nên mạnh mẽ, trở nên độc lập.

Mạnh một chút... ít nhất cũng không khiến hắn bị liên lụy, ít nhất có thể theo kịp bước chân của hắn.

Ánh nên lay động nửa ngày rốt cuộc cũng tắt.

=

“Thánh Nữ phải đi? Là do Thừa Thiên Phái tiếp đãi không chu toàn? Nếu như ngay tại hạ chậm trễ, như vậy Quý mỗ thật sự đáng chết.”

Quý Thành Phong vuốt vuốt cằm râu rồi chân thành nói, sáng sớm hôm nay Triệu Phù Dao mang theo thị nữ tùy tùng đến đây cáo từ, hắn lập tức bày ra vẻ mặt kinh ngạc khó hiểu.

Hắn là lão hồ li trong giới Giang hồ, vấn đề ngay cả Triệu Phù Dao còn có thể nghĩ đến há gì hắn lại chưa từng suy xét qua.

Hắn vẫn lạnh mặt theo dõi xem rốt cuộc mục đích của Từ Diễm Môn lần này là gì, dù tốt xấu cũng xem như thu được chút tin tức, nào ngờ Triệu Phù Dao ăn uống no đủ rồi thì phui đít đòi đi.

Cái này, ngay cả là Quý Thành Phong cũng không đoán được Từ Diễm Môn muốn làm gì.

“Ý Thánh Nữ là, đã quấy rầy Quý chương môn hồi lâu, cũng nên khởi hành rồi, ở Giang Châu đã nhiều ngày, đều là do Thừa Thiên Phái chiếu cố, vạn phần cảm kích.” Văn Tiêm bước lên một bước, lưu loát hành lễ trả lời.

Sáng sớm tinh mơ Triệu Phù Dao đã nói với các nàng là muốn rời đi, các nàng cũng tán thành, chuyện khác không nói, chỉ cần nán ná chung chỗ với Tần Tư Viễn cũng khiến các nàng khó chịu.

Huống chi, trước khi đi bọn họ đã ngàn nhắc vạn dặn, những thứ khác có thể mặc kệ, chi cần lên mặt được thì cứ việc lên, cái nào không theo lẽ thường được thì cứ tùy ý làm bừa, nếu như Triệu Phù Dao không thôi lừa được, bọn họ phải đứng một bên nhòm cùi.

Nhưng hiện tại xem ra, điểm này Triệu Phù Dao làm tốt hơn mong đợi rất nhiều.

“Vây quả thực tiếc nuối.” Quý Thành Phong lặng lẽ đảo tròn mắt, cười hòa ái: “Vốn định cùng Thánh Nữ nói chuyện phiếm, không ngờ ngài lại vội vàng lên đường như vậy, nếu đã thế, xin cho Quý mỗ được phép tiễn người ra ngoài.”

Nếu là lúc vừa nhìn thấy Triệu Phù Dao, thấy nàng không nói tiếng nào mà để thị nữ bên người nói chuyện cùng hắn, Quý Thành Phong khó tránh khỏi việc mắng thầm đối phương cuồng vọng trong lòng.

Hiện tại tuy thấy nhưng không thể trách, Triệu Phù Dao không mở miệng chỉ sợ đã là phúc khí của hắn rồi, đỡ cho việc trước khi đi còn bị nàng chọc cho hộc máu, như vậy quả thật mất nhiều hơn được.

Triệu Phù Dao một bên nghe Quý Thành Phong thao thao bất tuyệt nói lời khách sáo, một bên nhìn ngó chung quanh, Quý Thành Phong thấy bộ dạng tìm người của nàng, rốt cuộc nhìn không được mở miệng hỏi: “Thánh Nữ muốn tìm ai?”

“Tần tì tì đâu, bây giờ đã là giữa trưa rồi, là vì tối qua quá mệt nên đến giờ vẫn chưa rời giường sao?”

Ý Triệu Phù Dao là Tần Tư Viễn, Triệu Phù Dao và Lăng Vân Thiên đều là cao thủ, đêm nào cũng chăm chỉ luyện công, có điều nghe vào tai người khác, khó tránh khỏi suy nghĩ sâu xa.

Sắc mặt Quý Thành Phong cổ quái miễn bàn, hắn cố gắng bình tĩnh hỏi: “Thánh Nữ tìm Tần lâu chủ có việc?”

“Đúng vậy, ta vẽ một bức tranh muốn tặng cho ti ấy.” Nàng tùy tay chỉ chỉ, bức tranh cuộn đã được Vân Hi chuẩn bị đầu vào đấy, cung kính cầm trong tay.

Tặng trắng? Quý Thành Phong cảm thấy đáy lòng lộ bộp vài tiếng, chẳng lẽ Từ Diễm Môn muốn kết minh của Cầm Kiếm Lâu?

Đang suy nghĩ, một làn gió thom thoải đến, nghe nói Triệu Phù Dao định rời đi nên Tần Tư Viễn khoan thai bước đến, trên mặt trang điểm tinh xảo nhưng thanh lịch, hoàn toàn không nhìn ra chút thất thổ của ngày hôm qua.

Nàng tao nhã hàn huyên với mấy người đứng trong phòng, sau đó quay đầu nhìn Triệu Phù Dao: “Nghe nói Thánh Nữ phải đi?” Vừa nói xong, ánh mắt cố ý xoẹt qua Lăng Vân Thiên đứng sau lưng nàng, ánh mắt sắc như đao.

Triệu Phù Dao hiển nhiên không biết hai người bọn họ nhân lúc không ai để ý thì hoa đào bay mãnh liệt, vừa nhìn thấy Tần Tư Viễn thì cười nói: “Thật tốt quá, Vân Hi, mau.”

Vân Hi nghe lệnh, cầm tranh cuộn trong tay đưa đến trước mặt Tần Tư Viễn.

Tần Tư Viễn lập tức ngừng thở, yên lặng mà nhanh chóng lui về sau một bước, mày vừa nhíu đã giãn ra, thong dong hỏi: “Đây là...?”

Vân Hi có nề nếp trả lời: “Thánh Nữ đại nhân cân nhắc, Tần lâu chủ đường xa mệt nhọc, cho nên có chuẩn bị chút quà mọn, đây là bức tranh cho Thánh Nữ tự tay vẽ, kính mong Tần lâu chủ nhận cho.”

Tần Tư Viễn nhàu mày, không khỏi liếc mắt nhìn Triệu Phù Dao một cái, thấy bộ dạng đối phương vẫn vui vẻ, đoán không biết rốt cuộc nàng muốn gì, trong lòng chuyển biến thật nhanh, mặt ngoài lại bày ra vẻ mặt tò mò.

“A? Quả thật chu đáo.”

Vừa rồi liếc mắt nhìn qua, trên tay Vân Hi cũng không đeo bao tay mỏng, trực tranh hẳn là không có độc, lúc này Tần Tư Viễn mới đưa tay tiếp nhận, khóe miệng hơi hơi mỉm cười, lấy tư thái hoàn mỹ đem cuộn tranh từ từ mở ra.

Ánh mắt nàng dừng trên bức tranh, nụ cười dần trở nên cứng ngắc.

Tác giả có chuyện muốn nói: Đừng giả bộ nữa Tần cô nương, che mặt, ta biết cô tức muốn chết rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Biến Cố.

Quý Thành Phong đứng một bên thấy sắc mặt Tần Tư Viễn chuyển biến, thầm nghĩ trong tranh hẳn có điều gì đó mờ ám, cố ý mà làm như vô tình nhìn nhìn, thấy Triệu Phù Dao cũng không có ý ngăn cản.

Đập vào mắt là một cái hình to đùng đen sì sì, nói nó tự nhiên tiêu sái cũng không sai, nhưng nhìn chung hình như cũng không quá tiêu sái, chi bằng nói nó “Không rõ là hình gì, càng miễn nói hình vẽ có ám thị gì đặc biệt.”

Đứng ở góc độ của hắn, không thể nhìn được toàn bộ bức tranh, vì vậy cũng không hẳn lí giải được vẽ mặt của Tần Tư Viễn là có ý gì.

Trên tranh ngoài vết mực đen sì rồi loạn kia còn có một con dấu, có vẻ nó mới chính là mấu chốt.

Con dấu đó là kết quả thương lượng của Vân Tiêm và Vân Chi, vì các nàng tin rằng Tần Tư Viễn không thể có tuệ căn giống như vị Thánh Nữ của mình nên tuyệt đối không thể nhìn ra bức tranh này vẽ cái gì.

Con dấu là dùng củ cải lấy trong nhà bếp khắc thành, chấm mực đỏ đóng lên chẳng phải nhìn không khác gì dấu thường sao, ai nhìn ra được con dấu này được thêm vào bằng cách nào chứ, dù gì cũng mang phong cách cổ xưa đại diện cho Thánh Nữ của Từ Diễm Môn.

Tần Tư Viễn lạnh lùng nhìn Triệu Phù Dao cười, nặng nề gằn từng chữ: “Vừa rồi thị tì của Thánh Nữ có nói, đây là bức tranh do chính tay ngài vẽ để tặng tại hạ sao?”

“Ừ, đúng vậy, Tần ti tì có thấy đẹp không?”

Tần Tư Viễn không khống chế được lực tay, sợ bản thân không cẩn thận sẽ đem bức tranh này xé nát, muốn cười nhưng không cười nổi.

Quý Thành Phong rõ ràng nghe được Tần Tư Viễn cắn răng cắn lợi trả lời, xem ra Cầm Kiếm Lâu và Từ Diễm Môn tuyệt đối không có khả năng kết làm

đồng minh.

“Vô cùng đẹp mắt.”

“Ha ha ha ha.” Quý Thành Phong hợp tình hợp lý cười vài tiếng, một bước tiến lên đứng giữa hai người, chặn đứng tầm mắt của Triệu Phù Dao và Tần Tư Viễn: “Không ngờ Thánh Nữ cũng là người phong nhã, đáng tiếc Quý mỗ không có phúc được hưởng một bức họa của người, nào, Quý mỗ tiến Thánh Nữ một đoạn.”

Triệu Phù Dao gật gù đầu, vừa đi vừa nói: “Chưông môn cũng thích? Đáng tiếc lần này chỉ vẽ một bức, không bằng lần sau ta lại vẽ một bức khác cho ngài?”

Quý Thành Phong gật đầu, nghĩ thầm may mà cô chỉ vẽ một bức, ta cũng không phải rửa đen.

Thẳng đến khi tiễn được người đi, mắt thấy sa kiệu kia cũng không có ý định quay đầu lại, nụ cười hòa ái luôn treo trên mặt Quý Thành Phong cũng trầm xuống.

Tần Tư Viễn hiện tại sợ rằng vẫn chưa nguôi giận, nếu như trước kia nói việc Thừa Thiên Phái và Cầm Kiếm Lâu kết minh chỉ đáng tin ba phần, hiện tại xem ra có thể tăng lên năm phần rồi.

Hắn đứng trước cửa đêm chiều, âm thầm so đo liệu có cách nào làm thực lực của Tử Diễm Môn suy yếu không, hơn nữa cách đó còn phải thật sự hợp lý, không thể để ảnh hưởng đến thanh danh của bạch đạo, có vậy mình mới có thể đạt được mục đích.

Bỗng nhiên trên trời truyền đến tiếng chim gáy, mùa này xuất hiện chim chóc là chuyện hết sức bình thường, chỉ là tiếng chim này cách mặt đất quá gần, hơn nữa — cũng rất quen thuộc.

Quý Thành Phong ngẩng đầu thì thấy một con bồ câu màu xám đang vỗ cánh bay về hướng này, đôi mắt nhìn theo thì phát hiện trên chân con chim có kẹp một ống trúc nhỏ.

Thừa Thiên Phái nuôi rất nhiều bồ câu đưa tin, nhưng con chim này thì khác, đây là con chim do Quý Thành Phong tự tay nuôi dưỡng, lần này hắn đến tổng đà ở Giang Châu còn con bồ câu này vẫn ở lại tổng bộ.

Trừ phi Giang hồ có đại sự gì phát sinh, bằng không người ở bên kia sẽ không để nó bay đi lung tung dễ dàng như vậy.

Quý Thành Phong thấy lòng hơi trầm xuống, hay là đã xảy ra chuyện gì? Hắn nhẹ nhàng huýt sáo, bồ câu đưa tin sà xuống dưới, ngoan ngoãn đậu lên cánh tay hắn, thần thiết dùng đầu cọ cọ.

Hắn mỉm cười sờ đầu nó, tay cũng nhanh nhẹn đem tờ giấy nhỏ lấy ra tỉ mỉ xem xét.

Mặt trên chỉ ghi vài chữ ít ỏi, Quý Thành Phong lại đọc rất lâu, nét mặt cũng ngày càng quái dị, đầu tiên là trầm xuống, sau đó cả kinh, cuối cùng khoe miệng lại chậm rãi giương lên, dường như có chuyện gì rất tốt.

“Người đâu.” Hắn hô lớn, trong giọng nói còn lẫn theo tâm trạng vui sướng.

Đà chủ Triệu Thiên Tứ vội vàng bước đến, hắn phụng mệnh Quý Thành Phong luôn luôn giám sát hướng đi của đoàn người Tử Diễm Môn, xác định bọn họ đúng là rời khỏi Giang Châu rồi mới yên tâm trở về.

Triệu Thiên Tứ vội vàng hành lễ với Quý Thành Phong, sau đó hạ giọng nói: “Hồi báo Chưông môn, yêu nữ Tử Diễm Môn quả thật vừa ra khỏi thành, xem ra muốn đến Ngũ Độc Giáo, chúng ta có cần phái người theo dõi hay...”

Quý Thành Phong khẽ lắc đầu: “Triệu đà chủ, triệu tập đệ tử Thừa Thiên Phái ở lân cận lại đây, bảo bọn họ “mời” vị Tân Thánh Nữ kim tôn ngọc quý của Tử Diễm Môn trở về! Không từ bất cứ thủ đoạn nào!”

Triệu Thiên Tứ cả kinh: “Ý Chưông môn là? Như vậy có bị xem là vô cớ xuất binh hay không —”

Hắn còn chưa dứt lời, Quý Thành Phong đã đưa tay qua, trên đó là một tờ giấy nhỏ.

Triệu Thiên Tứ hồ nghi tiếp nhận tờ giấy rồi đọc vài lần, sau đó sắc mặt đại biến giống hệt Quý Thành Phong, cuối cùng bưng tỉnh đại ngộ: “Không thể tưởng được, tin này vừa truyền ra mà chúng ta đã bắt được yêu nữ kia, danh vọng của Thừa Thiên Phái chẳng phải sẽ cao lên tận mây xanh sao?”

Hiển nhiên cũng vô cùng vui mừng.

Tin tức mà tờ giấy truyền đến là Giang hồ vừa phát sinh một chuyện lớn, chính là người được Giang hồ xưng là “Nhân tâm nhân thuật”, trang chủ Cốc Nhất Kỳ vừa chết bất đắc kỳ tử ngay trong sơn trang!

Cốc Nhất Kỳ là người có tuổi, võ công hiển nhiên vô cùng thâm hậu, trọng yếu là, ông ta là người công chính cẩn thận, vô cùng thiện tâm.

Người trong Giang hồ không ai không có lúc khó khăn, những lúc như vậy Cốc Nhất Kỳ luôn đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, với đáng về hào sáng đó thì nhìn chung không có kẻ thù.

Nếu trên Giang hồ có người không thể chọc, người đó nhất định chính là Cốc Nhất Kỳ, dân chúng bình thường luôn xem ông như bồ tát sống, còn nhân sĩ Giang hồ thì đối với ông nhất nhất kính trọng.

Giết Cốc Nhất Kỳ, không thể nghi ngờ chính là quay lưng với cả Giang hồ!

Vấn đề ở đây là, một người trong sơn trang đã từng xác nhận người sát hại Cốc trang chủ của bọn họ là sát thủ của Tử Diễm Môn, vì công phu của Cốc Nhất Kỳ không tầm thường mới khiến sát thủ lộ sơ hở, do đó bị lộ lai lịch.

Để tránh việc tin tức bị tiết lộ, nhóm sát thủ cực kỳ tàn ác đồ sát trên dưới một trăm tám mươi mạng người của sơn trang để diệt khẩu, ngay cả cô nhi thiếu nữ cũng không tha.

Đáng tiếc trời xanh có mắt, vẫn có người ẩn núp trong đám thi thể để trốn thoát, do đó hành tung của Tử Diễm Môn mới bị công bố.

Sự tình đã đến bước này, hiển nhiên tất cả mọi người đều tin rằng chính Tử Diễm Môn là người đã hạ thủ, Quý Thành Phong làm sao nén được vui sướng.

“Còn không mau đi đi, bắt sống yêu nữ, những người còn lại... người hiểu rồi đấy.” Hắn giơ tay lên khiến con chim bồ câu tung cánh, giọng nói đầy vẻ thỏa thuê.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

Triệu Thiên Tứ cũng vội vàng rời đi như lúc đến, nhanh nhẹn triệu tập những đệ tử công phu cao nhất của Thừa Thiên Phái lại, dù sao người trong Giang hồ cũng rất tùy hứng, không cần phải nói đạo nghĩa Giang hồ gì đó mà làm gì.

Nhìn đám thù hạ vừa rời đi, Quý Thành Phong cảm giác có sát ý, cảnh giác quay đầu thì thấy Tần Tư Viễn đang ẩn núp phía sau, cuộn tranh trong tay đã bị xé rách.

Nàng ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười thần bí: “Quý chương môn, bên người nha đầu kia còn một tên, thù hạ của ngài chưa chắc đã có thể đối phó.”

“Tần lâu chủ biết nội tình gì sao?”

“Việc này nói sau đi, tại hạ nguyện giúp Quý chương môn một kế diệu hồ ly sơn, coi như là thành ý mà Cẩm Kiếm Lâu dâng tặng cho lần kết minh với Thừa Thiên Phái này.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Sát Ý

Thời tiết ngày xuân, hoa liễu nở đầy, ánh mặt trời nhàn nhạt hắt vào chiếu sáng sân nhà từng viện, cảnh tượng có chút đẹp mắt, khiến bầu trời xanh lại thêm xanh.

Giang Châu là nơi hoa liễu nở đẹp nhất, hàng liễu bên đường thay nhau lay động, xa xa nhìn vào giống như sương mai, giữa không trung hoa liễu bay đầy trời, nhẹ nhàng đong đưa như lớp tuyết mỏng còn sót lại cuối mùa đông, ánh sáng mùa xuân chiếu lên khiến khung cảnh càng thêm ôn hòa, trút bớt cái lạnh thấu xương lúc đầu xuân.

Thời tiết đẹp đến thế, Triệu Phù Dao ngồi trong sa kiệu hơi đung đưa, nhin không được cảm giác buồn ngủ, đầu lắc lư nghiêng nghiêng về bên cạnh, không cẩn thận một chút thì gục đầu đến tỉnh, sau đó nhanh chóng ngồi nghiêm lại, nhưng không được bao lâu lại bắt đầu gục gặc.

Đoàn người của họ chưa rời đi được bao xa, ven đường cũng không quá vắng lặng, chốn ngoại ô, ngẫu nhiên cũng gặp vài quán trà nhỏ yên lặng tiếp đón đoàn khách đi ngang.

Triệu Phù Dao mơ mơ màng màng một hồi lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu thật mạnh rồi hít một hơi, vội vội vàng vàng xốc mình kiệu lên.

“Tiểu Lăng Tử!”

Lăng Vân Thiên cảm một cảnh liễu tí mỉ đặt trước mắt, ngắm nửa ngày rồi lại đưa lên mũi ngửi, như thể cả đời chưa bao giờ nhìn thấy cây liễu.

Cảnh liễu bị xem xét đến từng kẽ lá, Lăng Vân Thiên lại từ giữa thân cây người ra mùi vị ngai ngái của máu, một đường này chỉ sợ không thể thái bình, Lăng Vân Thiên nhìn hoa liễu đỏ sẫm trên đỉnh rồi ngấm nghi.

Hoa liễu không phải màu đỏ, ngược lại giống như bị dính máu.

Hắn nghe tiếng Triệu Phù Dao gọi thì ngẩng đầu đáp lời, thấy mặt đối phương hiện lên vẻ sốt ruột, không chờ hắn lên tiếng trả lời, Triệu Phù Dao đã vội vàng nói: “Tiểu Đậu Tử! Tiểu Đậu Tử còn ở nơi đó!”

Trách nàng ruột để ngoài da, cả đêm qua chỉ nghĩ về Lăng Vân Thiên, ngược lại quên bằng mất thằng bé, đi xa như vậy rồi mới sực nhớ ra.

Lăng Vân Thiên hơi trầm ngâm: “Bây giờ?”

Bây giờ không phải thời điểm tốt, nếu như bị người của Thừa Thiên Phái phát hiện bọn họ vừa đi đã quay trở lại, chỉ sợ sẽ sinh lòng nghi ngờ.

Nhưng đây cũng không phải chuyện lớn, dù gì Lăng Vân Thiên cũng không dễ bị phát hiện.

Mấu chốt là bây giờ người bên cạnh Triệu Phù Dao cũng không nhiều lắm...

Triệu Phù Dao thúc giục hai tiếng, hiển nhiên rất để ý đến thằng bé kia, Lăng Vân Thiên nghĩ bằng với thân thủ của mình thì quay lại một chuyến cũng không mất quá nhiều thời gian, hơn nữa sa kiểu cách Giang Châu còn gần, mặc kệ ai muốn làm gì cũng sẽ không động thủ đến chỗ này, vả lại võ công của Vân Tiêm, Vân Chi và Vân Hi cũng không thấp, chắc hẳn sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nha đầu này đúng là phiền toái, muốn cái này muốn cái kia, Lăng Vân Thiên thờ dài, nhưng cũng không có gì không tốt, nếu nàng không phải người như thế, lúc trước đã ném hắn vào hồ chôn sống rồi, nếu đổi lại là người khác có khi còn ra tay cướp đoạt.

“Thánh Nữ Đại Nhân cần thận, thuộc hạ sẽ về ngay.”

Vân Tiêm nghiêng đầu nhìn sang, tất nhiên không biết Triệu Phù Dao và Lăng Vân Thiên nói chuyện gì, thấy hắn vào một tiếng đã biến mất thì quay đầu hỏi: “Thánh Nữ Đại Nhân phân phó hắn làm chuyện gì vậy?”

Đừng nói là kêu hắn quay lại nhìn nét mặt của Tần Tư Viễn sau khi nhận được tranh nha, Vân Tiêm nghĩ thôi đã thấy rùng cả mình, bỗng nhiên cảm thấy mình nhìn không thấu Triệu Phù Dao.

Hay là nàng ấy thật sự phản trư ăn lão hổ?*

*: Giả vờ khờ khờ nhưng thực chất vô cùng thông minh.

Triệu Phù Dao sợ các nàng không chịu đem theo Tiểu Đậu Tử thì chuyển chuyển tròn mắt: “Bí mật!”

Vân Hi và Vân Chi đi cùng cũng thấy rùng mình, lặng lẽ đứng cách xa Triệu Phù Dao một chút, sau đó dùng ánh mắt kỳ lạ chuyển một vòng trên người nàng.

Triệu Phù Dao không chú ý đến sự thay đổi của ba người họ, tảng đá trong lòng vừa được gỡ xuống, nàng lại thả lỏng ngâm nga một điệu dân ca, sau đó nghĩ chắc sẽ bị dạy dỗ một chập, hôm qua Lăng Vân Thiên dạy nàng viết chữ, nàng còn chưa có thời gian tập luyện đâu.

“Các vị Vân tỉ tỉ, có giấy và bút không?”

Lại nữa? Lần trước là rùa đen, lần này lại là cái gì đây? Nàng muốn tặng ai?

Vân Tiêm, Vân Chi và Vân Hi lại yên lặng dịch ra xa một chút, thẳng đến khi ba người thu lu vào ba góc kiệu, Vân Tiêm đang định nói gì đó bỗng nhiên ngưng trọng, trong tai tựa hồ nghe được âm thanh gì đó bất thường.

==

Lăng Vân Thiên yên lặng đi về hướng Thừa Thiên Phái, chuyện của Tiểu Đậu Tử giải quyết càng sạch sẽ càng tốt, càng sơ hở sau này sẽ càng gặp nguy hiểm.

Hắn định bụng sau khi tìm được người thì trực tiếp điểm huyết ngù, sau đó im hơi lặng tiếng đem người về, về phần giải thích gì đó thì cứ gọi tiểu nha đầu đến là được.

Lúc này nếu quả thật có việc để làm thì Tiểu Đậu Tử hẳn phải đang ở sau núi, quả nhiên đang đứng trong sân với một đám người.

Lần trước sau khi hôn mê tỉnh lại, lúc hắn đi tìm Triệu Phù Dao đã gặp qua đám đồng môn của nàng, đối với đám đàn ông cao lớn thô kệch nói chuyện chẳng hề xuôi tai kia hắn chẳng có ấn tượng hay ho gì, nhưng xa xa có thể nhìn thấy Tiểu Đậu Tử đang đứng cùng đám người kia, hắn ẩn mình đứng giữa rừng cây, đang định bước lên phía trước thì nhìn thấy thứ gì đó quý dị từ xa bay đến.

Không phải hoa nhưng cũng chẳng phải khói, cứ nhẹ nhàng phiêu động giữa không trung, người bình thường khó lòng nhìn thấy, nhưng sắc mặt Lăng Vân Thiên đại biến.

Có chuyện!

Hắn liếc mắt về khoảng sân một cái, Tiểu Đậu Tử cũng không bị ảnh hưởng, trẻ thêm nửa khắc chắc cũng không vấn đề gì.

Lăng Vân Thiên triển khai khinh công tiến về hướng làn khói nhạt trong không trung, chỉ lưu lại một cái bóng mờ, đủ thấy hấn cấp tốc đến mức nào.

Vị trí mà làn sương tỏa ra tương đối xa, có thể nói ngược hướng với chỗ đoàn người của Triệu Phù Dao, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, trong tai Lăng Vân Thiên truyền đến tiếng chém giết.

“Sur muội!”

Hấn thấp giọng hô một tiếng, không muốn đá thảo kinh xà nên đành thả chậm tốc độ, điều chỉnh hô hấp, tận lực che dấu hành tung.

Huống chi, hấn cũng cảm thấy có điều kì lạ.

Đó là thứ trước kia hấn giao cho Tần Tư Viễn, trừ phi gặp chuyện hệ trọng liên quan đến sinh tử, bằng không Tần Tư Viễn cũng sẽ không sử dụng thứ này.

Dù sao lấy thân phận địa vị và võ công của nàng ở hiện tại, trong chốn Giang hồ làm gì có ai có thể bức nàng đến mức phải cầu xin sự giúp đỡ của hấn, huống chi lúc này nàng đang ở thành Giang Châu, không nhiều người biết.

Đang suy xét, trong không khí chậm rãi tỏa ra mùi vị tanh tươi, Lăng Vân Thiên biến sắc, là hóa cốt tán?

Loại thuốc này có thể biến người ta thành nước, ngay cả xương vụn cũng không còn.

Không kịp lo lắng, Lăng Vân Thiên đã xuất đầu lộ diện, mắt thấy Tần Tư Viễn đang cố gắng chống cự với một đám người mặc áo đen, một tay đỡ lấy bả vai, qua khe hở của ngón tay thấy có vết máu đang tràn ra, hấn đang bị trọng thương, máu chảy không ngừng.

Mà hóa cốt tán đang ở trên tay một tên áo đen.

“Người nào ngay cả Lâu chủ Cẩm Kiếm Lâu cũng dám đánh lén, không sợ ba ngàn nữ sát thủ của Cẩm Kiếm Lâu đến đòi mạng sao?” Tần Tư Viễn thờ ơ hơi lớn, hiển nhiên do vết thương trên cánh tay mà đuối sức, nhưng vẫn cố gắng chống cự.

Nàng bị thương, chỉ sợ nếu bị dính chút hóa cốt tán cũng đủ mất mạng.

Một giọng nói xa lạ bỗng nhiên vang lên: “Ta cũng muốn biết kẻ nào lại to gan như vậy, ý mạnh hiếp yếu mà không thấy hổ thẹn sao?” Ngừ khí mang chút chế nhạo, nhưng hàm ý lại vô cùng lạnh lẽo.

Đám người áo đen vây lấy Tần Tư Viễn hơi ngẩn ra, Tần Tư Viễn thấy có sơ hở thì lập tức lui về phía sau, ngẩng đầu nhìn quanh: “Sur huynh?!”

Lăng Vân Thiên xoay người nhảy ra, tung đòn lưu loát như nước chảy mây trôi, đám người áo đen thấy vậy thì đồng loạt lui về sau, vòng vây vốn dĩ nhỏ hẹp lập tức trở nên rời rạc.

Hấn quay đầu hỏi Tần Tư Viễn: “Thương thế ra sao?”

Ai ngờ sắc mặt Tần Tư Viễn đại biến, có lẽ là do mất máu quá nhiều khiến sắc môi trở nên trắng bệch, nàng dùng ánh mắt lạnh lùng pha lẫn hoài nghi nhìn Lăng Vân Thiên rồi nói: “Quả nhiên là ngươi! Ngươi đã sớm muốn giết ta!”

Lăng Vân Thiên nhũn mày: “Tại sao lại nói vậy?” Phản ứng của Tần Tư Viễn thật sự ngoài dự đoán của mọi người, hấn nhìn nàng nhưng cũng không quên theo dõi động tĩnh của đám sát thủ.

Điều khiến hấn khó hiểu hơn cả là kẻ từ sau khi hấn xuất hiện, đám người áo đen cũng không động thủ nữa.

Ánh mắt của Tần Tư Viễn đánh giá qua lại giữa Lăng Vân Thiên và đám sát thủ, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, chỉ vào Lăng Vân Thiên nói: “Nếu không phải ngươi muốn giết ta, vì sao tín hiệu vừa thả, ngươi đã nhanh chóng đến đây như vậy? Sa kiệu của nha đầu kia hấn đã rời Giang Châu từ sớm, nếu ngươi theo nàng rồi đi, tính toán thế nào cũng không thể đến đây nhanh như vậy được, trừ phi...”

Lăng Vân Thiên dờ khóc dờ cười, hấn cũng chẳng thể giải thích rằng mình vốn vẫn ở trong thành, lý do quay về chính là muốn bắt cóc một đệ tử đào hồ... Ừm, không đúng, hình như hấn đã bắt cóc một đệ tử đào hồ rồi.

“Ta có nguyên do của mình, muội biết rõ, dù ta có ngoan độc đến đâu cũng sẽ không ra tay với muội, huống chi ta không có đam mê với việc giết người.”

Tần Tư Viễn hiển nhiên không chịu buông bỏ đề phòng, nàng trừng mắt nhìn Lăng Vân Thiên, ánh mắt hung ác xen lẫn tuyệt vọng, thất vọng, khó có thể tin, nhìn kiểu gì cũng giống một người đang bị phản bội, là một nữ tử đang trong lúc tuyệt vọng vì bị người mình tin tưởng bán đứng.

Nếu như Lăng Vân Thiên không phải là Lăng Vân Thiên mà là một người qua đường nào đó, chỉ sợ cũng muốn tin rằng là do “Lăng Vân Thiên” bức nàng đến hoàn cảnh như vậy.

Nàng lấy tay che miệng rồi cúi người ho khan vài tiếng, dường như có máu chảy ra: “Vậy bóng dáng sát thủ của Tử Diễm Môn đó, ngươi giải thích thế nào? Chẳng lẽ ngươi không phát hiện mình vừa tới thì đám người đó lập tức dừng tay, ngươi muốn ta tin tưởng các người không phải cùng một nhóm?”

Lăng Vân Thiên ngạc nhiên quay đầu, quả nhiên đám người áo đen thật sự không hề động đậy, nhất tề dõi mắt nhìn theo hắn như thể đang chờ lệnh.

Chỉ trong nháy mắt, hắn hiểu mình vừa rơi vào bẫy, chỉ không hiểu cái bẫy này nhắm vào hắn và Tần Tư Viễn, hay chỉ nhắm vào một mình... hắn?

Trong lòng trào lên cơn tức giận, Lăng Vân Thiên đưa tay định bắt lấy một người trong đám sát thủ.

Tiếng ho khan của Tần Tư Viễn ngày càng vang, nàng đứng phía sau hắn gấp thắt lưng, dường như do thương thể quá nặng nên không thể đứng thẳng, đau khổ nói: “Sur huynh! Người thật đúng là sư huynh tốt của ta, nhọc cho ta còn tin tưởng người đến vậy...”

“Câm miệng!” Lăng Vân Thiên bỗng dung quát một tiếng, đám người trước mặt vốn dĩ bày ra tư thế cung kính với hắn đột nhiên không đánh trả, ngược lại phân tán tứ phương rồi đi!

Phía sau truyền đến tiếng cơ thể nặng nề ngã xuống, Tần Tư Viễn ngã trên mặt đất, ánh mắt mơ hồ.

Lăng Vân Thiên nhìn theo bóng dáng của đám người khả nghi kia, do dự một chút rồi xoay người đi thăm dò thương thể trên người Tần Tư Viễn: “Sur muội —”

Tay vừa vươn đã phát hiện mình không thể nâng được Tần Tư Viễn, không biết từ khi nào hắn đã mất hết sức lực, mùi hương tanh hôi trong không khí ngày càng dày đặc.

Bị lừa rồi!

Thì ra không phải hóa cốt tán, mà là một loại độc tương tự — nhuộm cốt tán, khiến người tập võ tạm thời mất đi sức lực. Tần Tư Viễn mơ mơ màng màng hít sâu một hơi, mắt khép hờ, mờ mịt nói: “Sur huynh, người sao vậy... Chẳng lẽ... Chúng ta... Trúng kế?”

Lăng Vân Thiên dùng một tay để chống đỡ, trong đầu đột nhiên sáng tỏ, nguy rồi, không biết những người này có lai lịch gì, có điều người mà đám sát thủ này muốn đối phó chỉ sợ chính là nha đầu Triệu Phù Dao!

Có lẽ không phải người của Thừa Thiên Phái, người của bọn họ biết ai là ai. Đám người này muốn đối phó với Tân Thánh Nữ của Từ Diễm Môn, nhưng vì chưa từng thấy qua bộ dáng của nàng nên mới nhầm thánh Tần Tư Viễn.

Chỉ thế mới có thể lý giải tại sao sau khi Tần Tư Viễn khai báo thân phận, đám người đó lập tức buông tay rồi đi.

Triệu Phù Dao có nguy hiểm!

Vân Tiêm bỗng dung nhảy xuống, Triệu Phù Dao còn tưởng là nàng đi tìm giấy và bút, thấy nàng nhảy ra thì nghĩ do trong kiệu không có giấy, liền hô: “Vân ti tì, không có thì thôi, không cần đi mua.”

Lời còn chưa dứt đã thấy Vân Chi và Vân Hi thần sắc ngưng trọng, cảnh giác thẳng người về phía trước sau đó đồng loạt nhảy xuống kiệu rồi phân phó mấy người khiêng kiệu: “Bảo vệ tốt Thánh Nữ Đại Nhân!”

Tiếng cành lá lay động hai bên đường càng lúc càng lớn, Triệu Phù Dao kinh ngạc phát hiện có rất nhiều người nhảy ra, tay cầm binh khí xúm lại chỗ cỗ kiệu, hiển nhiên không có ý tốt.

Rất nhiều người, Triệu Phù Dao liếc mắt một cái nhìn lại thì thấy hoa mắt, người nào người nấy sát khí đằng đằng, vẻ mặt dữ tợn, khiến nàng không khỏi hít sâu một hơi.

“Yêu nữ ở đây! Bắt lấy nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Áp Chế

"Các người... Tôi bắt ta? Nhiều người như vậy?"

Triệu Phù Dao thoáng ngẩn người, tuy nàng đã chấp nhận được việc bản thân đột nhiên biến thành Thánh Nữ của Từ Diễm Môn, nhưng đến tận bây giờ nàng vẫn chưa chân chính ý thức rằng thân phận này có ý nghĩa thế nào đối với toàn bộ Giang hồ.

Mọi người đều nói người khác chỉ cần nghe danh Từ Diễm Môn đã sợ mất mật, hện không thể nhanh chóng trừ bỏ ma giáo, tất cả đều nói Thừa Thiên Phái trong Giang hồ chính là chính phái người người ngưỡng mộ, nhưng theo nàng lạnh lẽo quan sát, Từ Diễm Môn dường như chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, Thừa Thiên Phái cũng chưa từng làm thứ gì tạo phúc muôn phương.

Hai bên chỉ làm những gì cần làm, Lăng Vân Thiên tuy là đại ma đầu, là môn chủ Tử Diễm Môn, nhưng ngoài việc thích giả làm xác chết vùng dậy rồi vô ếch ở ngoài, cũng chẳng làm chuyện phóng hỏa đốt nhà hay cướp của giết người. Rõ ràng nàng nhớ lúc mình gặp hấn trên đường đi tuần, hấn còn vì thấy một cặp cha con bị cướp mà xuất đầu lộ diện.

Một đám người đến đây đều là cao thủ, giọng nói của Triệu Phù Dao tuy không vang, nhưng đa số bọn họ đều nghe được rõ ràng.

Trung gian có một số người hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên cũng có nghi vấn đối với vấn đề này, ngay lúc có người đang chần chờ, một giọng nam hùng hồn bỗng vang lên: "Thánh Nữ Đại Nhân cảm thấy đối phó với tà ma ngoại đạo cũng cần đem đạo nghĩa Giang hồ ra giảng giải sao? Lúc Tử Diễm Môn đánh lén Nhất Độ sơn trang đúng là đã phải đi không ít sát thủ."

Triệu Phù Dao chớp chớp mắt, cảm thấy giọng nói này vô cùng quen thuộc, về phần hấn nói gì, nàng hoàn toàn không hiểu. Nhất Độ sơn trang là cái gì?

Có điều hấn vừa dứt lời, đám người vây quanh kiêu lại lộ ra thần sắc phẫn hận, bọn họ hận không thể chém Triệu Phù Dao thành tám mảnh, ngay cả những người lúc này vì câu nói của Triệu Phù Dao mà chần chờ cũng hồi hồn.

Không biết người nào vùng tay hô to: "Yêu nữ đừng hòng yêu ngôn mê hoặc chúng ta! Đối phó với người cần gì lôi đạo nghĩa Giang hồ ra giảng giải chứ! Mọi người cùng tiến lên, đừng để nàng ta chạy thoát, báo thù vì Cốc trang chủ!"

Tiếng phụ họa liên tiếp, nghe qua vô cùng chính nghĩa, nếu đã có một lý do để khiến danh dự không bị hao tổn, ai lại còn để ý đến chuyện cả trăm nam tử hán vây lấy đòi bắt một thiếu nữ yếu đuối đang tỏ vẻ hoài nghi chứ. Huống chi bọn họ đều cảnh giác giờ kiểm che ngang ngực, hiện tại người mà bọn họ muốn đối phó chính là nữ ma đầu giết người không chớp mắt trong truyền thuyết của Tử Diễm Môn, thực lực của các nàng cao như vậy, còn được xem là thiếu nữ yếu đuối sao?

Vân Tiêm cười lạnh một tiếng: "Đám người không nói đạo lý như chư vị quả thật rất nhiều, uống công mang tiếng bạch đạo, làm việc vô lý còn tự huyễn hoặc tìm cho mình một lý do, không bằng cứ thẳng thắn ra đi!" Nói xong tay áo dài phất một cái, lạnh lùng đảo qua đám người.

Đám người vây công quả nhiên bị chọc giận, quyết định buông tha cho ý niệm chiêu hàng của các nàng - bọn họ vốn tin rằng đám người ma giáo không dễ gì chịu đầu hàng, chẳng qua chỉ ra vẻ cho có thôi, cũng xem như là đã cho các nàng một cơ hội, là đối phương rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Tiếng gầm nổi lên bốn phía, đám đông bắt đầu khởi động, xa xa nhìn lại như ngọn sóng cuộn cuộn, cả đám như ong vỡ tổ kéo về phía sa kiêu.

Vân Tiêm, Vân Chi và Vân Hi đồng loạt ra tay, ống tay áo tung bay, đem Triệu Phù Dao vây chặt ở giữa. Người tới vàng thau lẫn lộn, những kẻ võ công thấp nhanh chóng bị ba người họ Vân đánh bay, nhưng người vây công rất đông, người trước vừa ngã, kẻ sau đã lên, đánh cỡ nào cũng không hết.

Tục ngữ nói hai đám khó địch bốn tay, ba người dù võ công cao đến mấy cũng không chịu nổi sự tiến công của cả trăm người, huống chi đám người này dường như không biết mệt, các nàng lại hiểu rõ Triệu Phù Dao không có võ công, nếu nàng bị bắt, hậu quả không thể lường được, vì vậy càng không dám cách xa nàng nửa bước.

Rất nhanh, sức lực của ba người họ Vân đã cạn kiệt, những tên còn trụ lại đều là người có thực lực, Vân Tiêm Vân Chi và Vân Hi ngày càng khó chống đỡ.

Triệu Phù Dao che miệng lại, lần đầu tiên chứng kiến cảnh Giang hồ chém giết, trong không khí lan tràn mùi máu tươi, bên tai toàn là tiếng binh khí va chạm. Lần đầu tiên tận mắt chứng kiến, tất cả đều là những gương mặt dữ tợn không chịu nổi, ánh mắt rơi về phía nàng toàn là sát ý không chút kiềm hãm.

Nếu phải so sánh, ngày tháng đào hồ chôn người chết lúc trước còn an ổn hơn!

Thì ra người sống còn đáng sợ hơn người chết gấp nhiều lần, vì không ai có thể đoán trước được những gì bọn họ chuẩn bị làm.

Dưới thân hơi lay động, sa kiêu nhẹ nhàng buông xuống, những thị nữ bụng kiêu bấy giờ cũng gia nhập vào trận chiến, tiếng binh khí va chạm ngày càng gần.

Không biết tại sao, Vân Hi đột nhiên cúi đầu kêu lên một tiếng, trên cánh tay xuất hiện vết thương đầu tiên, chất lỏng màu đỏ tươi chậm rãi tràn ra, nhiễm đỏ quần áo, yếu đi đến mức khiến người khác đầu vầng mắt hoa.

Khóe miệng người đàn ông chém nàng một đao nhếch lên nụ cười đắc ý, hấn quát: "Yêu nữ mau chịu trói đi, hôm nay nhất định phải bắt các người đền mạng thay cho Cốc trang chủ!"

Không phải như thế... Trong tưởng tượng của Triệu Phù Dao, yêu nữ rõ ràng là một người xinh đẹp cao cao tại thượng, đến vô ảnh đi vô tung, là một người thần công tái thế, là một người khiến người khác không thể xem nhẹ, là một người khiến đa số mọi người vừa sợ hãi vừa khao khát...

Lăng Vân Thiên cũng nói, Tần Tư Viễn có thể được xem là một yêu nữ có tiếng trong Giang hồ, vì sao bọn họ không đòi đánh đòi giết nàng ấy?

Vòng vây ngày càng nhỏ, đám người đẳng đẳng sát khí cách kiêu ngày càng gần, nhóm thị nữ che chở cho Triệu Phù Dao đều bị thương, người nhẹ người nặng.

Không được, Triệu Phù Dao cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, đám người Vân Tiêm nhất định sẽ bị giết! Bàn tay nàng lần mò trong kiêu, nàng muốn làm

chút gì đó, nhưng lần này không giống với lần gặp hai lão già kia. Lúc đó trong mắt bọn họ không có sát ý, hơn nữa trong tay nàng còn có một thanh kiếm gỗ.

Hiện tại nàng không có gì cả... Đợi chút! Tay Triệu Phù Dao sờ thấy thứ gì đó cứng cứng, nàng luống cuống giờ lên, nhất thời dờ khóc dờ cười, là nghiền mực lúc này muốn tìm nhưng không thấy.

Cái này mà đi làm ám khí thì không ổn, tuy to nhưng chẳng làm được gì cả, có điều tốt xấu gì cũng đủ cứng. Triệu Phù Dao tay cầm nghiền mực chui ra khỏi cổ kiệu nhìn ngó chung quanh, Văn Chi dường như không còn trụ nổi nữa, nàng nhắm nhắm một chút, định bụng ném nghiền mực qua đó.

Ném được thứ gì hay thứ ấy, nàng thâm nghĩ, sau đó cắn chặt răng, dùng hết sức lực giờ nghiền mực lên, nhắm vào tên hung hăng nhất, dùng hết sức uống sữa từ bé đến giờ mà ném ra!

Nghiên mực bay thành một đường cong đẹp mắt trong không trung, hướng về phía người đàn ông đó.

Tuy đám người còn bận lấy mấy người thị nữ, nhưng mục tiêu duy nhất của bọn họ chỉ có Triệu Phù Dao, lại nghe đồn rằng võ công của Thánh Nữ Từ Diễm Môn vô cùng bí hiểm, tất cả đều âm thầm theo sát động tĩnh của nàng.

Ban đầu thấy nàng nhất định không chịu ra tay, nhưng mắt thấy dù chỉ là thị nữ của nàng mà võ công đã cao như thế, bọn họ đều âm thầm cảnh giác. Bây giờ nàng bỗng nhiên có động tĩnh, còn có thể không chú ý sao?!

Tên đàn ông bị nàng nhắm trúng sắc mặt đại biến, không chút nghĩ ngợi lui về sau vài bước, sợ bản thân chết không toàn thây.

Tất cả mọi người đều ra thế sẵn sàng nghênh đón quân địch, ngẩng đầu nhìn thứ "ám khí" to đùng, hình thù kỳ quái kia xé gió mà bay - sau đó lao đảo bay về hướng cách mực tiêu vài thước rồi lạng lè rơi vào một bụi cây.

...

Ngay lúc đám người còn đang nghi hoặc, đám thị nữ không nói một lời tranh thủ cơ hội phản kích, lúc Triệu Phù Dao còn đang thất vọng, giọng nói hùng hồn khi này lại vang lên từ trong rừng.

"Không hổ là Thánh Nữ, quả nhiên công lực không thể xem thường, ngay cả nơi mà Triệu mỗ ẩn nấp cũng có thể nhìn ra, bội phục bội phục." () Theo tiếng nói chuyện, một người đàn ông từ trong rừng bước ra, nhảy xuống dẫn đầu vòng vây.

Triệu Phù Dao vui vẻ, "Triệu đã chứ?" Sau đó lập tức khựng lại, Triệu Thiên Tứ rõ ràng không phải đến để giúp nàng, chỉ sợ rất có khả năng đám người này là do hắn dẫn đến.

Lúc hai người họ dùng lời giằng co, những người ở đó cũng như bưng bình đại ngộ, thì ra không phải do nữ ma đầu này công lực không tốt, ngược lại rất cao, ngay cả nơi Triệu Thiên Tứ ẩn thân cũng không giấu được nàng, chiêu vừa rồi xem ra chính là dương đông kích tây, quả thật vi diệu vô cùng!

Sau khi nhận ra, bọn họ xuống tay càng thêm cẩn thận, sợ trở thành mục tiêu của nàng, sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Triệu Thiên Tứ cười lạnh một tiếng, chậm rãi rút trường đao bên hông ra, hắn và huynh đệ của mình được xưng là Giang Nam Vô Song Đao, không biết có phải khoa trương hay không, nhưng chắc chắn cũng là nhân tài võ học, ngay cả thanh đao trong tay cũng là bảo vật, thiết kim đoạn ngọc, chém sắt như chém bùn.

Có điều Triệu Thiên Tứ nghĩ đối thủ của mình là ai?

Đây chính là người của Từ Diễm Môn, là Từ Diễm Môn mà nhiều năm trước vô lâm chính phái dù đồng lòng vây đánh lên núi Thanh Hạc cũng chưa thể diệt trừ, có thể thấy thực lực của họ rất mạnh.

Hắn tuy được xưng là vô song, nhưng cũng chỉ là vô song của Giang Nam, đơn độc chiến đấu có thể thắng được nàng sao?

Vốn tin rằng Huyền Hình Truyền m thuật của mình không ai có thể phá giải, vì tuy giọng nói của hắn phát ra từ một chỗ, nhưng cơ thể thực chất đang ẩn núp ở một chỗ khác. Vậy mà nàng lại có thể dễ dàng tìm được nơi hắn ẩn thân, nói như vậy, chỉ sợ dù là chương môn của mình xuất chiêu cũng chưa chắc có thể thắng được.

Trong lòng Triệu Thiên Tứ trăm chuyển ngàn xoay, hắn im lặng đánh giá Triệu Phù Dao đứng đối diện, trên người nàng tuy nhìn không ra bất cứ loại vũ khí gì, thế đứng lại vô cùng tùy ý, hầu như cả người đều là sơ hở.

Triệu Thiên Tứ rung mình, bất giác cảm thấy khó thở, đã lâu hắn không có loại cảm giác này.

Đúng là đáng sợ, cả người đều là sơ hở lại càng đáng sợ, vì như vậy có thể khiến đối phương không phân biệt được đâu là cạm bẫy, cho nên không thể xuống tay.

Cao thủ! Tuyệt đối là cao thủ! Cao thủ cao thâm không lường được! (=)))

Triệu Phù Dao đã căng thẳng đến mức quên cả hô hấp, ở Thừa Thiên Phái lâu như vậy, trước khi gặp được Lăng Vân Thiên, nàng luôn cảm thấy đệ nhất cao thủ chính là Chương môn Quý Thành Phong, còn cao thủ đứng thứ hai thiên hạ chính là Đà chủ Triệu Thiên Tứ.

Suy nghĩ ấy sớm đã đóng đinh trong đầu nàng, vì vậy hiện tại khi đứng đối diện với Triệu Thiên Tứ, Triệu Phù Dao luôn cảm thấy bản thân có thể bị khí thế của đối phương và quan niệm thâm căn cố đế trong lòng đè chết.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Triệu Phù Dao giặt giặt tay, nắm chặt góc áo, bắt giặc vò tới vò lui.

Triệu Thiên Tứ cũng đồng thời nhìn chăm chăm tay Triệu Phù Dao, nghĩ rằng nàng nhất định sẽ tung ám khí. Không được, hắn muốn lập công, hắn cũng không muốn chết, nhất định phải nghĩ biện pháp để chiến thắng, giữ lại mạng này, sau đó hưởng phúc.

Hắn đảo mắt qua bên cạnh, khi một thị nữ của Triệu Phù Dao bị thương ở vai, lộ ra một vết thương thật dài, máu chảy đầm đìa, nàng có vẻ rất chú tâm đến điều đó, trong ánh mắt không giấu được vẻ lo lắng.

Cực một phen vậy!

Triệu Thiên Tứ bỗng xoay người về phía đám thị nữ, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai phi thân qua, trước khi mọi người kịp phản ứng, hoặc đã kịp phản ứng nhưng vì bị thương quá nặng nên không kịp trở tay, dùng tay điểm huyệt Vân Tiêm và Vân Hi, tay khác siết lấy cổ họng hai nàng!

Trên đất vương đầy thi thể và máu tanh, Triệu Thiên Tứ một tay khống chế Vân Tiêm, tay khác khống chế Vân Hi, nhìn Triệu Phù Dao cười lạnh.

"Thánh Nữ Đại Nhân, nếu ngươi dám ra tay, mạng hai người này nhất định khó giữ! Nếu ngươi thật sự là một chủ tử tốt thì đừng phản kháng mà mau ngoan ngoãn chịu trời đi! Để chúng ta đưa ngươi trở về, điều tra chuyện Từ Diễm Môn ám sát Cốc trang chủ!"

Tác giả có chuyện muốn nói:

Lăng Vân Thiên... Hình như tôi tận bây giờ, chỉ có mã nhân cứu anh hùng chứ chưa từng thấy anh hùng cứu mã nhân nha?

Lăng Vân Thiên miết miết tay cười tà ác: Đừng nóng, chúng ta không đi đường bình thường!

Triệu Phù Dao: Há? Đến giờ ta vẫn cảm thấy chúng ta rất bình thường mà~

Lăng Vân Thiên: ... Làm thịt cô nha tiểu nha đầu!

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chui Đầu Vào Lưới.

Vân Tiêm mặc dù bị bóp cổ nên hô hấp khó khăn, hai mắt trắng dã, nghe vậy cũng đứt quãng cười lớn: "Triệu Thiên Tứ... Đầu của ngươi bị ủng nước sao? Chúng ta là... là ma giáo... làm sao ngươi lại nghĩ... Thánh Nữ Đại Nhân... Sẽ để ý đến tính mạng đám tiện tì như bọn ta?"

Vân Hi hiển nhiên cố sức lắm mới nói thành câu, tuy bị điểm huyệt không thể động đậy nhưng cũng cảm thấy Triệu Thiên Tứ quả thật quá sức buồn cười.

Các nàng một không phải tì muội thân thích của Triệu Phù Dao, hai không phải tâm phúc đắc lực trong lòng nàng, dựa vào cái gì mà hắn nghĩ có thể đem các nàng ra làm người uy hiếp? Nha đầu kia vừa ngốc vừa không hiểu thế sự, cũng thừa biết mạng của mình và mạng của người khác cái nào quan trọng hơn, đây là bản năng của con người!

Huống chi người khác luôn cho rằng Triệu Phù Dao võ công cái thế, chỉ có các nàng hiểu rõ hơn ai hết, nàng ấy chẳng qua chỉ là người biết mỗi việc về rùa đen rồi vui chơi ca hát mà thôi!

Người như vậy làm sao có thể cứu được các nàng? Tình huống hiện tại chỉ sợ tự nàng còn khó có thể lo cho bản thân.

Hai người họ gian nan nhìn nhau, thầm nghĩ không biết người mà hai trưởng lão phái đến có kịp trở về hay không... Thôi, cho dù trở về thì có thể làm gì?

Triệu Phù Dao hoảng sợ, Vân Tiêm đang bị thương, so với Lăng Vân Thiên lúc ngã vào phòng nàng còn nặng hơn, nếu còn chần chừ, chỉ sợ nàng ấy sẽ thật sự mất mạng.

Nàng không muốn để Vân Tiêm chết, tuy đối phương lúc nào cũng lôi chuyện quy củ ra để giáo huấn nàng nhưng trên thực tế đối xử với nàng không tệ.

Đúng rồi, lúc này nàng nghĩ đến ai? Lăng Vân Thiên...

Nàng âm thầm thở phào một cái, cũng may Lăng Vân Thiên còn chưa trở về, nếu không cả hắn lẫn Tiểu Đậu Từ đều khó tránh khỏi kiếp này.

Bên kia Vân Chi không thể tiếp tục chống đỡ nên đã bị đám người bắt giữ, chỉ chừa lại vài người thị nữ không đủ sức làm gì.

"Mang Thánh Nữ đi!" Cả người Vân Chi dính đầy máu, nàng hít sâu một hơi, hướng về phía đám thị nữ còn trụ lại hét lên một tiếng, ba người các nàng... Chi sợ sẽ phải chết ở chỗ này.

Sinh tử vốn là chuyện bình thường trong chốn Giang hồ, có điều nếu đã có thể sống, ai còn muốn chết?

Vân Tiêm, Vân Hi và Vân Chi dường như đồng lòng nghĩ, nếu như hiện tại Thánh Nữ của các nàng còn là Tần Tư Viễn... Tuy rằng nữ nhân kia vì phản bội sư môn nên không thể tha thứ, nhưng bằng với công lực của nàng, nếu như hôm nay người bị tấn công là nàng ấy, nhất định sẽ không bị rơi vào tình thế chật vật như vậy.

Đáng tiếc...

Dưới mệnh lệnh của Vân Chi, đám thị nữ tuân lệnh, đồng loạt hướng về phía Triệu Phù Dao.

Triệu Thiên Tứ biến sắc, cúi đầu nhìn hai người hấn đang nắm giữ trong tay, oán hận nghĩ, yêu nữ ma giáo đúng là yêu nữ ma giáo, xem ra mạng hai con nha hoàn này hoàn toàn không lọt được vào mắt nàng ta.

Hắn đang do dự không biết nên giết hai ả nha hoàn này rồi ra lệnh cho đám người tiếp tục tấn công Triệu Phù Dao, hay là cứ giữ lại mạng của hai người họ, rồi lỡ không bắt được Triệu Phù Dao thì còn có thể đem mạng chúng về báo cáo kết quả công tác.

Bỗng nhiên Triệu Phù Dao không hiểu vì sao giữa con hỗn loạn lại chạy về phía trước hai bước, đám người chung quanh sợ đánh không lại nàng nên mặt mày tái mét đồng loạt lùi về sau.

"Triệu..." Nàng nuốt nước miếng, khẩn trương nhìn chằm chằm vị Triệu đã chủ mà mình từng ngưỡng mộ, quyết định uốn lưỡi nói bừa: "Triệu Thiên Tứ, ta vốn đánh không lại ông, người ông muốn bắt là ta, mau thả các nàng ấy ra!"

Triệu Thiên Tứ cười lạnh: "Hoa ngôn xảo ngữ, ngươi cho rằng ta sẽ rơi vào yêu kế của ngươi sao?"

Triệu Phù Dao nóng nảy, nàng vốn dĩ đánh không lại hắn, cho dù có đưa cho nàng thiên hạ đệ nhất bảo kiếm, nàng cũng đánh không lại hắn!

Nàng chỉ biết, nàng sợ chết, đám người Vân Tiêm chắc chắn cũng sợ chết. Nàng nhớ Triệu Thiên Tứ vừa mới nói rằng muốn đem nàng về điều tra chuyện gì đó, điều đó có nghĩa là mạng nhỏ của nàng còn có thể trụ vững trong khoảng nửa khắc đến hơn một khắc nữa.

Nếu nàng không đồng ý, đám người Vân Tiêm nhất định sẽ... Hai bàn tay vì dùng sức nên nổi đầy gân xanh của Triệu Thiên Tứ đập vào mắt Triệu Phù Dao, sắc mặt hai người Vân Tiêm và Vân Hi cũng trắng bệch, chỉ sợ không còn chống đỡ được bao lâu.

Nàng vội nói: "Ngươi muốn làm sao mới bằng lòng tin tưởng?"

Triệu Thiên Tứ nghe vậy thì cẩn thận đánh giá Triệu Phù Dao, thấy vẻ mặt sốt ruột của nàng không giống như đang giả bộ, cảm thấy mừng như điên giống hệt vừa nhặt được vàng, nữ ma đầu tàn nhẫn này của Tử Diễm Môn thực sự để ý đến hai con thị nữ này sao?

Hay là các nàng có bí mật gì không thể để người khác biết...

Triệu Thiên Tứ dùng ánh mắt quý dị để đánh giá Triệu Phù Dao, hần nghĩ nghĩ rồi quyết định mặc kệ tất cả, không cần tốn nhiều công sức mà bắt được nàng ta đã là chuyện tốt rồi, có điều bộ dạng giờ tay chịu trời của Triệu Phù Dao cũng chẳng thể khiến hắn an tâm.

Đề một ngón võ công cao cường như vậy theo mình về Thừa Thiên Phái thì khác gì gắn một quả thuốc nổ bên người.

Hắn nghĩ nghĩ, sau đó móc một bình sứ màu tím từ trong ngực ra, đặt trong tay ước lượng, từ đằng xa ném về phía Triệu Phù Dao.

Triệu Phù Dao dĩ nhiên không bắt được, cái bình lăn vài vòng trên mặt đất một khoảng xa rồi dừng lại, nàng nhìn nhìn vài cái rồi mới bước đến nhặt lên.

Triệu Thiên Tứ thấy nàng cẩn thận thì cho rằng sợ do trên bình có độc, đặc ý nói: "Thánh Nữ Đại Nhân xin hãy yên tâm, thuốc này không độc, 'chỉ là' Tiểu Nguyên Hàn Lộ mà thôi, uống đi, ta tha cho các nàng." Hắn cười lạnh: "Đổi lấy ngàn này mạng người, để xem cô có bằng lòng bỏ đi một thân nội lực đó hay không."

Đám người Vân Tiêm thấy Triệu Phù Dao không những không trốn còn bước lên phía trước cũng sợ run người, đoạn đối thoại truyền vào tai ngay một mớ hồ, nhưng vẫn cảm thấy không chỉ não Triệu Thiên Tứ bị úng nước, mà não Triệu Phù Dao cũng bị úng luôn.

Bây giờ nghe Triệu Thiên Tứ nói trong bình là Tiểu Nguyên Hàn Lộ, sắc mặt bọn họ đại biến, đồng thanh nói: "Thánh Nữ Đại Nhân không thể! Cái đó không thể ăn!"

'Chỉ là' một lọ Tiểu Nguyên Hàn Lộ? Đúng là một cho Triệu Thiên Tứ còn phải suy nghĩ ra câu đó!

Loại thuốc đó là tối kỵ của người tập võ, nội lực càng thâm hậu được tính càng lớn, dù là cao nhân hào hiệp cỡ nào, khi uống xong đều có chung một kết cục, đó là trở thành một phế nhân tay trái gà không chặt!

"Có độc?" Triệu Phù Dao cầm cái chai nhìn về phía đám người Vân Tiêm, cố gắng xem nhẹ mùi máu tươi buồn nôn đang tản ra trong không khí, đồng thời xem nhẹ bàn tay đang run rẩy của chính mình.

Về khiếp sợ trong mắt Vân Tiêm, Vân Hi và Vân Chi còn chưa tiêu tán, Vân Tiêm thấp giọng dứt quãng cười rộ lên, giọng nói vừa bất đắc dĩ, vừa có ý dập nôi chìm thuyền: "Thánh Nữ Đại Nhân xin đừng bắt ngờ, đã bảo người đừng nhặt đồ ăn lung tung rồi kia mà, như vậy thật bất nhã, sẽ đánh mất thể diện của Từ Diễm Môn."

Mặc kệ hành động của Triệu Phù Dao là thật tâm muốn cứu các nàng hay do quá ngốc nên mới làm vậy, phản tình này, các nàng nhận.

Vừa rồi tại sao lại nghĩ Tần Tư Viễn tốt hơn Triệu Phù Dao chứ? Mình bị ma ám sao! Nếu đổi lại là Tần Tư Viễn, sẽ vì đám thị nữ các nàng mà mạo hiểm sao? Chỉ sợ liếc mắt còn không thêm mà phẩy tay đi mất.

Ở đây trừ ba người họ ra, còn lại đều cảm thấy Triệu Phù Dao thật ngu xuẩn đúng không, nhưng tại một khắc này, các nàng cảm thấy để Triệu Phù Dao làm Thánh Nữ Từ Diễm Môn là việc chính xác nhất mà vị môn chủ đến vô ảnh đi vô tung và mấy vị trưởng lão của họ đã làm.

Ba người yên lặng trao đổi ánh mắt, các nàng dù liều chết cũng phải kéo đám người này theo, giúp Triệu Phù Dao chạy càng xa càng tốt.

Tuy rằng ai nấy đều hiểu nha đầu ngốc kia chạy không được bao xa cũng sẽ bị bắt, dù các nàng hy sinh cũng chẳng đổi được cho ai an toàn, vụ mua bán này nghĩ hướng nào cũng thấy bị thiệt.

Nhưng Triệu Phù Dao nguyện ý vì các nàng mà chấp nhận cuộc giao dịch lỗ vốn này, các nàng còn gì đáng tiếc!

Ngay tại lúc Vân Tiêm chuẩn bị động thủ, bỗng nhiên nghe được một giọng nữ thanh thúy trầm đĩnh tiết thiết nói: "Ta không hỏi cô nhả hay không nhả, ta hỏi có độc hay không!"

Đại khái do chưa từng gặp qua bộ dạng nghiêm túc khí thế như vậy của Triệu Phù Dao, Vân Tiêm dừng một chút rồi dường như trả lời theo bản năng: "Độc thì không độc..."

Triệu Phù Dao giật giật khóe miệng, lần đầu tiên cảm thấy bản thân đúng là đồ ngốc, vấn đề này chẳng phải hỏi thừa rồi sao, dù có độc hay không nàng cũng không thể thấy chết không cứu.

Không nghĩ nhiều nữa, nàng mở nắp bình, ngửa đầu uống ừng ực một mạch, dòng thuốc hơi man mát chảy xuống cổ họng cũng không rõ là có vị gì, chỉ cảm thấy khí lạnh bỗng bao trùm cơ thể, khiến sắc mặt nàng càng lúc càng trắng.

Chẳng qua chỉ... hơi lạnh chút thôi.

Nàng ném cái chai đi, nhìn Vân Tiêm, Vân Hi và Vân Chi trấn an: "Chẳng có vị gì, không ngon lắm."

Vân Tiêm: "..."

Vân Hi: "..."

Vân Chi: "..."

Thật ra các nàng cảm thấy bản thân mình đối với Triệu Phù Dao cũng không mấy quan trọng, dù sao thời gian ở chung ngắn ngủi như vậy, đa số thời gian các nàng còn âm thầm ngáng chân Triệu Phù Dao, tuy rằng không ảnh hưởng gì đến toàn cục, nhưng chung quy thái độ cũng không được xem là tốt?

Nhìn tiểu nha đầu thấy chết không sòn trước mắt, thật sự là vị Thánh Nữ hể thấy bánh bao là hai mắt tỏa sáng kia sao?

Ánh mắt Triệu Thiên Tứ tỏa sáng, hai bàn tay nắm giữ chị em họ Vân buông lỏng, không hềm để ý bọn họ đang suy yếu nằm trên đất, chỉ vui mừng vỗ tay hoan nghênh.

"Không hổ là Thánh Nữ Từ Diễm Môn, quả nhiên khí phách, vô cùng can đảm!" Sau đó đưa mắt ra hiệu: "Hai người các ngươi, mau trời nàng ta lại!"

Hắn thầm nghĩ Tiêu Nguyên Hàn Lộ đã khiến nội lực của Triệu Phù Dao tiêu hao không còn chút gì, chỉ sợ khó giữ được tính mạng, đương nhiên không thể uy hiếp đến sự an toàn của hắn.

Hai tên đứng phía sau ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngươi, sống đến bây giờ vẫn là một đệ tử tương đối vô danh của Thừa Thiên Phái, Triệu Đà chủ của bọn họ nghĩ gì đương nhiên họ cũng biết.

Chỉ là chuyện xấu này đến tay bọn họ, nếu làm không xong, ngộ nhờ yêu nữ kia đột nhiên đại khai sát giới, mạng nhỏ của bọn họ chẳng phải khó giữ sao, mà nếu làm tốt, chính là lập được đại công.

Lợi hại đều đủ, dù hoặc cuối cùng lại quá lớn, hai người bốn mắt nhìn nhau, rốt cuộc cũng cọ cọ đến bên người Triệu Phù Dao, ra chiều nhần tâm, sau đó phát hiện cơ thể đối phương mềm nhũn không chút khí lực, mặt mày không khỏi lộ ra tia vui vẻ.

"Thuốc của Triệu Đà chủ quả nhiên hiệu quả!"

Triệu Phù Dao cắn môi, hiện tại nàng cảm thấy rất lạnh, lạnh đến mức không thể ý thức được bên người đang xảy ra chuyện gì, sức lực toàn thân đều được đem ra để đối phó cảm giác quỷ dị này, đành tùy cho người khác trời nàng lại.

Triệu Thiên Tứ cười lạnh, cuối cùng cũng bắt được nữ ma đầu này, Thừa Thiên Phái chiếm được lợi thế này thì chắc chắn sẽ có lợi thế trong vụ việc của Nhất Độ sơn trang.

Hắn tà tà nhìn đám người Vân Tiêm, định bụng ra tay giết chết các nàng, Vân Tiêm trợn mắt, tức giận nãy: "Hay cho Đà chủ của chính phái, vậy mà lại lật lọng!"

"Diệt cô tận gốc, đạo lý này ai cũng biết."

Bỗng nhiên có người lên tiếng: "Đà chủ, như vậy chỉ sợ không ổn."

"Hử?"

"Ồ đây lăm tai mắt, không biết có ai trà trộn vào không, nếu việc chúng ta nói mà không giữ lời truyền ra ngoài, cả danh dự của ngài lẫn Thừa Thiên Phái đều sẽ bị ảnh hưởng."

Triệu Thiên Tứ hơi trầm ngâm: "Người nói cũng có lý, chỉ là mấy con tôm nhỏ mà thôi, để chúng lại nói không chừng có thể câu được con cá lớn. Giải con yêu nữ kia đi!"

==

Tần Tư Viễn nhắm mắt thở từng hơi nhỏ, chợt nghe bên người có tiếng vang rất nhỏ, nàng mở choàng mắt: "Sur huynh! Huynh muốn làm gì?"

Lăng Vân Thiên đang định vận khí, vì cơ thể bị ngấm Nhuyễn Cốt Tán nên giọng nói trở nên khàn khàn: "Nha đầu kia sợ đang gặp nguy hiểm, ta phải quay về."

Sắc mặt Tần Tư Viễn trầm xuống: "Sur huynh! Huynh điên rồi! Nha đầu kia có thể gặp chuyện gì chứ? Trúng nhuyễn cốt tán còn vận khí, huynh không sợ kinh mạch bị ảnh hưởng sao?"

"Ta không quản được chuyện đó, dù gì cũng phải đưa muội đến chỗ an toàn, bằng không mất quá nhiều máu muội cũng gặp nguy hiểm."

Tần Tư Viễn nghe vậy thì ánh mắt trở nên buồn bã, Lăng Vân Thiên ơi Lăng Vân Thiên, huynh chính là không đủ ngoan độc, đến tận bây giờ vẫn không đủ ngoan độc, tuy thân mang trọng trách là người đứng đầu ma giáo, nhưng tâm lúc nào cũng nghĩ đến chuyện hành hiệp trượng nghĩa, trách không được người khác...

"Sur muội —"

Mắt thấy Tần Tư Viễn đột nhiên đứng lên, nét mặt hấp hối không còn tung tích, trên môi giương lên một nụ cười lạnh lẽo, Lăng Vân Thiên nháy mắt hiểu rõ, kế hoạch này rốt cuộc là nhằm vào ai.

Hắn sắc bén nhìn Tần Tư Viễn một cái, tiếp tục nhắm mắt chuyên tâm vận công.

"Không còn kịp rồi, huynh tội gì?" Tần Tư Viễn hững hờ nói, tiểu nha đầu kia quan trọng với hắn như vậy sao? Nàng không tin.

Lăng Vân Thiên sẽ không thành công, nhuyễn cốt tán này nàng hạ gấp hai lần liều lượng, đang định nói gì đó, bỗng thấy hoảng hốt, Lăng Vân Thiên phun ra một ngụm máu, sắc đỏ của máu bắn tung tóe tạo nên một cảnh tượng yêu dị.

Vậy mà hắn chỉ lạnh lùng xoa xoa khoe môi đứng lên, bước đi không nói một lời.

"Sur huynh! Dù tổn hại kinh mạch cũng phải đi cứu nàng? Nàng quan trọng đến vậy sao?"

Nàng chưa bao giờ gặp qua một Lăng Vân Thiên lạnh lùng như vậy, dường như cả thiên địa đều không lọt được vào mắt hắn, duy chỉ có một việc đang chờ hắn đi làm.

Lúc hắn quay đầu ánh mắt nhìn nàng không chút biểu cảm, Tần Tư Viễn bỗng cảm thấy sợ hãi, nàng muốn chạy trốn. Nàng bỗng nhiên ý thức được, bất luận thế nào, hắn cũng là môn chủ Từ Diễm Môn, là người mà trên Giang hồ này không ai dám động vào!

"Ta không phải vì nàng, chỉ vì muốn ngắt đầu hay cúi đầu nhìn thiên địa cũng không cảm thấy hổ thẹn mà thôi." Lăng Vân Thiên nói.

Tác giả có chuyện muốn nói: Khí phách không?

Có không?

Nhất định là có rồi~

Chương 34: Lau Vai

Lăng Vân Thiên không để ý đến Tần Tư Viễn ở phía sau, chỉ vận khí rồi kiên định rời đi.

Hắn mạnh mẽ nhảy thi triển khinh công lướt trên mái nhà, đến khi chắc chắn Tần Tư Viễn không hề đuổi theo mới hít sâu một hơi, cảm thấy khí huyết trong ngực đang cuộn cuộn, vị tanh ngấy nơi cổ họng ngày càng đậm, cường ép được tính của Nhuyễn Cốt Tán đúng là hại thân, dường như máu của toàn bộ cơ thể đều đang sôi trào.

Hiện tại không phải lúc để chữa thương, lòng Lăng Vân Thiên nóng như lửa đốt, vì chỉ cần trễ thêm một khắc tiểu nha đầu nhất định sẽ càng thêm nguy hiểm, nghĩ đến đây cước bộ của hắn càng thêm nhanh, gần như lướt trên gió.

Lúc đi ngang qua Thờ Thiên Phái, hắn liếc mắt xuống theo bản năng, nghĩ thầm chuyện của Tiểu Đậu Tử đợi lúc khác hãy bàn, hiện tại không để thằng bé đi cùng mới là an toàn.

Trong lòng đã quyết nên Lăng Vân Thiên cũng chỉ tạm dừng một lát, sau đó không quay đầu mà tiếp tục đi về hướng đám người Triệu Phù Dao.

Tiếng phở xá sằm uất từ xa ầm ầm truyền đến, tiếng tiểu thương hét to bên đường xen kẽ với tiếng du khách tham quan, tất cả đều vô cùng bình thường, nhưng...

Hắn vẫn cảm thấy trong lòng bất an, đưa mắt nhìn lại thấy không có gì khác lạ.

Ông lão bán kẹo hồ lô ở đầu đường đang reo gọi một cô bé, phía trước từ lâu cũng tấp nập khách qua lại, một phụ nhân trung niên đang đứng trước quầy trái cây chọn lựa, một thanh niên đang ôm tiểu nương từ nhà mình chỉ tro đồ trong quầy trang sức.

Cảnh tượng thật bình thường, không có thời gian trì hoãn, cứu người quan trọng hơn.

Lăng Vân Thiên không có ý định ở lại, như tên bắn nhanh chóng rời đi.

Đáng tiếc hắn không biết, nếu ở lại chờ thêm một lúc sẽ thấy rõ mặt cặp vợ chồng vừa xoay người lại; hoặc nếu như hắn không đi đường tắt, thì sẽ có thể bắt gặp Triệu Phù Dao và người đang áp tải nàng đi.

Tuy trùng hợp, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, Lăng Vân Thiên vì sốt ruột cứu người, người của Thờ Thiên Phái cái trang đi bắt người lại đột ngột thay đổi tuyến đường, cuối cùng khiến hai bên lỡ mất nhau.

Trên phố xá sầm uất, đệ tử Thờ Thiên Phái giả trang làm một thanh niên nhà nông ăn mặc tầm thường ôm lấy Triệu Phù Dao vừa uống thuốc điểm á huyết, vì đáng người nằng nệ nên gần như bị che khuất.

Đệ tử Thờ Thiên Phái rời khỏi quầy trang sức, nửa ôm nửa kéo Triệu Phù Dao đi, sau đó thấp giọng hỏi một người khác đi bên cạnh: "Đà chủ chúng ta bắt yêu nữ ma giáo giúp Cốc trang chủ đã khuất là chuyện tốt, tại sao lại phải lén lút cái trang như vậy?"

Người nguy trang bên đường đứng là Triệu Thiên Tứ, hắn thấp giọng giáo huấn thuộc hạ: "Môn đồ Từ Diễm Môn có cả vạn người, bị người khác phát hiện hành tung rồi giữa đường nhảy ra cướp người thì phải làm sao? Còn nữa, môn phái khác trong Giang Hồ nghe nói chúng ta dẫn đầu đoàn người đi bắt nàng ta chẳng lẽ không đỏ mắt?"

"Vậy tại sao ngài lại ra lệnh cho những người khác rời đi, chỉ chừa lại ngài và thuộc hạ, chẳng lẽ không phải càng khó đối phó cứu binh của yêu nữ này sao?"

"Bất được nàng là đại công, đã là công lớn nếu đem chia cho người khác thì còn gọi gì là công lớn nữa?"

Người bị giáo huấn bày ra vẻ mặt như vừa bưng tỉnh, liên tục gật đầu tỏ vẻ đã thụ giáo, từ xa nhìn lại không khác gì một tướng công rầm rập nghe lời vạ.

Triệu Phù Dao bị ôm ngay ngực mở to mắt, sau đó vô lực liếc mắt nhìn hắn một cái, trong mắt không biết là oán giận hay mờ mịt.

Hắn ngẩn ra, không khỏi nói: "Đà chủ, cô nương ma giáo này hình như xinh đẹp hơn nữ hiệp khác một chút đó."

Triệu Thiên Tứ liếc hắn: "Xong việc rồi thưởng cho người cũng được."

Gã đàn ông nghe vậy thì vui vẻ, vừa định há mồm đáp lời thì nghe Triệu Thiên Tứ nói tiếp: "Chỉ sợ đến lúc đó, người của bạch đạo đều đòi lấy máu cô ta làm huyết tể, không đến phiên người đâu."

Nét mặt vui sướng của hắn lập tức trở nên thất vọng, hắn liếm liếm môi, trong lòng không khỏi tính toán cho mình chút đỉnh.

Ngoài thành Giang Châu.

Đợi đến lúc Lăng Vân Thiên đuổi kịp, trên đất loang lổ toàn vết máu nhưng không hề bắt gặp bất cứ thi thể hay người nào còn sống, ngoại ô trống trải chỉ còn mỗi cái sa kiệu lẳng lẳng nằm, gió nhẹ phất qua tấm màn bằng lụa mỏng, bên trong cũng không có ai gọi hắn là "Tiểu Lăng Từ" một cách thăm dò.

"Đáng chết!" Lăng Vân Thiên thấp giọng hô.

Ban đầu hắn cho rằng đám sát thủ công kích Tần Tư Viễn vì xem nàng là Triệu Phù Dao, vì vậy mới tưởng sự việc là do các môn phái khác nghe tin mà đến.

Bây giờ xem ra Tần Tư Viễn là người dẫn hắn vào bẫy, chuyện này chỉ sợ không khỏi liên quan đến Thừa Thiên Phái.

Theo hiện trường suy đoán, rất khó nói rằng Triệu Phù Dao và đám người Vân Tiêm đã bị người khác giết chết hay đã bị mang đi.

Nhưng chỉ cần suy tư một chút thì có thể đoán người mà đối phương muốn đối phó không chỉ là Thánh Nữ Từ Diễm Môn. Như vậy, chỉ khi nào Triệu Phù Dao còn sống thì mới còn hữu dụng đối với đám người ấy.

Ít nhất cho đến bây giờ, tiểu nha đầu kia vẫn chưa biến thành một đồng thi thể, nhưng trễ thêm một khắc không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Nàng ở Giang hồ không có ai để dựa vào, bản thân lại không có võ công, mưu trí cũng không, mà thủ đoạn của đám nhân sĩ Giang hồ lại có thể khiến người ta sống không được chết không xong!

Không thể nghĩ nữa... Nếu còn tiếp tục, ngay cả một người lưu lạc Giang Hồ đã lâu như hắn cũng không thể chịu được.

Nhất định Thừa Thiên Phái muốn moi thông tin về Từ Diễm Môn từ miệng Triệu Phù Dao, nhưng căn bản một Thánh Nữ bù nhìn như nàng thì biết được gì chứ.

Lăng Vân Thiên bây giờ thà để Triệu Phù Dao biết chút nội tình còn hơn, dù sao Từ Diễm Môn cũng không dễ bị người đối phó, so với việc để tiểu nha đầu phải chịu nguy hiểm còn đỡ khó khăn hơn.

Sắc mặt hắn trầm xuống, nghiêng mũi chân nghiền xuống bùn đất, vết máu trên nền tuyết đã khô nhưng lớp bùn bên dưới vẫn thoảng ẩm ướt.

Mùi máu tươi xen lẫn mùi bùn khiến người ta buồn nôn.

Điều này nghĩa là sự việc xảy ra chưa được bao lâu, Lăng Vân Thiên cười lạnh một tiếng, mũi chân điểm một cái trên nền máu rồi xoay người đi về phía Thừa Thiên Phái.

==

"Rào rào —" Một chậu nước nóng hắt thẳng vào mặt Triệu Phù Dao, bọt nước dọc theo gương mặt nhỏ từng giọt xuống đất khiến toàn thân nàng ướt đầm.

Đổi lại là người khác nhất định sẽ bị bỏng, nhưng đối với người đang bị cái lạnh tra tấn như Triệu Phù Dao thì ngược lại lại là điều tốt.

Cả người ẩm lên, tuy rằng chỉ được một chút nhưng ý thức của nàng cũng dần hồi phục, đầu tiên là cảm giác cả người ướt sũng, quần áo đều dính vào da thịt vô cùng khó chịu.

Triệu Phù Dao chậm rãi mở to mắt nhìn chung quanh, bốn phía đều tràn ngập hơi thở âm u mục nát, chỉ có một ít ánh sáng chiếu vào, mỗi một lần hít thở, cả lồng ngực đều tràn ngập mùi hôi thối.

Mùi vị này nàng rất quen thuộc, đó là mùi của tử vong, lúc còn ở Thừa Thiên Phái đào hố, mỗi một cơ thể đều tản mát ra mùi hương khiến người ta khó có thể chịu được này.

Nàng khẽ động dậy, cả tay và chân đều truyền đến tiếng vang bén nhọn, ai đó đã dùng xích sắt trói tay chân của nàng lại, treo nàng lên giữa không trung, mũi chân miễn cưỡng lăm mơi chạm được lên mặt đất, nhưng cũng không chịu được sức nặng toàn thân.

Đây là nhà tù trong truyền thuyết, sở dĩ gọi là truyền thuyết là vì nàng chưa bao giờ được nhìn thấy, có điều mùi người chết nồng như vậy, ngoài chiến trường và bãi tha ma ra, ước chừng chỉ có lao ngục.

"Thánh Nữ ngủ khá thoải mái nhỉ?" Bỗng nhiên một giọng nói khàn khàn trúc trắc vang lên khiến Triệu Phù Dao cả kinh, nàng mạnh mẽ ngẩng đầu về phía giọng nói, dưới ánh sáng lơ mơ, bóng một người đang ngồi dần hiện ra.

Hắn ngời hơi lệch về phía ghé dựa, thấy Triệu Phù Dao chú ý đến mình thì xoay xoay chén trà trong tay rồi nghiêm chỉnh đứng lên cười cười.

Triệu Phù Dao nhìn nửa ngày, nghiêng tới nghiêng lui mới thông thả nói: "Quý... Chương môn?" Dục tính khiến ý thức của nàng hơi mơ hồ.

"Có phải Thánh Nữ không thể tưởng tượng được chúng ta còn có cơ hội gặp lại như vậy không? Lần trước từ biệt, do nhớ rằng Thánh Nữ đã nói muốn tặng cho ta một bức tranh, hiện tại Quý mỗ thực sự chờ mong."

Lần trước từ biệt... Còn nói trịnh trọng như vậy, như thể đó là chuyện cũ đã nhiều năm, đây chẳng qua chỉ là chuyện xảy ra cách đó không lâu, tuyệt chiêu thay đổi sắc mặt của những người này không khỏi quá nhanh đi, khiến nàng không kịp trở tay.

Quý Thành Phong chậm rãi đứng lên, hai tay khoanh ra phía sau thông thả bước đến trước mặt Triệu Phù Dao, bỗng dưng hấn vươn tay nắm lấy cầm nàng đem mặt nàng nâng lên, sắc mặt trở nên vặn vẹo.

"Người cũng có hôm nay! Thật là ngoài ý muốn... Thánh Nữ."

Quý Thành Phong nắm chặt cầm dưới của Triệu Phù Dao rồi cười nói: "Thánh Nữ tiền nhiệm của các người từ trước đến nay chưa ai từng thấy mặt, trước kia Từ Diễm Môn trải qua một lần đại nạn, có vô số người của bạch đạo tiến công vây lấy Từ Diễm Môn, nữ nhân kia chỉ cần tung một chiêu đã khiến người khác kinh sợ, nếu so với người của ngày hôm nay thì — mạnh hơn nhiều."

Triệu Phù Dao ra sức ngửa đầu, muốn nghiêng cầm tránh khỏi bàn tay của Quý Thành Phong, lão già này... sức tay ghê gớm thật, đau muốn chết.

Nữ nhân mà hấn nói là Tần Tư Viễn? Nhìn không ra nha, nữ nhân như Tần Tư Viễn mà cũng có lúc như vậy...

Đại khái, từ trên xuống dưới Từ Diễm Môn căn bản không ai thừa nhận Triệu Phù Dao nàng là Thánh Nữ, Thánh Nữ trong lòng bọn họ vĩnh viễn cũng chỉ có Tần Tư Viễn mà thôi.

"Nói! Tổng đàn của Từ Diễm Môn hiện tại ở nơi nào? Bên trong còn bao nhiêu người? Môn chủ của các người ở đâu? Có phải đang huấn luyện sát thủ hay không, tổng cộng bao nhiêu người?"

Quý Thành Phong cũng lười giả vờ nhẹ nhàng, hấn buông cầm Triệu Phù Dao ra, quát.

Tất cả những vấn đề hấn hỏi đều là chuyện nội bộ của Từ Diễm Môn, Triệu Phù Dao hơi mở mắt, bọn họ bắt nàng về đây, không phải vì... trang chủ Nhất Độ son trang gì đó sao?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Triệu Phù Dao, Quý Thành Phong xoay người ngồi lại trên ghế dựa.

"Quý mỗ không có hứng thú biết lý do vì sao các người lại xuống tay với Nhất Độ son trang, cũng không có hứng thú biết tình tiết cụ thể của vụ án, chuyện đó thì liên quan gì đến ta?"

"Chẳng qua chuyện sát thủ của Từ Diễm Môn ám sát trang chủ Cốc Nhất Kỳ khiến mọi người trong bạch đạo cảm phẫn — chuyện này người cũng rõ, nếu rơi vào tay bọn họ thì người chết chắc. Chỉ cần người ngoan ngoãn trả lời vấn đề do ta đặt ra, ta cam đoan người sẽ được chết sáng khoái một chút!"

Triệu Phù Dao yên lặng nhìn mặt Quý Thành Phong, ánh sáng trong lao rất yếu, ngọn đuốc lách tách cháy, ánh sáng lúc mạnh lúc yếu chiếu lên sườn mặt như yêu ma của hấn.

"Ta không biết gì cả."

Tác giả có chuyện muốn nói: Phù Dao muội muội sẽ sớm biến thành kẻ mạnh, Tiểu Lăng Tử anh hùng cứu mỹ nhân cũng sẽ có, đừng ghét bỏ hấn bị Tần lâu chủ lừa, đừng nóng, sắp có đường ăn rồi~

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Kinh Mạch Dị Biến.

Quý Thành Phong đứng bất động, hiển nhiên cũng không mong Triệu Phù Dao ngoan ngoãn khai hết, nếu đối phương dễ dàng chịu giao thông tin, hấn ngược lại phải nhọc lòng suy nghĩ thật giả.

"Thánh Nữ đoán xem xương cốt cô cứng hay hình cụ nơi này cứng hơn? Quý mỗ không có nhiều đồ lắm, mấy thứ vụn vặt khó lòng phụng bồi người. Người đâu —"

Cửa đại lao bị người khác đẩy ra kêu ken két, tất nhiên bọn họ đã chuẩn bị từ sớm, hai tên đệ tử nâng một chậu than còn đang nóng đỏ, nặng nề đặt trước mặt Triệu Phù Dao.

Hơi nóng bốc lên, chậu than cháy rất mạnh, phát ra tiếng nổ lách tách nho nhỏ, nhất thời khiến cả căn phòng ấm lên không ít.

Nước nóng trên người đã sớm bốc hơi, cơ thể Triệu Phù Dao lại đang rất lạnh, vì thế đã hơi run run, chút hơi ấm này phả vào mặt ngược lại lại khiến nàng

cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhưng nhìn thấy đồng than đỏ hồng trong chậu, nàng mở to mắt, hiển nhiên hiểu rõ ý của Quý Thành Phong, trong lòng bỗng dưng cảm thấy hoảng sợ.

Quý Thành Phong chậm rãi đi đến bên cạnh Triệu Phù Dao, chặc chặc lắc đầu: "Thánh Nữ kim tôn ngọc quý, chắc hẳn chưa từng nếm trải mùi vị của bàn ủi, một thân băng cơ ngọc cốt như vậy mà để lại sẹo thì đúng là khó coi."

Nói xong hắn cầm cây bàn ủi đang vùi sâu trong chậu than, đóng đưa cây sắt đỏ rực trước mặt Triệu Phù Dao rồi hài lòng nhìn về mặt kinh hoàng của nàng.

Hắn nói bản thân không có nhiều thời gian, sau đó không nhanh không chậm động thủ, thông thả nói: "Lúc trước làm ra cái bàn ủi này cũng mất rất nhiều công sức, đây không phải là thứ mà một cái bàn ủi bình thường có thể sánh bằng, lúc trước thuộc hạ của Quý mỗ ngăn chặn bốn ba mới tìm được một khối đá, sau khi dùng để làm bảo đao thì còn dư lại một ít, Thừa Thiên Phái có một nhân vật khá phong nhã, phải mất công lắm mới chế tạo đồng sắt thừa ấy thành một cái bàn ủi, một khi khắc lên người, thật sự khiến làn da tuyết trắng của người nữ ra một đóa hoa xinh đẹp, điểm lệ vô cùng."

Cây sắt đỏ rực đóng đưa trước mặt Triệu Phù Dao quả thật được khắc một đóa thược dược đẹp đẽ cao sang, hùng hực khí thế. Lòng Triệu Phù Dao thâm hận, cái gì mà nhân vật phong nhã, đúng là biến thái!

"Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, ý Thánh Nữ thế nào?"

Triệu Phù Dao nhìn chằm chằm món đồ chơi trước mặt, bất giác môi đã bị cắn đến bật máu, nàng sợ hãi, nàng thật sự vô cùng sợ hãi.

Nàng chỉ là một con người bình thường, sợ đau sợ chết sợ bị uy hiếp, ngay cả uống thuốc cũng ngại đắng, tuy rằng từ bé không được nuông chiều, nhưng từ khi gặp Lăng Vân Thiên hay bước vào Tử Diễm Môn đều được người khác đối xử tôn trọng.

Thì ra, Chương môn tốt như thiên tiên trong cảm nhận của nàng lại có một bộ mặt thật đáng ghét như vậy. Nhưng mà "Ta thật sự không biết..."

Quý Thành Phong biến sắc, thái độ hoảng sợ của Triệu Phù Dao khi nhìn thấy dụng cụ tra tấn không giống như đang giả vờ, hắn còn tưởng rằng chỉ cần dọa nàng là đủ, không ngờ nàng ta lại mạnh mẽ như vậy!

"Triệu đã chủ ở trước mặt ta khen ngợi Thánh Nữ can đảm khí phách, quả nhiên không sai! Đáng tiếc Giang hồ này không chứa chấp được loại người Ma giáo tâm sâu khó lường như cô, nói!"

Quý Thành Phong vừa quát vừa dùng tay tóm lấy quần áo của Triệu Phù Dao, vài dẹt móng mạnh phát ra âm thanh bị xé rách, hơn nửa bả vai của nàng đều lộ ra ngoài.

Nàng từ nhỏ lớn lên trong môi trường khắc nghiệt, làn da vốn dĩ không được xem là đẹp, nhưng bị ánh sáng âm u nơi ngục tù này chiếu sáng vẫn lờ mờ trông như trắng nõn.

Có điều Quý Thành Phong vốn có chấp niệm rất sâu với quyền thế nên đâu còn để ý đến dục vọng gì khác, hắn không chút chần chừ, thanh sắt đỏ tươi thoáng chốc ấn lên đầu vai của Triệu Phù Dao.

Cảm giác sợ hãi nhanh chóng lan tràn, Triệu Phù Dao mở to hai mắt hét một tiếng, lập tức hôn mê bất tỉnh, đầu ngẹo về một bên, ngay cả hô hấp cũng trở nên mỏng manh.

Quý Thành Phong liếc mắt nhìn sau đó ném thanh sắt về lại trong bồn, nhìn đóa thược dược máu thịt lẫn lộn trên đầu vai nàng, lạnh lùng bức nàng tỉnh lại.

"Có gì muốn nói sao? Hừ? Thánh Nữ nhanh mồm nhanh miệng lắm mà?"

Triệu Phù Dao yếu ớt lắc đầu theo bản năng, nếu nàng biết gì đó, cũng không biết có chống đỡ được mà nói ra hay không, nhưng hiện tại thật sự không biết gì cả, quả thực bị dồn vào chân tường.

Lần này có lẽ sẽ thật sự bỏ mạng... Vận khí mình quả nhiên không tốt, nghĩ đến đây nàng lại thấy buồn cười, bị ma giáo bắt thì sống trong cảm y ngục thực; đến khi bị chính phái chộp được lại bị tra tấn.

Quý Thành Phong lúc này thực sự nổi giận, nữ nhân trước mắt tuổi không lớn, nội lực cũng đã bị phế, vốn định nếu bắt được sẽ dễ dàng khiến nàng khai ra mọi chuyện, không ngờ nàng lại cứng rắn như vậy, làm thế nào cũng không chịu nói.

Hắn làm gì có nhiều thời gian ở đây bắt ép nàng? Thừa Thiên Phái nhiều chuyện như vậy, bên ngoài vẫn còn khối việc đang chờ hắn làm chủ. Nói chi hắn vốn không am hiểu việc tra tấn một nha đầu, đành sầm mặt bước ra khỏi nhà tù mặc cho Triệu Phù Dao nửa sống nửa chết ở đó, Quý Thành Phong phân phó thuộc hạ: "Đi mời Ôn công tử đến đây."

Thuộc hạ kia nghe vậy cơ thể như có như không run lên, hắn cúi đầu vâng dạ sau đó vội vàng rời đi, vừa đi vừa nói thầm, chỉ là một nha đầu cũng khiến Chương môn không cách nào giết chết.

Ôn công tử trong miệng hắn vốn là một người vô cùng đáng sợ, chỉ được xem là một nửa người của Thừa Thiên Phái nhưng địa vị rất cao, là người do Quý Thành Phong mời về.

Một thiếu gia tuấn tú nho nhã nhưng đối xử với thuộc hạ vô cùng độc ác tàn nhẫn, bình sinh thứ hắn am hiểu nhất chính là tra tấn, bất kì thủ đoạn cổ quái gì cũng nghĩ ra được.

Bất kể là ai, một khi đã đến tay hắn thì đều biết rõ nhận tội hay không nhận tội cũng sẽ chết, đáng sợ là toàn bộ bọn họ đều hận không thể chết sớm, đỡ phải khổ thân.

Chương môn muốn mời Ôn công tử đến, vậy cô nương kia đúng là quá thảm.

Hắn vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã đến chỗ Ôn đại nhân, từ xa đã thấy một nam tử mặc đồ trắng ngồi dưới tàng cây, trước mặt bày một cây đàn Thất Huyền cổ, lặng lẽ gảy.

Lá cây từ đỉnh đầu rơi xuống dừng trên người hắn, hắn cũng không buồn phẩy đi, chỉ hơi mỉm cười nhìn chúng phiêu linh, toàn thân toát ra vẻ nho nhã, thư sinh mừi phần.

Tiếng đàn cổ trầm thấp tang thương, thuộc hạ cũng không biết Ôn Lâm đang đàn khúc gì, chỉ cảm thấy âm thanh vang vọng mãi không tiêu tan, mỗi một tiếng mừi phần tang thương, dường như ẩn chứa nỗi tịch mịch khôn cùng.

Nam nhân như vậy, nếu là tiểu thư nhà nào trông thấy, tất nhiên sẽ đem lòng mến mộ, chỉ sợ dù là đi dạo phố cũng chuốc được rất nhiều hoa đào.

Người đến mời không dám động đây, nhưng cũng không vì cảnh tượng tốt đẹp này mà bị đá động, nguyên do vì hắn biết rằng người đàn ông nhả nhận trước mặt ngoan độc thay đổi thất thường, hắn nơm nớp lo sợ không dám tiến về phía trước, sợ bị trở thành đối tượng của đối phương.

Ôn Lâm ngồi đàn một lát cũng chú ý đến người mới tới, hắn ngừng tay rồi ngẩng đầu hỏi: "Có việc?"

"A? A! Mạo phạm Ôn công tử, là Chương môn phái phó thuộc hạ đến mời Ôn công tử, bên kia có một vị cô nương, đại khái không chịu mở miệng... Muốn mời Ôn công tử qua đó một chuyện."

Hàng mày của Ôn Lâm hơi nhướng lên, hiện ra một chút ngạc nhiên: "Cô nương?"

"Vâng, đúng vậy ạ."

Ôn Lâm chậm rãi đứng lên, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì, khóe môi ẩn ẩn nụ cười thâm trầm: "Người về trước đi, ta lập tức đi qua."

Tên thuộc hạ kia như được đại xá, chưa kịp hành lễ xong xuôi đã nhanh chóng lui về phía sau, chạy nhanh như chớp lui về chỗ hắn tự cho là Ôn Lâm không nhìn thấy được.

Ôn Lâm đứng lại chỗ, ánh mắt dần trở nên thâm trầm, tay hắn tùy ý phẩy một cái, tiếng huyền cầm lại vang lên nhưng âm thanh ngập tràn sát ý.

Triệu Phù Dao lúc mê lúc tỉnh không biết đã qua bao lâu, chỉ biết khi nàng cố gắng mở mắt, trước mặt là một bóng người đang lặng lẽ đứng.

Trong lòng nàng cả kinh, cho rằng Quý Thành Phong lại đến đây bức cung, đành dùng sức mở to hai mắt, là một nam nhân trẻ tuổi một thân đồ trắng không nhiễm hạt bụi, hắn đang mỉm cười đứng đối diện.

Thấy Triệu Phù Dao trợn mắt, hắn vuốt vuốt cằm, cười nói: "Tỉnh?"

Giọng nói ôn hòa, nghe qua vô cùng dịu dàng vô hại, khiến người ta có cảm giác nhẹ nhàng.

Nơi này cũng có người như vậy sao?

Phản ứng đầu tiên của Triệu Phù Dao là Lăng Vân Thiên cải trang trà trộn vào, không khỏi buột miệng: "Rốt cục huynh cũng đến?"

"Rốt cục?" Ôn Lâm lập lại hai chữ này, yên lặng nhắm mắt ý nghĩa của chúng: "Không ngờ cô nương chờ tại hạ đã lâu, là Ôn Lâm thất lễ."

Ôn Lâm thấy phản ứng của Triệu Phù Dao hết sức kì quái, không giống với mấy tên tội phạm trước đây, tất cả bọn họ đều nhìn hắn bằng ánh mắt dè dặt, Triệu Phù Dao lại... chờ mong? Chờ mong Ôn Lâm sao? Không thể nào, trừ phi còn có người khác, nàng đang đợi ai?

Ôn Lâm vừa mở miệng thì Triệu Phù Dao đã thấy không đúng, tuy rằng nàng có khả năng nhìn thấu lớp dịch dung của Lăng Vân Thiên, nhưng nàng biết người này không phải hắn.

Cảm giác cảm giác không đúng.

Bầu không khí Bầu không khí cũng không đúng.

"Xem ra cô nương có chút mơ hồ, là do ta không phải, quên mất cô còn đang bị thương, thế nào, đau không?" Hắn bỗng nhiên vươn tay, đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào dấu thương được in trên đôi vai trần của nàng, vuốt ve vô cùng cẩn thận, vẻ mặt như đau đớn lắm.

"Hoa này khác thật đẹp đúng không? Ai nói thương được không có phẩm chất?" Bị Ôn Lâm chạm vào, người Triệu Phù Dao nổi cả da gà, nàng cảm thấy giọng điệu hay thần thái của người này đều rất cổ quái, do dự đến bây giờ hắn vẫn chưa có hành động gì gây tổn thương cho mình.

"Ta..." Nàng có ý nói chuyện với hắn, không biết đối phương có lai lịch gì, nhưng xem ra cùng phe với Quý Thành Phong.

"Suyt, đừng nói chuyện." Ôn Lâm liếc nhìn nàng một cái, ôn hòa lắc đầu như tiên sinh dạy học nhà bên đang bắt đầu đĩ mắng vốn với người nhà đứa trẻ.

Nói xong, hắn lấy ra một cái bát tinh xảo, trong bát có vật gì đó trong suốt, hắn dùng tay chấm nhẹ, dường như muốn trát lên vết thương trên người Triệu Phù Dao, giúp nàng rịt thuốc.

Miệng vết thương vừa bị chạm vào, cả người Triệu Phù Dao đã giật bắn, đau đến mức không nhận được ngâm dãi một tiếng, con tra tấn kéo dài, nỗi đau khi bị bàn ủi in lên da thịt vẫn chưa thấm vào đâu so với cái này!

Thứ đó trắng trắng, chính là muối.

Ôn Lâm thờ ơ nhưng khóe miệng lại nhếch lên thành một nụ cười, không nhanh không chậm tiếp tục động tác trên tay, thấy Triệu Phù Dao mồ hôi ròng ròng, hắn lại ôn hòa tao nhã nói: "Đau không? Đau đớn mới tốt, có thể khiến người ta giữ được tỉnh táo. Nếu như không còn thấy đau, vậy nghĩa là sắp chết rồi."

Hô hấp của Triệu Phù Dao dồn dập, không kịp trả lời, nàng có cảm giác như có thứ gì đó trong bụng đang nổ tung, dần lan ra khắp tứ chi, chạy sâu trong kinh mạch.

Tiêu Nguyên Hàn Lộ độc, vết thương bị bàn ủi tạo ra bị cơn đau rát của muối kích thích, từ rục rịch biến thành cơn đau xé tim xé thịt gào thét trong cơ thể, tùy ý lan khắp tứ chi.

Tác giả có điều muốn nói:

Công Tử Thư Dạ: Haizz, lần này là một gã đàn ông ra tay~

Quý Thành Phong, Triệu Thiên Tứ: chẳng lẽ chúng ta không phải đàn ông? !

Công Tử Thư Dạ: Được rồi, là một gã đàn ông tuổi trẻ xinh đẹp (...) ra tay.

Quý Thành Phong, Triệu Thiên Tứ:

Không ngược tiểu Phù Dao, hừ hừ, ai nữ ngược tiểu Phù Dao chứ, chịu đau một chút vì tương lai tươi sáng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Nam Nhân Quái Dị.

"Đừng sợ, không có việc gì, tất cả chỉ là một cơn mộng dài mà thôi, đợi đến khi cô chết, mọi chuyện đều chấm dứt, không có việc gì."

Ôn Lâm cho rằng Triệu Phù Dao không chịu nổi việc vết thương bị xát muối nên khẽ khàng an ủi, hắn vói tay vào tay áo lấy ra một cái khăn tay, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán nàng.

Động tác mềm nhẹ như tình lang đang an ủi người thương.

"Hiện tại đã muốn nói chưa? Cô nương?"

Lúc này Triệu Phù Dao làm sao còn nghe được câu hỏi của hắn, ngay cả việc đối phương đang làm gì nàng cũng không biết, mỗi một nơi trên cơ thể đều thét gào vì đau nhức, nàng điên cuồng lắc đầu, tứ chi rung động khiến xiềng xích phát ra tiếng vang nặng nề.

"Đau! A a a, đau quá! Tiểu Lăng Từ! Tiểu Lăng Từ!"

Triệu Phù Dao gần như dùng hết toàn bộ sức lực để gào thét, giọng nàng khàn cả đi khiến người khác nghe vào mà đau lòng không thôi, nàng cứ gào lên như vậy, đến khi yết hầu trở nên khàn đặc không còn khí lực.

Hai tên gác cửa liếc nhìn nhau, ánh nắng chiếu lên người tuy hơi nóng nhưng không hiểu sao bọn họ lại thấy rùng mình, họ thầm nghĩ Ôn công tử đúng là quá đáng sợ, người nào phạm tội thả tự sát còn hơn là rơi vào tay hắn.

"Tiểu Lăng Từ? Là người mà cô đang đợi sao? Nghe tên thật giống thái giám. Đàn ông trong thiên hạ đều bạc tình, đừng nên kí thác hy vọng vào bọn họ." Ôn Lâm khẽ thở dài, phản ứng của cô nương này cũng quá mạnh mẽ, hắn chỉ vừa mới bắt đầu, chỉ muốn đánh thức nàng mà thôi, căn bản chưa kịp làm gì cả.

Hắn buông bát muối xuống, nhanh chóng nhận ra điều kì lạ trên người Triệu Phù Dao, bản thân hắn nắm rất rõ phản ứng của người khác dưới từng hình thức tra tấn của mình, xát muối mặc dù đau đớn nhưng cũng chưa đến mức này.

Chẳng lẽ trước đó Quý Thành Phong đã làm gì nàng ta?

Nghĩ đến đây, hắn lấy tốc độ sét đánh bắt lấy cổ tay Triệu Phù Dao, năm ngón tay tinh tế bắt mạch, trong thoáng chốc, sắc mặt hắn bỗng trở nên kì lạ.

Hơi thở này...

Suy nghĩ của Ôn Lâm chuyển động rất nhanh, hắn lạnh lùng nhìn Triệu Phù Dao đang trong cơn thống khổ, sóng mắt bất động, chỉ im lặng quan sát, giống như đang thưởng thức một bức tranh tuyệt đẹp.

Vì gầy yếu quá mức kịch liệt, tay chân Triệu Phù Dao đều bị xiềng xích mài đến tứa máu, cổ tay máu thịt lẫn lộn, mùi máu tươi càng khiến nàng thêm phát cuồng, nước mắt không nhịn được rơi xuống. Khi này nước mắt của nàng không phải rơi vì đau đớn, mà là rơi do phản xạ của cơ thể.

Ôn Lâm nhìn Triệu Phù Dao nửa ngày trời, không hiểu sao lại đột nhiên nở nụ cười, hắn đưa tay sờ mặt nàng, không rõ là đang tự lẩm bảm hay cố ý nói cho nàng nghe: "Tạo hóa đã như vậy, lãng phí công sức chẳng phải rất đáng tiếc sao?"

Giọng nói của hắn mang theo sự thương tiếc, bàn tay miêu tả dọc theo đóa hoa xinh đẹp in trên vai nàng: "Ta rất muốn nhìn xem cô có thể nở thành một đóa hoa mê người đến mức nào, nhất định đừng để cho ta thất vọng." Nói xong, hắn khép mắt lại, đưa tay điểm lên mấy đại huyệt trên người Triệu Phù Dao, đầu nàng ngẩng lên như thể vừa bị người khác câu mất linh hồn, sau đó gục xuống như trút hết mọi sức lực khiến toàn bộ căn phòng rơi vào im lặng.

Ôn Lâm làm xong tất cả mọi chuyện thì bỏ đi không thèm ngoảnh đầu lại, hiển nhiên khái niệm đến đây giúp người không hề tồn tại trong suy nghĩ của hắn, có thể ra tay giúp nàng giảm bớt đau đớn đã là hứng trí lớn nhất rồi.

Về phần việc mà Quý Thành Phong muốn moi ra từ miệng nha đầu này là gì? Hừ, hắn không muốn quan tâm.

Đến khi ra đến cửa, nghe được đoạn đối thoại nhỏ nhẹ của hai tên đệ tử, hắn ngừng bước chân nhưng cũng không lên tiếng, đôi mắt hơi mang ý cười nghiêng tai lắng nghe.

"Này — Người có nghe âm thanh đó không? Người đoán nha đầu kia sẽ thế nào?"

"Chắc là chết rồi, rơi vào tay Ôn công tử thì làm gì có ai sống sót?"

"Nhưng là khảo vấn mà? Nhanh như vậy?"

"Chết sớm siêu sinh sớm, bằng không chỉ khổ thân, rơi vào tay Ôn công tử thì sống không bằng chết, người nói xem, bộ dạng sạch sẽ như vậy, tại sao ngoan độc thế?"

"Nói nhỏ thôi! Không muốn sống nữa à? Người như vậy về sau nhất định sẽ phải xuống địa ngục!"

Ôn Lâm nhìn tay mình, mười ngón tay thon dài trắng nõn không nhiễm bụi trần, càng miễn nhiễm máu tanh dơ bẩn, tuy rằng chỉ là bề ngoài mà thôi.

Xuống địa ngục sao? Mấy tên ngu xuẩn này còn tưởng mình đang ở nhân gian à? Giang hồ, đã biến thành địa ngục từ lâu rồi.

Hắn không nói gì mà chỉ vron tay mở cửa, sau đó rời đi dưới ánh mắt nom nớp lo sợ của hai tên gác cửa, càng lúc càng xa.

"A, a, Ôn công tử, có mọi được tin tức cho Chương môn không?"

Ôn Lâm quay đầu tà tà liếc mắt nhìn hai người họ một cái: "Nói cho Quý Thành Phong, một ngày sau ta sẽ quay lại tìm nàng."

"A? Vâng..."

=

"Nhanh đi!" Tiểu Đậu Tử bị người khác đẩy mạnh, thiếu chút nữa vấp ngã, nó nhìn không được quay đầu trừng mắt liếc Lí đại béo một cái.

Đám người kia sau khi gặp được Thánh Nữ Tử Diễm Môn, không biết ăn trúng cái gì mà đột nhiên nổi điên, tất cả đều oán thăm tiền công quá ít, không đủ chi tiêu, đi kể khổ với tiểu đầu mục chẳng khác gì nước đổ đầu vịt, chẳng biết cuối cùng ai là người đưa ra chủ ý, nói: Dù gì khó lắm mới có dịp chương môn đến phân đà Giang Châu, không bằng trực tiếp đi gặp ngài ấy mắng vốn đi.

Đúng là ăn gan hùm mật gấu sao! Chuyện bé bằng lỗ mũi này mà cũng đòi đi gặp chương môn, các người hận bản thân mình sống quá lâu rồi sao?!

Tất nhiên đám lòng bọ họ đều hiểu rõ, nhưng không chống lại được dụ hoặc, đẩy tới đẩy lui, cuối cùng Tiểu Đậu Tử xui xẻo bị họ bắt ép bước ra làm đại biểu. Tiểu Đậu Tử thể đơn lực độc nên không thể phản bác, đành để cho đám người đó đùn đùn đẩy đẩy sang phòng nghị sự, nhưng chân chừ mãi cũng không chịu bước vào.

Đám người kia chờ mãi nên mất hết kiên nhẫn, đành nói: "Nói đi, nói xong về cho người ăn trái cây!" rồi bỏ đi.

Nó đang do dự, gặp vài đệ tử cấp bậc cao đi ngang, miệng thầm thì lại nhai không biết đang oán hận điều gì, có vài câu lọt được vào tai thằng bé.

"Công lao... Bắt lấy Thánh Nữ... Đà chủ..."

"Nhốt trong lao... Nhất Độ son trang... Thỏ chết làm thịt chó săn... Từ Diễm Môn..."

Tiểu Đậu Tử không phải là người đọc sách, nó không hiểu thỏ chết làm thịt chó săn* nghĩa là gì, nhưng lại nghe rõ chuyện Thánh Nữ Từ Diễm Môn bị nhốt vào đại lao.

**Thỏ chết làm thịt chó săn: Là câu nói chỉ về số phận của những thần tử thời phong kiến. Sau khi cáo, thỏ đã chết thì chó săn cũng bị làm thịt, ý chỉ sau khi lợi dụng xong thì giết bỏ (nguồn: forum CLB Sư Học Trẻ)*

Thánh Nữ Từ Diễm Môn chẳng phải là Phù Dao tí ti sao? Phù Dao tí ti bị bắt? bị Thừa Thiên Phái bắt giữ?

Tiểu Đậu Tử nghe xong hết hồn, định bước lên hỏi lại, sau lại nghĩ thân phận mình nhỏ bé, nếu đi hỏi sẽ khiến người khác nghi ngờ, nó đành bám theo mấy tên đệ tử kia hòng nghe được chút thông tin khác.

Mấy tên đệ tử kia vốn tham gia vào việc bắt giữ Triệu Phù Dao nhưng may mắn sống sót, sau đó lại bị Triệu Thiên Tứ cuốn hết mọi công lao nên lòng đâm bất mãn, bản tính cũng không kiêng kị gì cả. Bọn họ tuy phần uất nhưng không có chỗ xả, nên đành cố ý lớn tiếng để Chương môn nghe được, nói không chừng sẽ đi trách phạt đà chủ, vì vậy càng lúc càng cao giọng, hoàn toàn không sợ người khác nghe thấy, dù sao đây là địa bàn của Thừa Thiên Phái, cũng không sợ người ngoài nghe được.

Cũng có người tức giận thái quá, nói muốn vào ngục cứu thoát Triệu Phù Dao rồi đưa đến Nhất Độ son trang tranh công, tuy rằng chỉ là nói đùa nhưng chưa hẳn không có vài phần tâm tư trong đó.

Tiểu Đậu Tử không dám xấp lại quá gần vì sợ bị người khác phát hiện, nó chỉ dám đứng từ xa giả vờ như mới đi ngang, tuy không nghe được câu nào hoàn chỉnh nhưng cũng nắm được sơ bộ tình hình.

Trong lòng nó lo lắng cho Triệu Phù Dao, hơn nữa tuổi còn nhỏ nên hành động không chu toàn, chỉ dựa vào tính tình nhè con không sợ hổ, không rõ do quá lo lắng mà đầu óc nóng lên hay vốn dĩ to gan lớn mật, nhanh như chớp như ngựa quen đường cũ chạy vào nhà ăn ăn cắp một hộp đồ ăn rồi xếp vào đó chút cơm thừa canh cặn để đem đi.

Dọc theo đường đi, Tiểu Đậu Tử luôn mang bộ dạng im lặng phục tùng, vì vóc dáng nhỏ nên ít người để ý, nó đi dọc theo phương hướng mà người đệ tử kia chỉ, chốc lát sau đã nhìn thấy hai tên gác cửa chắn trước mặt, lạnh lùng hỏi: "Người nào?"

Tiểu Đậu Tử cúi đầu mở hộp thức ăn ra, lắp bắp nói: "Bên trên bảo ta đem thức ăn cho người ở trong."

Hai người kia nghe vậy thì nhìn nhau một lát, thấy Tiểu Đậu Tử không có võ công, và lại chỉ là một đứa bé chuyên chạy việc vặt, không có nguy hiểm, vì vậy vẫy tay để nó đi vào.

Tiểu Đậu Tử ngây ngốc bước về phía trước, tên gác cửa lúc này mới thấy nghi ngờ, nhưng dù gì cũng đã để nó vào trong, đồng thời không quá để ý đến một đứa bé, lúc này tên đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Đưa đồ ăn? Cô nương kia còn sống?" Tên gác cửa nhăn mày.

Tên đối diện đáp lời: "Người ngốc à, Ôn công tử chẳng phải kêu chúng ta báo với Chương môn rằng mai lại đến à, tám phần là còn sống."

"Cũng đúng, nếu chết thì phải kêu người đến đào hố chôn chứ."

Tiếng chia khóa leng keng vang lên, một tên gác cửa khác mở cửa ra, nói với Tiểu Đậu Tử: "Vào đi." Nhìn là biết chẳng kiểm soát gì được từ thằng nhóc này, vì vậy cũng lười dài dòng.

Tiểu Đậu Tử vừa vào cửa, một mùi hương gai mũi nồng nặc phả vào mặt khiến nó chút nữa là làm rơi hộp thức ăn, mùi này có khi còn ghê tởm hơn cả mùi người chết.

Liếc mắt một cái thì thấy có một người đang bị trói vất vẻo, chẳng lẽ là Triệu Phù Dao? Trời à...

Tiểu Đậu Tử ném hộp thức ăn qua một bên, dè dặt bước qua, cẩn trọng hỏi: "Phù Dao tí ti?"

Đối phương im lặng cúi đầu không đáp lời.

Vóc người thằng bé nhỏ, khó khăn lắm mới vén được mớ tóc lộn xộn của nàng ra, nhìn kỹ quả nhiên là Triệu Phù Dao!

"Phù Dao tí ti! Triệu lão đại!" Tiểu Đậu Tử bỗng chốc nghẹn ngào, làm sao mà vừa thuận lợi vui vẻ bỗng chốc đã biến thành như vậy! Không biết có còn sống hay không...

Thằng bé nom nớp lo sợ đưa tay dò hơi thở, may quá, hô hấp tuy mỏng manh nhưng vẫn còn sống.

Tiểu Đậu Tử gấp rút vò đầu bứt tai, định cứu người đi, nhưng không ổn, dù không đành lòng, cũng không cam tâm, nhưng chỉ có thể xoay người bỏ đi.

Cửa lao bị người khác gõ nhẹ hai cái: "Này nhóc con! Đưa com thôi mà sao lâu vậy?!"

"Xong rồi xong rồi, lập tức ra ngay."

Nghe thấy tiếng người ở bên ngoài, Tiểu Đậu Tử không còn biện pháp nào khác, chỉ đành lấy đồ ăn trong hộp bỏ ra rồi cẩn thận bước ra ngoài.

"Thế nào, còn sống không?"

Tiểu Đậu Tử gật bừa rồi chạy biến, sau lưng truyền đến tiếng cười nhạo: "Nhóc con chưa trải sự đời, chỉ có thể làm mấy việc đưa com lật vật."

Thằng bé không dám quay đầu lại mà cắm đầu chạy thật xa, phát hiện bản thân lạc vào một chỗ hẻo lánh, ngược lại thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vừa nghĩ đến Triệu Phù Dao là khuôn mặt lập tức ứa sầu.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Bỗng nhiên trước mặt tối sầm, thằng bé bị thứ gì đó xách lấy cổ áo nhấc lên, nó vừa định mở miệng kêu cứu thì bị một bàn tay che miệng lại. Một người đàn ông đứng sau lưng nó dò hỏi: "Có biết Thánh Nữ ở nơi nào không?"

Tác giả có chuyện muốn nói: Tiểu Lăng Tử, thời khắc chứng minh ngươi không phải thái giám đã đến ~ thương!

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ma Chương.

Trong lòng Tiểu Đậu Tử kinh hãi, hai mắt tròn lên, cho rằng hành động lén đi gặp Triệu Phù Dao của mình bị người Thừa Thiên Phái phát hiện, sợ tới mức tay chân như nhũn ra, liều mạng lắc đầu kêu "um um um", tỏ vẻ ta không biết gì hết cũng không thấy gì hết ngàn vạn lần đừng giết ta ngàn vạn lần đừng giết ta.

Thằng bé vì quá hoảng sợ nên giấy dựa không ngừng, hai tay theo bản năng muốn nâng lên, năm ngón tay buông lỏng khiến hộp com không tính là nhẹ rơi xuống, một khi phát ra tiếng vang chỉ sợ sẽ khiến đám hộ vệ lân cận chú ý.

Người bắt Tiểu Đậu Tử đúng là Lăng Vân Thiên, hần tay mát lạnh lẹ một tay bịt miệng Tiểu Đậu Tử, một tay vươn ra trước bắt lấy hộp com đang chuẩn bị rơi xuống, sau đó cảnh giác nhìn quanh bốn phía quan sát động tĩnh, nhú mày nhìn ánh mắt đang toát lên vẻ cầu xin của đứa trẻ.

Chủ yếu là hần biết Tiểu Đậu Tử, nhưng Tiểu Đậu Tử lại không biết hần, bỗng nhiên bị người ta bắt, phản ứng này của thằng bé cũng hết sức bình thường. Nhưng hiện tại hần không có thời gian đi dỗ trẻ con, đành đưa tay điểm vài huyệt đạo trên người nó khiến nó không thể cử động, sau đó ôm nó chui vào một góc ẩn nấp rồi thấp giọng nói: "Suyt — Tiểu Đậu Tử, đừng sợ, ta không phải người xấu."

Tiểu Đậu Tử không mở miệng nói chuyện được, vừa sợ vừa giận, nghĩ thầm: Ngươi không phải người xấu mới là lạ, không phải người xấu thì đột nhiên xông đến bắt ta làm cái gì... Ừa? Đợi chút, sao hần biết mình tên là Tiểu Đậu Tử? Khoan khoan, người này nhìn hơi quen quen, hình như là tùy tùng ngày đó đi cạnh Phù Dao tí ti.

Thấy đối phương không còn vẻ đề phòng như vừa rồi, Lăng Vân Thiên vỗ vỗ bờ vai nó: "Ta tới cứu Triệu Phù Dao, thuận tiện mang đệ đi — tiểu nha đầu kia luôn la hét muốn dẫn đệ rời khỏi Thừa Thiên Phái."

Lăng Vân Thiên đối với địa hình của Thừa Thiên Phái ở Giang Châu nắm rõ vô cùng, nhưng để tìm Triệu Phù Dao, sau khi hôn mê tỉnh lại hần đã đảo quanh nơi này hai ba lần, hần biết nhà tù ở chỗ nào, nhưng không thể nắm chắc tâm cơ của Quý Thành Phong, không rõ hần đã đem Triệu Phù Dao giấu ở đâu. Vì vậy tạm thời án binh bất động, điều tra bên trong phân đà trước.

Ai ngờ chưa tìm được Triệu Phù Dao, lại thấy Tiểu Đậu Tử đang vội vàng vàng đi đâu đó.

Tuy rằng không biết Tiểu Đậu Tử biết được chuyện cơ mật của Thừa Thiên Phái, nhưng tiểu nha đầu luôn quan tâm đến thằng bé, vốn dĩ hần phải dắt thằng bé đi theo, hiện tại cũng chỉ là thuận đường mà thôi.

"Nếu đệ đồng ý đi theo thì nháy mắt ba cái."

Tiểu Đậu Tử nhanh chóng nháy mắt mà không cần suy nghĩ, Thừa Thiên Phái đối với nó cũng chẳng phải nơi tốt đẹp gì, Triệu Phù Dao không có ở đây nó càng dễ bị bắt nạt, tại sao không đi, chẳng qua... Lời người đàn ông này nói có thể tin được sao?

"Ta sẽ giải huyệt đạo cho đệ, đừng lớn tiếng, biết chưa?" Lăng Vân Thiên hỏi, thấy Tiểu Đậu Tử liều mạng nháy mắt, bộ dạng này không ngờ giống hết

Triệu Phù Dao, nghĩ đến nàng, lòng hẳn lại cảm thấy trầm xuống.

"Ha —" Rốt cục cũng được giải huyết, Tiểu Đậu Tử thở hắt một hơi, nó nghĩ mặc kệ tất cả, bộ dáng Phù Dao tí ti lúc này xem ra lành ít dữ nhiều, mặc kệ chuyện gì xảy ra thì cũng không thể tệ hơn được nữa, tin lời người đàn ông không rõ lai lịch này có khi lại tạo nên kỳ tích.

Nó túm tay Lăng Vân Thiên, không dám lớn tiếng, nói năng có chút lộn xộn: "Đại, đại hiệp! Nhanh đi cứu Phù Dao tí ti! Nàng sắp chết!"

Lăng Vân Thiên nghe vậy thì tâm này một cái: "Đệ có biết nàng ở chỗ nào không?"

"Bọn họ nhốt tí ấy trong lao! Ngay bên kia, qua bên đó quẹo trái quẹo trái rồi rẽ phải, đến một nơi nhìn giống nhà ăn, thực chất đó chính là nhà tù." Tiểu Đậu Tử nói năng rành rọt, ngay cả chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua, Lăng Vân Thiên cũng nhớ bên đó là phòng bếp đám đệ tử tụ tập lại nấu nướng, không ngờ lại là nơi nhốt người, nếu Tiểu Đậu Tử không nói hẳn cũng không định qua đó.

"Đệ về trước đi, không cần thu thập gì cả, chỉ cần đến căn nhà tranh dưới chân núi của Triệu Phù Dao chờ là được." Lăng Vân Thiên phân phó một tiếng, không nói thêm lời nào đã xoay người rời đi, chỉ tích tắc đã không thấy bóng dáng.

Tiểu Đậu Tử há miệng thở dốc, nghĩ thầm, má ơi, thật là lợi hại, Phù Dao tí ti được cứu rồi!

=

"Quý chương môn đây là ý gì?" Tần Tư Viễn cầm vài lá trà trong tay rồi thả chúng xuống một bàn đầy trà trước mặt, sắc mặt có chút âm trầm.

Quý Thành Phong đứng một bên im lặng trao đổi ánh mắt với Triệu Thiên Tứ, Triệu Thiên Tứ hiểu ý lui ra, đồng thời đóng cửa, lúc xoay người đi trên mặt lại lộ vẻ khó chịu.

Nghe tiếng Triệu Thiên Tứ đã đi xa, Quý Thành Phong mới chậm rãi đi về phía Tần Tư Viễn: "Lần này vây diệt yêu nghiệt ma giáo, Tần lâu chủ hiển nhiên cũng có công. Chính là nhờ Tần lâu chủ chịu sử dụng kế diệu hồ ly son lửa gã tùy tùng kia đi mất, tuy rằng việc ngài giúp sức cũng không tính là lớn."

Quý Thành Phong hiển nhiên không biết thân phận thật sự của gã "tùy tùng" kia là gì, dưới quan niệm của hắn, cho dù có thêm một gã tùy tùng bên cạnh Triệu Phù Dao, dù thành hay bại vẫn có thể bắt được nàng, cho nên cũng không quá để ý.

Công lao hắn đương nhiên muốn hưởng trọn, Cẩm Kiếm Lâu ngày càng lớn mạnh, chưa hẳn sẽ không trở thành một Tử Diễm Môn kế tiếp. Ngụ ý của hắn là không chịu thừa nhận sự giúp đỡ của Tần Tư Viễn, tránh nâng cao địa vị của Tần Tư Viễn và Cẩm Kiếm Lâu trên Giang hồ.

Tần Tư Viễn nghe vậy thì cười lạnh một tiếng, Quý Thành Phong có ý định gì nàng cũng đoán được một hai phần, nhưng nàng cũng không định nói ra thân phận của Lăng Vân Thiên, mục tiêu của nàng tuy là Tử Diễm Môn, điểm ấy không thể nghi ngờ, nhưng chưa đến lúc Lăng Vân Thiên không thể chết. Huống hồ thực lực của Tử Diễm Môn nàng rõ hơn ai hết, dù liên thủ với Thừa Thiên Phái cũng khó có thể lật đổ môn phái này, nàng cần nhiều sự trợ giúp hơn nữa, không rảnh tốn quá nhiều tinh lực trên người lão hồ ly này.

Nàng thu tay, nhìn chằm chằm Quý Thành Phong: "Người trong Giang hồ kị nhất là khinh địch, Quý chương môn chẳng lẽ an nhàn quá lâu nên đã quên mất rồi sao?"

"Tần lâu chủ có gì lại nói như vậy?"

"Tuy rằng hắn chỉ là một tên tùy tùng, nhưng võ công là cao thủ nhất đẳng, hắn, mới là sát thủ chân chính bên người Triệu Phù Dao. Bằng không, ngài cảm thấy đường đi Thánh Nữ đi tuần, lại chỉ có vài thị nữ như vậy thôi sao?"

"Điều này..." Quý Thành Phong nhướng mày, Tần Tư Viễn nói cũng có lý, là bản thân hắn lo lắng chưa chu toàn, nhưng nếu lộ ra chuyện Thừa Thiên Phái và Cẩm Kiếm Lâu liên thủ ra bên ngoài, thật sự — Tần Tư Viễn là nhân vật gì chứ, hiển nhiên nếu có chuyển biến tốt hãy thu nạp.

Nàng không cần đám người Giang hồ biết nàng có công lao gì không, sở dĩ nàng nói bóng nói gió là vì muốn Quý Thành Phong hiểu rõ, muốn đối phó với Tử Diễm Môn thì không thể vứt bỏ Cẩm Kiếm Lâu. Vì vậy Tần Tư Viễn khẩn thiết nói: "Chương môn yên tâm, tại hạ chưa muốn công bố chuyện Cẩm Kiếm Lâu đối phó với Tử Diễm Môn, vì vậy trước mặt người khác, hi vọng Quý chương môn giấu diếm việc Cẩm Kiếm Lâu có tham dự vào việc này."

Quý Thành Phong liếc nhìn nàng một cái, thấy vẻ mặt nàng không có gì là bất mãn hay không cam lòng, cảm thấy mừng rỡ, nghĩ thầm Tần Tư Viễn đúng là thức thời, khó trách chỉ trong một thời gian ngắn mà thanh danh môn phái của nàng không ngừng được nâng cao.

"Tần lâu chủ yên tâm, Quý môn hiểu rõ."

Mấy cục đá không một tiếng động bay ra, lặng yên đánh vào người đám hộ vệ, không tên nào kịp phát ra âm thanh, tất cả đều mềm oặt rồi té ngã trên nền đất.

Đây là nhóm thủ vệ thứ ba, cũng là nhóm cuối cùng, Lăng Vân Thiên một đường bước đến, căn bản chưa từng lộ diện, chỉ dựa vào vài cục đá và thủ pháp ảo diệu, khiến bọn họ đồng loạt ngã xuống, nằm một đồng. Điều này cũng khiến hắn không khỏi hoài nghi, bất một người trọng yếu như vậy nhưng người canh gác lại không có bao nhiêu, Thừa Thiên Phái không khỏi quá khinh người.

Trên thực tế, huyết án của Nhất Độ sơn trang khiến Giang hồ hận ma giáo đến thấu xương, bắt được Triệu Phù Dao chỉ có thể khiến người ta vỗ tay tỏ ý vui mừng, hiển nhiên không ai có ý định đến cứu người, Quý Thành Phong biết rõ điều này nên không có ý định phòng bị — dù sao cho dù người của Tử

Diễm Môn nhận được tin tức rồi muốn đến cứu Thánh Nữ nhà mình thì núi cao đường xa, chỉ trong thời gian ngắn như vậy chắc chắn không đến kịp.

Hơn nữa, Triệu Phù Dao ăn xong Tiêu Nguyên Hàn Lộ, một thân công lực đã bị phế hết, hoàn toàn không có khả năng uy hiếp. Huống hồ hắn sẽ không giữ lại Triệu Phù Dao quá lâu, sự tin nhiệm với Ôn Lâm khiến hắn tin rằng tin tức mình muốn biết rất nhanh sẽ moi được, về phần yêu nữ này, ngày mai trực tiếp đưa nàng ta đến trước mặt nhân sĩ Giang hồ, để nàng nọ máu trả bằng máu đi.

Đến lúc đó hào hiệp Giang hồ đều tập hợp đông đủ, người của Từ Diễm Môn có đến thì có thể làm gì đây?

Vì vậy lúc Lăng Vân Thiên lên vào địa lao, hắn đang cùng Tần Tư Viễn đấu qua đấu lại, hoàn toàn không dự đoán được con vẹt đã nấu chín còn có thể bay mất, Thánh Nữ tuy đã bị phế cũng có thể trốn thoát.

"Nha đầu?!"

Lăng Vân Thiên ngửi thấy mùi hương trong nhà lao đã biết mọi chuyện không ổn, vốn dĩ hắn còn tưởng Tiểu Đậu Tử nói Triệu Phù Dao sắp chết là do thằng bé chưa từng trải qua việc sinh tử, nào ngờ tình hình trước mắt cũng khiến người ta kinh hãi.

Ôn Lâm lúc gần đi hoàn toàn không có tâm tư giúp đỡ Triệu Phù Dao kéo quần áo lên, hơn phân nửa đầu vai của nàng vẫn lộ ra bên ngoài, mái tóc hỗn độn phần nào che lấp vết thương chảy đen nhìn là ghê người.

Sắc mặt Lăng Vân Thiên trầm xuống, "Đáng chết!" Hắn bước nhanh về phía trước, giờ tay dò xét hơi thở của nàng.

Một dòng khí rất nhỏ phát qua ngón tay của Lăng Vân Thiên, hoàn hảo, ít nhất người trước mắt còn sống, nhìn qua có vẻ như đang hôn mê, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trên môi còn vuren vết máu đã khô, nhất định là do lúc bị khảo vấn cắn rất.

Lăng Vân Thiên rút nhuyễn kiểm bên hông ra, vận nội lực chém đứt xiềng xích trói buộc trên người Triệu Phù Dao. Triệu Phù Dao hôn mê bị mất đi lực chống đỡ, thân hình mềm nhũn ngã xuống liền được Lăng Vân Thiên ôm vào lòng, hắn đưa tay bắt mạch thì phát hiện nàng bị điểm huyết, hơi thở vô cùng hỗn loạn.

Người điểm huyết không biết là ai, thủ pháp vô cùng kì lạ, không giống với nhân sĩ Giang hồ bình thường, dường như muốn che dấu kinh mạch kì dị của Triệu Phù Dao.

Hắn nhất thời không dám giải huyết, chỉ móc một cái bình sứ từ trong ngực ra để lấy hai viên đan dược đen sì, sau đó nắm cầm Triệu Phù Dao để nàng nuốt xuống.

Đây là Tục Mệnh Hoàn Tâm đan của Từ Diễm Môn, dùng để bảo toàn tính mạng, vô cùng quý giá, rất ít người đủ tư cách để sử dụng loại thuốc này.

Lăng Vân Thiên mặt không đổi sắc dứt cho Triệu Phù Dao hai viên dược, không dám trì hoãn, lập tức ôm người lặng lẽ rời đi.

Mọi việc rõ ràng rất thuận lợi khiến Lăng Vân Thiên có cảm giác không tốt lắm.

Chỉ một chốc sắc trời đã trầm xuống, đến lúc hắn ôm Triệu Phù Dao còn đang hôn mê bất tỉnh đến căn nhà tranh sau núi, Tiểu Đậu Tử đã thu thập đầu vào đó.

"Phù Dao tí tí?!" Thằng bé kinh hi định chạy qua.

Lăng Vân Thiên bỗng cảm thấy người nằm trong lòng mình khẽ cử động, lập tức cúi đầu nhìn thì thấy Triệu Phù Dao không rõ đã mở mắt từ lúc nào, chỉ mở mắt nhìn hắn.

"Tiểu... Lăng Tử?"

"Nha đầu! Cô tỉnh rồi?"

Lăng Vân Thiên vui mừng, định ôm người nằm xuống giường, vì vậy không phát hiện ra ánh mắt Triệu Phù Dao nhìn mình càng lúc càng kì lạ, trong mắt dường như phủ đầy mây đen, sau đó bất ngờ vuren tay bóp chặt cổ họng hắn!

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Hôn

Nàng hồ hững nhìn khuôn mặt đang vui mừng bỗng chốc trở nên kinh ngạc của Lăng Vân Thiên, mặt không đổi sắc tăng thêm lực trên tay, nghe thấy tiếng các khớp ngón tay của mình vì dùng sức quá nhiều mà phát ra âm thanh thanh thúy.

Hiện tại ánh mắt nàng nhìn Lăng Vân Thiên không khác gì đang nhìn một con kiến, đương nhiên cũng không hề để ý đến sinh tử của con kiến đó, trong mắt lóe lên ánh nhìn xa lạ.

Tiểu Đậu Tử bị dọa choáng váng, không hiểu vì sao vừa rồi còn bình thường bỗng nhiên lại biến thành như vậy? Chẳng lẽ người này thực chất là kẻ xấu nên Phù Dao tí ti mới muốn giết hắn? Phù Dao tí ti biết võ công?

Lăng Vân Thiên lạnh người, hắn bị Triệu Phù Dao chặn cổ họng, chỉ khẽ hạ mắt xuống là có thể nhìn thấy sắc đen quỷ dị trong đôi mắt nàng, không khác gì một mặt hồ vì bị phủ một lớp sương nên nhìn sâu không thấy đáy, dưới mặt hồ yên tĩnh lại cuộn cuộn sóng ngầm, có chút điên rồ.

Lúc này nàng rõ ràng muốn giết hắn, không còn ý gì khác.

Đôi mày rậm của hắn cau lại, dường như đang đâm chiêu, động tác trên tay dứt khoát phủ lên năm đầu ngón tay đang đặt trên cổ mình để kéo ra, sau đó phát hiện sức lực của đôi phương rất lớn, gần như khiến Lăng Vân Thiên không tài nào đá động.

Sắc mặt của hắn từ kinh ngạc biến thành nghiêm trọng, rõ ràng Triệu Phù Dao chỉ biết vài chiêu thức đơn giản, cho đến bây giờ cơ thể nàng không chút nội lực, vì sao chỉ trong thoáng chốc đã trở nên như vậy? Bộ dạng này của nàng không khác gì những người nội lực đã đạt đến cảnh giới thượng thừa nhưng không thể khai thông nên bị tẩu hỏa nhập ma.

Người của Thừa Thiên Phái rốt cuộc đã làm gì nàng...

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, nếu như hắn chết ở đây, đừng nói Tử Diễm Môn hay toàn bộ Giang hồ sẽ biến thành cục diện thế nào, ngay cả Triệu Phù Dao đã mất trí chỉ sợ cũng không có kết cục tốt đẹp.

Về mặt Lăng Vân Thiên ngưng trọng, hắn vươn tay dùng dao đập vào gáy Triệu Phù Dao, định bụng khiến nàng ngất đi, tuy đã dùng đến năm phần công lực nhưng chỉ khiến cơ thể trước mắt khẽ chấn động. Triệu Phù Dao trừng lớn mắt, đôi tay bóp cổ Lăng Vân Thiên tuy đã buông lỏng nhưng thần sắc lại càng trở nên cuồng loạn.

Sắc hồng quỷ dị bỗng chốc lan tràn khắp cơ thể nàng, từ gáy lan ra các bộ phận xung quanh, tiếp đó cả cơ thể đều nóng lên như lửa, Lăng Vân Thiên có thể cảm giác được thiếu nữ trong lòng bỗng nhiên biến thành một thanh sắt nung nóng hừng hực.

Thần sắc Triệu Phù Dao bỗng chốc trở nên vô cùng thông minh, nàng há to miệng muốn hét lên nhưng chỉ phát ra tiếng khàn khàn như đang bị vật cản gì đó đè nén.

Thấy nàng thông minh giả vờ, ánh mắt Lăng Vân Thiên nhuộm đầy vẻ tự trách và không đành lòng, đại não hắn bỗng thoáng qua cảnh tượng trong nhà lao, rõ ràng lúc đó khi hắn bắt mạch cho Triệu Phù Dao, nàng rõ ràng đang bị điểm huyết, thủ pháp điểm huyết này ngay cả hắn cũng không dám vội vàng giải, nhưng hiện tại nàng lại có thể cử động vô cùng tự nhiên.

Là nàng tự giải huyết đạo sao?

Bàn tay Lăng Vân Thiên nhanh chóng bắt lấy cổ tay Triệu Phù Dao, hắn vừa trấn an nàng vừa ngấm bắt mạch, lần này không ngờ lại phát hiện trong cơ thể vốn dĩ bình thường của Triệu Phù Dao lại xuất hiện hai luồng nội lực khổng lồ đang xung đột, mùi quang chạy dọc cơ thể hướng về phải đan điền.

Cơ thể Triệu Phù Dao từ bé đến lớn chưa từng tu luyện chút nội công nào, càng không nói đến tích tụ được một lượng nội lực khổng lồ như vậy, hơn nữa kinh mạch nữ tử vốn dĩ rất yếu ớt, nếu kháng nghị với lượng nội lực cường đại không biết từ đâu xuất hiện này, chưa cần đến một khắc, kinh mạch nàng sẽ bị đứt đoạn mà chết!

Tiểu Đậu Tử sớm bị dọa đến ngây người, tiền cùng không được mà lùi cũng không xong, mắt thấy Phù Dao tí ti của nó và người đàn ông kia xoay đến xoay lui nhưng cũng không biết nên ra tay giúp đỡ như thế nào.

Tiếp đó, một màn khiến nó càng thêm kinh ngạc xuất hiện.

Người đàn ông kia ôm lấy gáy Phù Dao tí ti, sau đó đưa sát mặt lại! Này này này... Miệng bọn họ kề sát nhau! Miệng đối miệng! Người đàn ông đó còn vươn đầu lưỡi! Về mặt say mê!

Ông trời ơi hắn đúng là người xấu, là đại thâm tặc, đại sắc ma!

Nếu như Lăng Vân Thiên biết hiện tại Tiểu Đậu Tử đang nghĩ gì, nhất định sẽ á khẩu, hắn nào có say mê đâu chứ! Về mặt này của hắn rõ ràng đang vô cùng ngưng trọng có được không hả!

Nhưng cũng may hắn hầu như đã quên mất sự tồn tại của Tiểu Đậu Tử, người có thể khinh bạc Triệu Phù Dao dưới tình huống như vậy nhất định chính là cao nhân, hắn tự nhận bản thân mình không có bản lĩnh đó, bắt đắc dĩ làm vậy cũng vì bị bức bách thôi — hắn có thể xác định được rốt cuộc Triệu Phù Dao đã bị người khác đứt cho thứ gì.

...Ừm, nóng quá! Hiện tại cả người Triệu Phù Dao đỏ rực giống như trứng tôm bị nấu chín, độ ẩm khuôn miệng chỉ có cao chứ không có thấp, xúc cảm mềm mại, phản ứng trực tiếp, vậy mà... Thật đáng yêu. Lăng Vân Thiên cảm thấy khác lạ, hắn lại cảm thấy thoải mái... Không phải đâu, hắn thật sự không muốn khinh bạc Triệu Phù Dao mà...

Chút tâm tư lóe qua rất nhanh, hắn hiểu rõ vì sao Triệu Phù Dao không thể kêu thành tiếng, mùi máu tươi rất đậm, hắn mơ hồ có thể tưởng tượng ra cảnh

Triệu Phù Dao bị tra tấn đến mức cổ họng không thể phát ra âm thanh nào cả.

Nỗi căm giận khó có thể ức chế lan tràn trong lòng hắn, Thừa Thiên Phái! Quý Thành Phong! Hắn vốn dĩ không muốn để ý đến phong ba Giang hồ, nếu không phải họ muốn tự dâng mình đến cửa, đừng trách hắn xuống tay độc ác.

Đầu lưỡi Lăng Vân Thiên đảo qua khoang miệng Triệu Phù Dao, một tay hắn nắm lấy cằm dưới của nàng phòng ngừa nàng đột nhiên khép miệng lại, tay còn lại vội vàng ngăn cản Triệu Phù Dao phản kháng, đề phòng thảm cảnh bị nàng giết chết, đại khái trên đời này cũng chẳng có ai hôn vắt và giống như hắn đâu.

À, không phải hôn, là cứu người.

Mùi nhân nhật... Là mùi thuốc... Nhưng rất nhật... Rốt cuộc là cái gì?

Lăng Vân Thiên khẽ buông Triệu Phù Dao ra, quả thực không tin nổi, Tiêu Nguyên Hàn Lộ?!

Tiêu Nguyên Hàn Lộ là dược vật bá đạo thế nào chứ, được chế tạo để đối phó với những người có nội lực cao thâm trong võ lâm, nội lực càng cao công hiệu của thuốc càng tốt, có thể khiến công lực tích tụ vài thập niên biến thành hư không.

Nhưng Triệu Phù Dao căn bản không có nội lực, không biết người không có võ công uống Tiêu Nguyên Hàn Lộ vào thì sẽ như thế nào, từ trước đến nay chưa có ai từng đặt ra giả thuyết như vậy, dược vật quý giá như vậy làm gì có ai đem ra để thí nghiệm chứ.

Nhưng hiện tại có lẽ Lăng Vân Thiên đã biết được đáp án.

Vật cực tất phản.

Vạn vật âm dương đều cùng hướng về một hướng. Làm trái mệnh trời nhất định tổn hại có thừa, nếu cố tổn hại chi mà ích, hoặc ích chi mà tổn hại.

Triệu Thiên Tử đánh bậy đánh bạ cho Triệu Phù Dao uống thuốc nhưng không biết kinh mạch của nàng suy nhược chưa từng được khai thông, dược vật tiêu tán nội lực khi này sẽ phản tác dụng.

Nhưng chỉ mỗi Tiêu Nguyên Hàn Lộ thôi không đủ, Triệu Phù Dao trước ăn hàn lộ sau lại chịu hỏa tấn khiến công hiệu của thuốc bị đè nén không thể bộc phát, không ngờ lại bị Ôn Lâm lấy muối kích thích, trong ngoài đều chịu tác động nên mới như Hoàng Hà vỡ đê không thể vãn hồi.

Lúc đó Ôn Lâm đã nhận ra được sự khác thường, có điều suy nghĩ của hắn không giống người thường, vừa không muốn giúp nàng một tay, vừa lười phải giết nàng. Đại khái hắn cảm thấy cục diện rơi vào tình thế này quả thật rất thần kì, nhưng lại dùng thủ pháp kì lạ phong tỏa nội lực đang gào thét trong cơ thể nàng lại, khiến nàng nhất thời không thể phát tác.

Lăng Vân Thiên biết đây là thời khắc chỉ mành treo chuông, Triệu Phù Dao sống hay chết hắn cũng không thể nắm chắc, chỉ có thể quay đầu nói với Tiểu Đậu Tử đang đứng đực ra: "Ra ngoài! Bảo vệ nơi này!"

Ai ngờ Tiểu Đậu Tử chỉ trừng mắt liếc hắn một cái, dùng sức nhấc cái xẻng mà Triệu Phù Dao âu yếm nhất lên, hô một tiếng lấy hơi rồi xông thẳng về phía Lăng Vân Thiên, vừa đánh vừa hét: "Đồ dê xồm! Buông Phù Dao tí ti ra!"

Thấy đối phương thấy chết không sờn, Lăng Vân Thiên nhân nhật liếc thẳng bé một cái: "Muốn nàng sống thì nhanh đi ra ngoài, còn muốn nàng chết thì cứ tiếp tục."

Tiểu Đậu Tử giật mình, cảm thấy bộ dạng Lăng Vân Thiên lúc này rất bá đạo khiến nó sợ hãi, nhìn qua có vẻ là một tuyệt thế cao thủ. Nó muốn nói người gạt người người không phải người tốt, nhưng há miệng thở dốc mấy lần cũng không nói nên lời, đôi chân đã sớm phản bội lý trí, hơi bước ra bên ngoài.

Lúc này sắc đen trong đôi mắt Triệu Phù Dao đã giảm, ngược lại được phủ thêm một tầng băng sương, cả cơ thể nóng rực của nàng cũng dần hạ nhiệt rồi tỏa ra hơi lạnh khiến nàng run run, hành động đầy sát khí gặp Phật giết Phật cũng biến mất, lúc này ngón tay nàng đang ôm lấy cổ áo Lăng Vân Thiên, dường như sợ hắn sẽ biến mất.

Lăng Vân Thiên thở dài một hơi, hắn biết lúc này Triệu Phù Dao đã rơi vào trạng thái mất ý thức, căn bản nàng không hề nhận ra hắn là ai, hành động đó cũng chỉ là bản năng mà thôi.

Băng và lửa luân phiên dao động trong cơ thể Triệu Phù Dao, tư vị này không phải người bình thường nào cũng có thể tưởng tượng.

Có lẽ đối với những người say mê võ học hoặc vì danh lợi quyền thế trong Giang hồ, nỗi thống khổ đầy nguy hiểm này nếu có thể đổi lại cho họ một thân công lực thượng thừa, nhất định họ sẽ không cảm thấy mình bị thiệt.

Nhưng Triệu Phù Dao không phải họ.

Lăng Vân Thiên biết rõ, đối với nàng, có lẽ không thứ gì quan trọng hơn bánh bao.

Hắn dìu Triệu Phù Dao lên giường đưa lưng về phía mình, người nàng rất lạnh, phát run liên tục, Lăng Vân Thiên cởi quần áo khoác lên người nàng rồi thấp giọng an ủi: "Nhìn một chút nhé nha đầu, đừng nhúc nhích." Sau đó hai tay thủ thế, chậm rãi đặt trên lưng Triệu Phù Dao, dùng nội lực của bản thân để dẫn đường cho lượng nội tức đang lạc hướng trong cơ thể nàng.

Trước đó hẳn vì giải lượng độc Nhuyễn Cốt Tán cao gấp hai lần do Tàn Tư Viễn hạ mà không tiếc làm tổn hại bản thân, bây giờ hành động như vậy vô cùng nguy hiểm, nếu không chú ý thì hẳn và Triệu Phù Dao đều sẽ chết. Nhưng hiện tại đây là lựa chọn chính xác nhất, một lựa chọn khác là bỏ mặc Triệu Phù Dao để nàng tự sinh tự diệt, nhưng đến tận bây giờ Lăng Vân Thiên vẫn chưa từng suy xét đến phương án này.

Lăng Vân Thiên nhắm mắt vận nội lực thăm dò trong cơ thể Triệu Phù Dao trong phút chốc, chân mày hắn lập tức cau lại, hẳn có thể cảm giác vì lượng nội lực trong cơ thể Triệu Phù Dao trước đây không tìm được lối đi nên chạy loạn khiến kinh mạch của nàng bị mở rộng gấp đôi, hơn phân nửa đã có dấu hiệu được打通.

— Kinh mạch được打通 có nghĩa là sau này nàng sẽ dễ dàng tập võ, điều kiện tiên quyết là không vì lượng nội lực trong cơ thể quá cường đại mà tẩu hỏa nhập ma. Đả thông được hơn phân nửa tâm mạch đã là ước mơ nhiều người tha thiết. Nói như vậy, cái mà người khác gọi là căn cốt hay thiên phú thượng thừa chỉ đơn giản là kinh mạch trong cơ thể đã được khai thông, không ít thì nhiều.

Nhưng tư chất của Triệu Phù Dao còn chưa được xem như người bình thường, độ tuổi bắt đầu tập võ cũng cao, cho dù nàng có bắt đầu luyện võ kể từ khi làm Thánh Nữ thì đến cuối đời cũng không thể trở thành cao thủ.

Hiện tại trong họa có phúc, bỗng chốc biến nàng trở thành một khối ngọc tuyệt mỹ, nếu như để Triệu Thiên Tứ và Quý Thành Phong biết được, thật sự không thể tượng tưởng ra bọn họ sẽ có cảm tưởng thế nào.

Có điều khối ngọc tuyệt mỹ này bây giờ đang trong con nguy kịch, nếu chết cũng coi như hết.

Lăng Vân Thiên chỉ mới vận nội công một lát, cả cơ thể Triệu Phù Dao toát ra hơi lạnh cũng không có gì phiền phức, nhưng cảm giác sức cùng lực kiệt lại lan tỏa khắp tứ chi hắn.

Nội lực trong cơ thể Triệu Phù Dao quá mạnh mẽ, Lăng Vân Thiên phải vô cùng tập trung dẫn dắt nó, nếu không sẽ bị phản phệ, ngay cả đan điền hắn lúc này cũng sôi trào.

Chẳng lẽ phải chết ở chỗ này?

Lăng Vân Thiên cắn răng, rút một bàn tay nắm lấy tê bội đã đeo bên hông mười năm qua đưa lên mắt nhìn một cái, sau đó đưa đến bên miệng Triệu Phù Dao.

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Bách Niên Tu Đắc Cộng Chẩm Miên.

Triệu Phù Dao trong lúc mê man cũng cảm giác được có vật gì đó bỏ vào miệng mình, nàng cắn chặt răng theo bản năng, cảm thấy vật đó vừa cứng vừa mềm, vị mặn tan đi lại đến vị đắng, cả khoang miệng tràn đầy hương vị quái dị, phì phì thực sự rất khó ăn.

Nàng vội vã định nhổ ra, lại bị Lăng Vân Thiên che miệng, cả khuôn mặt phút chốc trở nên vặn vẹo, thứ khó ăn như vậy mà lại nhỏ không được, nuốt cũng không xong, thật khó chịu. Còn không ngon bằng thứ mềm mềm ẩm ẩm khi nãy đâu, đã vậy nó còn nhích tới nhích lui được. Có thể do hơi thở bắt đầu ổn định nên Triệu Phù Dao không còn cảm thấy thống khổ nữa, vì vậy mơ màng suy nghĩ.

...Lăng Vân Thiên nếu biết nha đầu này thấy đầu lưỡi của mình ăn ngon, nhất định sẽ phát điên.

Nhờ lượng nội lực mà Lăng Vân Thiên không ngừng đưa vào trong cơ thể Triệu Phù Dao để thay nàng dẫn đường cho lượng nội lực đang đi lạc trong cơ thể, nàng rốt cục cũng chậm rãi an tĩnh lại.

Khi này tình trạng của Triệu Phù Dao cực kỳ nguy hiểm, có thể bình an qua khỏi giai đoạn nguy hiểm hoàn toàn là nhờ Lăng Vân Thiên vừa cao thủ vừa quân tử, bằng không nếu đổi thành người khác thì việc này thực sự không thể thực hiện được.

Thứ nhất, nếu đã muốn thử nghiệm tăng nội lực trên cơ thể người, thì nhất định đó phải là người giang hồ, mà đã là người trong Giang hồ thì nhất định không thể không có nội lực, mà nếu muốn họ tự phế nội lực để làm thử nghiệm, nhất định bọn họ sẽ phải cân nhắc xem cuộc thử nghiệm này có đáng giá hay không.

Thứ hai, cho dù thực sự có cơ duyên tìm được người chưa bao giờ luyện qua võ công hoặc tự phế nội lực dưới tình huống đã ăn phải Tiêu Nguyên Hàn Lộ độc, nếu như không có Ôn Lâm trên đời hiếm thấy dùng thủ pháp điểm huyết ép nội lực xuống, nhất định sẽ bị nổ banh xác mà chết, có thể sống hay không còn chưa nắm chắc, càng không nói đến việc có thể sở hữu một thân đầy nội công.

Trường hợp người đó thực sự có vận khí tốt đến mức không bị phản phệ mà chết, làm gì có ai nguyện ý thay người đó khai thông kinh mạch?

Phải biết rằng Lăng Vân Thiên tuy còn trẻ tuổi, nhưng một khi ra tay luôn khoan dung khiến người ta từ từ nhắm nháp cảm giác đau đớn, bằng với công

lực của hắn, dù phóng tầm mắt toàn Giang hồ cũng chỉ tìm được vài người có thể sánh vai.

Nếu như hôm nay người cứu Triệu Phù Dao là mấy người Văn Tiêm Văn Hi Văn Chi, hoặc là người nào khác, bằng với công lực của các nàng cũng chỉ có thể trợ lực nhìn Triệu Phù Dao nhập ma mà chết.

Không thể không nói, đây chính là ý trời.

Lúc trước tiểu nha đầu cầm xẻng đào ra một cái xác chết vùng dậy chắc chắn sẽ không ngờ rằng, người đàn ông này sẽ dây dưa với nàng cả đời.

Tê bội tuy khó nuốt, nhưng được hiệu võ cùng mãnh liệt, sau khi đã hòa tan trong miệng Triệu Phù Dao, cảm giác thoải mái chậm rãi lan tỏa trong cơ thể nàng, nổi bất an chậm rãi tiêu tan, khiến người khác cảm thấy hơi mệt mỏi.

...Đây chính là tác dụng tốt của thuốc, ăn ngủ ngủ ăn, đúng là ngày lành.

Lăng Vân Thiên không dám buông lỏng nửa phần, hai người vẫn giữ nguyên tư thế ngồi thiền, không biết bên ngoài trời đã sáng.

Tiểu Đậu Tử ngồi cạnh cửa cũng định quay lại phòng vài lần để kiểm tra xem tên xấu xa kia có làm gì Phù Dao tí ti của nó hay không, nhưng nó không hiểu cái gọi là làm chuyện xấu rốt cuộc là như thế nào, nghĩ thầm chắc ôm nhau nằm chung một chỗ ngủ là làm chuyện xấu rồi, quả thực rối rắm vô cùng.

Nó vừa miên man suy nghĩ vừa nhìn chăm chăm vào đường chân trời đằng xa, liếc tới liếc lui không được bao lâu thì bị chói mắt quá nên đành buông tha cho việc nhìn đường chân trời giết thời gian, bắt đầu chuyển qua nhìn cây cối đến xuất thần.

Cây cỏ xanh xanh vàng vàng lung lay trước mắt nó hồi lâu, mí mắt của Tiểu Đậu Tử rốt cục bắt đầu đánh nhau, mà lúc này trời đã ngả về tây, ánh sáng trên ngọn cây cũng bắt đầu chuyển thành màu đỏ rực, Triệu Phù Dao và Lăng Vân Thiên vậy mà đã nhốt mình trong phòng lâu đến như vậy.

Hai người trong phòng đều đã kiệt sức, Triệu Phù Dao là vì trước đó bị ép đến phát cuồng, Lăng Vân Thiên cũng vậy, quả thực có nỗi khổ khó nói thành lời.

Không biết đã qua bao lâu, hắn rốt cục cũng cảm giác được khí tức trên người Triệu Phù Dao không cuộn cuộn như nước sôi nữa, giai đoạn nguy hiểm nhất hắn đã qua đi, về sau mỗi ngày giúp nàng vận khí một lúc, tầm một tháng thì sẽ có thể hấp thu được toàn bộ lượng nội lực khổng lồ trong người, đến lúc đó nàng chẳng khác gì cao thủ ngang trời xuất thế — Ừm, là một cao thủ nội lực thâm sâu nhưng không có chiêu thức nào ra hồn.

Lúc này Triệu Phù Dao vì ăn phải Tiểu Nguyên Hàn Lộ nên mặt cắt không còn giọt máu, Lăng Vân Thiên cũng đỏ mồ hôi như tắm, sau khi thu tay đỡ nàng nằm trên giường, Lăng Vân Thiên mới đưa tay bắt lấy cảm nàng để nàng hơi hé miệng, hắn cúi đầu thì thấy miếng ngọc bội đã được hấp thu toàn bộ.

Lăng Vân Thiên phiền muộn sờ sờ bên hông, thầm nghĩ thế gian lại mất đi một miếng ngọc bội tương tự, cũng may sự môn không ai biết, bằng không đến lúc họ hỏi hắn dùng ngọc bội vào việc gì, hắn cũng không biết giải thích làm sao. Lăng Vân Thiên thở dài một hơi, lau đi vết máu bên khóe môi, vốn dĩ trúng Nhuyễn Cốt Tán chỉ cần ngoan ngoãn nằm im một chỗ thì sẽ không có việc gì, bị phạm khí huyết cũng do hắn tự bức mình thôi.

Lăng Vân Thiên ngồi một bên bắt đầu vận khí chữa thương, vừa mới dồn khí đan điền, hắn bỗng giật mình cúi đầu, vì phát hiện nội lực của bản thân không tinh thuần như trước kia nữa, ngược lại có gì đó khác khác, hình như là... nội lực của Triệu Phù Dao... Không hiểu sao lại bị hắn hấp thu một phần.

Tuy rằng dựa trên khái niệm có hữu trên Giang hồ, nội lực càng tinh thuần càng tốt, bị lẫn tạp chất sẽ khiến công lực bị hạ thấp, nhưng kì lạ là Lăng Vân Thiên lại phát hiện nội lực của Triệu Phù Dao rất hòa hợp với nội lực của hắn, không chỉ không bài xích, ngược lại vẫn duy trì cân bằng, tự động lưu chuyển trong cơ thể.

Chẳng lẽ cơ thể Triệu Phù Dao cũng hấp thu nội lực của hắn?

Lăng Vân Thiên xoa bóp ngón tay, ánh mắt rơi xuống sườn mặt mệt mỏi của Triệu Phù Dao, bỗng nhiên nghĩ đến hình thức trao đổi vật tín ước. Người khác đều đổi ngọc bội khăn tay bảo kiếm linh tinh gì đó, bọn họ lại trực tiếp trao đổi nội lực?

Chuyện này không khỏi cũng quá... Cái này khác gì kiểu bên trong người có ta, bên trong ta có người...

Bậy bậy, không đúng không đúng, Lăng Vân Thiên chấn động, âm thầm tự nhủ sao bản thân lại có ý tưởng kì quái như vậy, bản thân nghĩ đến chuyện tín vật đính ước thì thôi đi, chẳng lẽ mình thành sắc lang trong miệng Tiểu Đậu Tử rồi sao?

Hắn xua đuổi ý nghĩ kì lạ trong đầu, lại tiếp tục thử vận chuyển hai loại nội lực trong cơ thể, tạm thời chưa phát hiện điều gì nguy hiểm, nhưng cả người đầy mồ hôi dính bết thật khó chịu.

Hắn do dự một chút, nhìn nhìn bộ dạng Triệu Phù Dao, phỏng chừng tạm thời nàng sẽ không tỉnh lại, bây giờ hắn thật sự quá mệt mỏi, không còn hơi sức để làm gì nữa, tạm thời lấy nước lạnh trong phòng tắm qua cái đã, đỡ phải đi xa, lỡ Triệu Phù Dao có việc gì lại không kịp cứu.

— Tiểu Đậu Tử đáng thương ngồi hứng gió ngoài trời hoàn toàn bị quên lãng.

Nước trong chậu không biết đã mức từ bao giờ, Lăng Vân Thiên cau mày nhìn mặt nước thật lâu, cuối cùng không nhịn được cả người mồ hôi dính bết mới quyết định cởi quần áo.

Vừa mới vươn tay múc một gáo nước, bỗng hắn cảm giác phía sau có điều gì khác thường, sau lưng dần nổi lên cảm giác lạnh lạnh, như kiểu đang bị

người nào đó nhìn chăm chăm, vừa quay đầu lại, không biết Triệu Phù Dao đã mở mắt từ khi nào, đang lẳng lặng nhìn nửa người trên trần trụi của hắn.

Sắc trời hơi tối, ánh mắt kia lại dường như đang tỏa sáng.

Lăng Vân Thiên hoảng sợ, nhanh chóng vơ lấy quần áo che trước ngực như thiếu nữ nhà lành bị người ta làm nhục, hoàn toàn không chú ý động tác của bản thân buồn cười đến mức nào, hắn dè dặt cẩn trọng lên tiếng: "Nha đầu?"

Lòng hắn ảo não vô cùng, sao nàng đã tỉnh rồi? Sớm không tỉnh muộn không tỉnh sao lại tỉnh vào lúc này? Thật ra nàng chưa tỉnh, nhất định là mộng du, nhất định là mộng du.

Triệu Phù Dao háng cổ hòng một tiếng, ánh mắt thẳng tắp dừng ở nửa thân trên trần trụi của Lăng Vân Thiên, nhìn chòng chọc một lúc rồi lại mơ mơ màng màng khép mắt, im lặng tiếp tục ngủ, như thể chưa bao giờ tỉnh lại.

Lăng Vân Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, lòng còn sợ hãi, xem ra là ngủ mơ, vừa rồi nàng chưa có tỉnh. Tuy vậy, hắn cũng không dám tăm tắp gì nữa, nhanh chóng ăn mặc chỉnh tề rồi dèm góc chăn cho Triệu Phù Dao, định bụng nghỉ tạm tại nơi này một đêm rồi tính tiếp.

Không biết khi nào Thừa Thiên Phái mới phát hiện mất người, bất luận khi nào phát hiện khẳng định đều sẽ vào thành hoặc truy lùng ngoài thành, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, ở đây tạm thời sẽ không có ai đến.

Sắp xếp chăn nệm xong hắn mới nhớ ở ngoài còn có một đứa con riêng, lặng lẽ mở cửa, ngoài phòng trắng đã lên cao, gió nhẹ nhẹ thổi, Tiểu Đậu Tử cuộn tròn ngủ đến nước miếng đầm đìa.

Lăng Vân Thiên bỗng nhiên phát hiện, từ khi gặp được Triệu Phù Dao, thời gian hắn làm người hầu còn nhiều hơn so với thời gian làm môn chủ.

Sau khi lĩnh mệnh ôm Tiểu Đậu Tử vào phòng, trải chăn nệm ra sàn, hắn ngả người nằm cạnh thằng bé mới thấy xương cốt toàn thân như muốn rã ra thành từng mảnh nhỏ.

Mấy ngày nay toàn bộ Giang hồ đều dậy sóng, tuy bọn họ luôn hăm he rục rịch, nhưng sự xuất hiện của Triệu Phù Dao mới chính là giọt nước nhỏ vào giữa chảo dầu đang sôi, rốt cục đánh vỡ thế cân bằng gây bao sóng to gió lớn, làm hại hắn cũng phải mệt mỏi chạy theo.

Hắn vốn không phải người thích dính líu đến mấy chuyện này, trước kia khi Từ Diễm Môn đứng trước bờ vực diệt môn, loạn trong giặc ngoài, hắn bị người khác khế phải ngồi lên vị trí môn chủ, bằng với tính cách của hắn, một khi đã ngồi lên vị trí này, hiển nhiên sẽ cố hết sức bảo hộ cho người của Từ Diễm Môn, bằng không hắn đã sớm quy ẩn Giang hồ ngao du tứ phương.

Hiện tại nguy cơ diệt môn đã qua từ lâu, tuy hắn vẫn còn là người đứng đầu ma giáo, nhưng lại không có dã tâm xưng bá Giang hồ, vì vậy để tránh bị đám bô lão trong môn cảm rậm, hắn càng ngày càng như thần long kiến thủ bất kiến vĩ*

*Thần long kiến thủ bất kiến vĩ: Rồng đen chỉ thấy đầu không thấy đuôi, ý chỉ những người hành tung thần bí. (nguồn: hoasinhancha.wordpress)

Cục diện hiện tại áng chừng Từ Diễm Môn không còn thái bình được bao lâu nữa, Giang hồ đã rục rịch, chuyện của Nhất Độ sơn trang hắn đã biết, có điều hắn không cho rằng đó là việc do Từ Diễm Môn gây ra, nhưng người khác lại quả quyết... Lăng Vân Thiên hừ lạnh, hắn là người tốt tính, nhưng không có nghĩa là không biết giận, chuyện của Triệu Phù Dao, hắn tuyệt đối sẽ bắt Thừa Thiên Phái trả giá lớn.

Chẳng phải Quý Thành Phong muốn dùng Thánh Nữ Từ Diễm Môn để lập uy trước mặt võ lâm đồng đạo sao? Vậy hắn sẽ giúp một tay!

Sau khi đã có tính toán của riêng mình, Lăng Vân Thiên nhắm mắt, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Nửa đêm, có thứ gì đó chui vào lòng hắn cọ cọ, Lăng Vân Thiên cho rằng tướng ngủ của Tiểu Đậu Tử không tốt nên không đẩy ra, đối phương thấy thế thì lại càng bám hơn, còn dùng cả chân để ôm lấy hắn, cả người ngả vào người Lăng Vân Thiên không một khe hở. Lăng Vân Thiên cảm giác được hơi lạnh đánh úp về phía mình, lại cho rằng Tiểu Đậu Tử sợ lạnh, tay mát chân mát, vì vậy cũng để mặc cho thằng bé ôm.

Đảo mắt đến bình minh.

"Sắc lang! Đại sắc lang! Buông Phù Dao tí ti ra!!!" Có thứ gì đó đánh lên người mình, Lăng Vân Thiên mở mắt ra thì thấy Tiểu Đậu Tử đứng trước mặt đang đá đầm lung tung vào người mình.

Làm gì vậy, nhọc công hắn còn ôm thằng bé đi ngủ, bây giờ vẫn còn ôm... Bây giờ còn... Ôm?

Lăng Vân Thiên đưa mắt nhìn Tiểu Đậu Tử đang sinh long hoạt hổ, yên lặng cúi đầu, thấy người chui trong lòng mình đang ngủ đến quên trời quên đất, rõ ràng là tiểu nha đầu đáng lẽ nên một mình một giường kia.

Tác giả có điều muốn nói: Nữ hiệp, ngả vào lòng người làm thật thuận tay nha, khụ khụ ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ८

Bạn đang đọc truyện *Chi Lo Đào Hồ Không Lo Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

